

Giới thiệu Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau

Nguyễn Hoàng Tuyết Băng (nó): từ khi còn nhỏ đã được sống trong 1 một gia đình hạnh phúc nhưng ông trời đã tước đi hạnh phúc của nó. Bằng sự căm hận của mình nó đã lần lượt tiếp cận người đã làm ba mẹ nó mất mạng.

Một cô bé chỉ vừa mới 16 tuổi đã sống trong cảnh hận thù đẫm máu. Sở hữu một khuôn mặt baby. Đôi mắt màu nâu cà phê sâu trong đôi mắt ấy là sự vô cảm tột cùng. Mái tóc màu tím than nhẹ nhàng. Đôi môi đỏ mọng khiến ai nhìn vào cũng mún cắn vào đôi môi ấy.

Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau là một trong những truyện teen lột tả rõ nét những con đau về tinh thần lẫn thể xác bởi chính tình yêu gây ra. Liệu hân và nó, có thể trở thành một đôi không khi một người rất xuất sắc về nhiều mặt, người còn lại thì được ngoại hình nhưng tính tình như một đứa con nít. Nếu thành cặp chắc chắn sẽ khiến nhiều người bất ngờ. Mọi người cùng thưởng thức truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nỗi Đau Tột Cùng

_ Bão bổi à, trong gia đình con thương nhất là ai?-một người phụ nữ đang nắm tay một đứa bé cất tiếng hỏi _ Trong gia đình người mà bão bổi thương nhất là mẹ, ba, bác quản gia Lâm và....bà vú Mia nữa ạ-cô bé hồn nhiên tl

_ Nếu một ngày nào đó mẹ và ba không ở bên bão bổi nữa z bão bổi có buồn không?-người phụ nữ

_ Dạ bần, bộ mẹ và ba không thương bão bổi nữa á?-cô bé ngây thơ hỏi người mẹ của mình

_ Không có, mẹ và ba lúc nào cũng thương bão bổi. Chỉ là mẹ đang có linh cảm xấu thôi, bây h chúng ta về nhanh kẻo ba con chờ-người phụ nữ

Nói rồi người phụ nữ lặng lẽ nắm tay đứa bé khoảng 6 tuổi bước trên con đường tương chừng yên bình ấy mà k phải.

#####

"Xoảng" tiếng vỡ của đồ vật nghe thật chói tay. Linh cảm của một người phụ nữ cho bà biết đang có chuyện xấu trong căn biệt thự của gia đình mình. Từ công nhà nhìn vào, thật đáng sợ căn biệt thự sang trọng đã bị nhuộm một màu đỏ của máu. Người chồng thân yêu của bà cũng như người cha đáng kính của cô bé đang nằm bất động trên sàn nhà lạnh toát. bà muốn khóc nhưng vì sợ con gái bần nên đành nuốt nước mắt vào trong. Cô bé thấy trong căn biệt thự của gia đình mình đang có đến 10 tên áo đen ghé thăm mà k có sự nhiệt liệt

_ Vợ của mày đầu hả thằng khốn? Tao Dương Nhật Minh này sẽ không cho người thân của mày có 1 con đường nào sống hết! người áo đen to cao nói(theo Mi nghĩ đó là đại ca của những tên áo đen còn lại)

_ Tao không cho mày đụng đến người thân của tao. Tình bạn của tao và mày chỉ là sự giả dối ư, ai đã giúp đỡ mày trong lúc mày khốn đốn hả?-Ba cô bé nằm bất động nãy h cũng thoi thóp nói. nhưng đáp trả lại lời nói của người ba thì người đàn ông chỉ khẽ nhếch mép cười khinh bỉ. Trông ba cô bé bây h thật tiều tụy, đáng vẻ uy nghiêm, đẹp trai thường ngày của ông đã biến mất. Bà nhìn ck mình mà k khỏi xót xa. Cố nặn ra 1 nụ cười miễn cưỡng, bà ngồi xún vuốt mái tóc màu tím than của cô bé nói:

_ Bão bổi à, con hãy đi mua giùm mẹ mấy nguyên liệu để làm bánh ở siêu thị gần đây dc không? Lúc nãy vì quá bận nên mẹ quên mua!(vì nhà cô bé gần siêu thị nên hỏi nhỏ cô bé đã dc mẹ dẫn đến đây nên dần cũng bít mua đồ phụ mẹ)

_ dạ vâng,bão bổi đi liền ạ, mama chờ chút thôi-cô bé

Khi đã thấy bóng của con mình đi khuất, bà nghẹn ngào bật khóc:" Mẹ xl con, có lẽ mẹ sẽ không chăm sóc con dc nữa"

"Mẹ tại sao lại dối mình nhi. mình có phải là con bé lên 3 đâu mà không hiểu chuyện. Nhà còn nhiu nguyên liệu làm bánh mà. Phải có chuyện gì đây nên mẹ mới nói dối như z" Nghĩ đoạn cô bé liền chạy ngược về phía căn nhà của mình. Khi bước vào trong căn nhà cô thật kinh hoàng, chiếc đèn nê-ông treo trên trần dg nằm dưới đất. mảnh kính của cửa sổ vỡ vương vãi trên sàn, nó như cửa vào tim của cô.

_ ba, mẹ ơi, hai người đâu rồi!-cô bé cất tiếng gọi. Cô chạy quanh căn nhà tìm kiếm, khi chạy vào phòng tiếp khách thì thật khủng khiếp, người mẹ của cô dg bê bết máu nằm trên sàn. kế bên là người ba thân yêu của mình.

_ MẸ ơi, mẹ và ba sao z. Mẹ đừng bỏ bão bổi mà! hu.....huuuu....."cô bé khóc trong tuyệt vọng

"Bão bổi ngoan, con đừng khóc.....mẹ k sao đâu. Nhưng chắc từ bây h mẹ không thể chăm sóc cho con được nữa.....-mẹ cô khó nhọc nói từng

tiếng

_Cố phải người đàn ông tên Dương Nhật Minh lúc này đã làm k, chính ông ta đã làm tất cả người thân của con ra nông nổi này. Còn công ti, công ti của gđ mình thì sao? nó bàng hoàng

_Công ty bây h đã thuộc quyền sở hữu của ông ta lun rồi. Mẹ chỉ.....mong bảo bối sống thật tốt z là mẹ yên tâm rồi....Mẹ hối hận vì kiếp này k chăm sóc cho con dc- vừa dứt lời mẹ cô đã nhắm mắt, nhắm mắt mãi mãi và k thể ở bên cạnh cô nữa

-Không.....không bao h.....tại sao mẹ và ba lại bỏ con chứ, hai người k thương con nữa sao. Con thề, con sẽ trả thù cho ba mẹ. Sẽ đoạt lại công ty từ tên cáo già đó,con không bao h cho ông ta dc ngốc đầu dây 1 lần nào nữa. Ba và mẹ hãy yên nghỉ-Cô bé lau những giọt nước mắt mặn chát trên khuôn mặt đã từng tưởng rằng k bao giờ có những giọt nước đầu khổ ấy nhưng cô đã làm. Quay lại nhìn căn nhà từng chứa những kỉ niệm thân yêu và nhìn lại ba mẹ lần cuối rồi vụt chạy ra khỏi căn nhà thật nhanh vì cô bé biết căn nhà này đã không còn an toàn cho cô nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người Mẹ Thứ Hai

"Tách.....Tách"

Mưa cứ lặng lẽ rơi k ngừng. Có lẽ ông trời dg khóc vì có chuyện buồn. Trên lề đường 1 cô bé bước từng bước nặng trĩu trên con đường vắng vẻ. Mái tóc màu tím than rối bù và bị dính nước mưa. Khuôn mặt vô cảm, ánh mắt màu nâu cà fê lạnh lùng khiến người khác nhìn vào cảm thấy sợ hãi. Chiếc váy màu hồng xinh xắn đã lấm lem bùn đất.

"Râm.....Râm....."

Tiếng sét đánh ngang bầu trời như hàng ngàn con dao lớn bổ đâm vào trái tim nhỏ bé của cô và chúng dg thi nhau làm trái tim đó rỉ máu.

_Mưa rồi mình về nhà nhanh thôi con-một người phụ nữ cầm ô che cho người con trai của mình nói bằng giọng ấm áp

_Dạ mẹ. Nhưng về nhà mẹ phải làm nhều món ăn ngon cho con và tối kể chuyện cho con nghe nha mẹ-cậu bé nũng nịu

_Ừk nhưng với 1 điều kiện là con phải ngoan đó-người mẹ mỉm cười

Thế rồi 2 mẹ con nhà đó âu yếm dắt tay nhau trông thật hạnh phúc. Cô bé khi nhìn hai mẹ con đó hạnh phúc bên nhau thì bỗng nhớ đến những ngày tháng dc sống bên cạnh ba và mẹ. ba mẹ rất yêu thương cô, đòi gấu bông hay 1 món đồ chơi nào đó ba đều mua cho cô mà k ngần ngại. Tối đến cả gđ xum họp bên bàn ăn, cô dc dịp nên kể rất nhều chuyện ở trường và cũng sẵn khoe điểm con điểm 10 đầu tiên của mình và điều đó làm ba mẹ cô thấy rất tự hào. Ôi gđ đã mang đến cho cô thật nhều tiếng cười và niềm vui. Cô còn tưởng rằng trên thế gian này cô là 1 con bé hạnh phúc nhá. Nhưng thật trớ trêu, chỉ vừa cách đây 1 tiếng đồng hồ, ông trời đã nở lòng nào tước đoạt đi sự sống của người mà cô yêu thương, tước lun cả hạnh phúc nhỏ bé ấy chẳng khác nào đẩy cô xuống cả 18 tầng địa ngục. Một con nhóc chỉ vừa mới 6 tuổi, miệng còn hôi sữa chưa niếm trải hết mùi đời như cô thì làm nên tích sự gì. Với tình thế hiện h giữ dc mạng sống còn khó huống hồ gì đòi trả thù cho ba mẹ. Cô bật khóc nức nở, khóc cho sự vô dụng của mình. Từ sáng đến h cô vẫn chưa có gì vào bụng nên rất đói. Đói và mệt đã làm cô ngã gục trên đường.

Khi vừa mở mắt ra, cô bé thấy mình dg nằm trên một cái giường, xung quanh trang trí rất nhều tranh vẽ đẹp, đặc biệt là căn phòng có rất nhều đèn, chúng cứ thi nhau đập vào ánh mắt vô hồn cô. Phải khẳng định là căn phòng khiến nhều người có cảm giác ấm áp. Nhưng đối với cô bây h dù có ấm áp như thế nào cũng trở nên giá lạnh vì trái tim đã bị tuyết phủ k còn chỗ cho ánh sáng ấm áp nữa.

_Con tỉnh rồi à cô bé-một người phụ nữ khoảng tầm 30-35 tuổi đẩy cửa phòng bước vào. Trông bà ta thật quý phái. Cô bé gật đầu thay vì đáp lại lời nói đó.

_Ta tên là Nguyễn Hoàng NGọc Hoa, chủ tịch tập đoàn SS lớn của Pháp, ta đã thấy con ngã ở ngoài đường nên đem con về đây. Bẹ mẹ con đâu mà để như thế này-người phụ nữ quan tâm hỏi

_chết rồi!-cô bé nói bằng một chất giọng lạnh tanh k một chút biểu cảm.

_Vì sao lại chết-bà thoáng ngạc nhiên khi cô trả lời một cách hết sức bình thản

Thế là cô đành kể hết mọi chuyện đã xảy ra của mình cho bà nghe. Cô cũng k hiểu sao lại tâm sự hết cho người phụ nữ này nữa nghe nữa, chắc vì bây h k ai có thể ngồi nghe tâm sự của cô ngoài người phụ nữ này.

_Ôi!Thật k ngờ, một đứa bé như con lại phải chịu nhiều đau khổ như z. Con chắc k tin đâu thật ra con rất giống với người con gái đã mất của ta vì tai nạn giao thông 2 năm về trước. Kể từ đó ta k thể làm mẹ được nữa-nói đến bà ghen ngào, lau nước mắt _cũng vì cú sốc đó mà ck ta đau buồn nê cũng bỏ ta mà đi(là chết đó mí bạn)-bà nói tiếp

_À mà chuyện buồn của ta mà bắt con nghe thì thật k phải. Ta vừa nhìn đã thấy mến con rồi, nếu dc con có thể làm con gái nuôi của ta k? Nếu con k đồng ý cũng k sao. Với lại ta sống bên Pháp chỉ về Việt NAm vì công việc-bà nói

Cô bé thoáng ngạc nhiên vì lời đề nghị của người phụ nữ k quen biết này(k quen thì từ từ quen ^-^). Bây h cô cũng k còn người thân, nếu làm con của người phụ nữ này may ra sau này có thể trả thù cho ba mẹ. Suy nghĩ xong cô bé gật đầu đồng ý.

Cái gật đầu của cô là bà rất vui. Bà dang tay ôm cô vào lòng và nói:

_Con yêu à mẹ rất vui vì sự đồng ý của con. Ngày mai mẹ sẽ làm thủ tục cho con để con có thể về Pháp cùng ta. À mẹ quên mất từ h trở đi tên của con là Nguyễn Ngọc Tuyết Băng, cái tên rất hợp với tính cách của con.

*CHÚ THÍCH: tên thật của cô bé là Hoàng Thiên My- tiểu thư của Hoàng gia nhưng từ khi làm con của bà thì thay đổi thành Nguyễn Hoàng Tuyết Băng hay còn gọi là Kín vào sâu trong truyện sẽ biết rõ hơn về cái nick name này

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: 10 Năm Sau

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, cô bé với tính cách hồn nhiên luôn nở nụ cười trên môi đã trôi vào miền dĩ vãng. Hiện tại bây h chỉ còn một người con gái trưởng thành, xinh đẹp hơn xưa nhưng nụ cười trên gương mặt ấy k bao h xuất hiện nữa mà thay vào đó là sự lạnh lùng.....

Tại Pháp: 8h30 A.M

Trên chiếc giường màu trắng như tuyết rộng đến nỗi cả 5 người cùng ngủ vẫn còn dư, có mộ người con gái dg ngủ rất say, nét đẹp khi ngủ tựa như thiên thần. Hầu như trong căn phòng chỉ có 2 màu là đen và trắng. Người con gái đã khẽ mở mắt nhưng bị ánh nắng làm khó chịu nên vẫn nhắm mắt. Từ ngày đó nó k còn thích ánh sáng nữa, luôn thích sống một màu đen tối.

"Vì sao khi anh đi em đã k ôm lấy anh hồi người

" Vì sao đôi chân em cứ đứng nhìn anh xa mãi mãi...

Vì sao-Khỏi My"

Nhạc chuông quen thuộc của con để yêu run lên buộc nó phải mở mắt nhưng vẫn chưa tỉnh giấc lắm

_Alô-nó lạnh lùng tl điện thoại

_ALO CÁI GÌ, MÀY BÍT MÁY H RỒI K HẢ TUYẾT BĂNG. MÀY CÓ DẬY K THÌ BẢO!NƯỚNG GÌ MÚN CHÁY CÁI GIƯỜNG LUN À-đó là giọng nói oanh vàng thô thể nhưng có sức công phá của nhỏ bạn thân nó-Ana

_Hôm nay mày cả gan dám phá giấc ngủ ngàn vàng, ngàn kim cương của tao. Mày mún chết-nó đe dọa

Bên kia dt Ana nghe thì hơi hoảng, nó nói là có thể làm thiệt nên Ana xuống nước dịu dàng nói:

_Băng Băng à tao đâu có ý phá hỏng giấc ngủ ngàn thu ý lộn ngàn vàng của mày đâu. tao dg ở dưới nhà đợi mày nè, có mẹ 2(bà Ngọc Hoa)nữa nè

_Ok!5 phút-nói rồi nó dập dt một cái"tựp" k kịp để Ana nói gì.

Ném con để yêu lên giường nó phi thẳng vào bathroom để làm vsen. Khi làm vsen xong nó chải tóc gọn gàng, xả mái tóc màu tím than dc uốn phần đuôi xún ngang lưng trông thật dễ thương. Mở tủ quần áo ra và chọn cho mình một chiếc áo thun đen có chữ EVIL trước ngực cộng với chiếc quần jeans kiểu cách. Ngắm mình trong gương nó thấy ổn và bước xuống nhà, kể từ cái ngày đó nó k thích mặc váy như bao người con gái khác nữa vì khi mặc váy nó lại cảm thấy mình yếu đuối .

Nó bước xuống nhà ăn thì đã thấy Ana dg ăn sáng với bà Ngọc Hoa.

_ Chào mẹ buổi sáng-nó lễ phép gật đầu chào bà

_ Ủk, con ngồi xuống ăn sáng luôn đi-bà dịu dàng nói

_ Vú à lấy cho một ly sữa-nó

_ Dạ vâng tui sẽ đi lấy cho tiểu thư-bà vú cung kính

_ Ê chừng nào về Việt Nam-nhỏ Ana nãy h im lặng cũng lên tiếng

_ 3h chiều nay máy bay hành khách-nó vừa khuấy ly sữa bà vú vừa đem ra kiệmlời nói.

_ WHAT?mày không à , đi máy bay hành khách chừng nào đến. Biệt thự của tao với mày cộng lại có tới 20 chiếc máy bay riêng ngu gì đi máy bay hành khách vừa mệt mà chẳng dc gì-Ana

_ Có lí do, quyết định rồi -nó

Ana khẽ thở dài tiếng, nhỏ đã quen với những lời nói của nó nên cũng k bàn cãi nữa.

_ À mày đừng đem theo nhều quần áo chi cho nặng, về Việt nam rồi mua luôn-nó im lặng 1 lúc rồi nói.

_ Ok OK! TAO bít rồi-Ana trả lời xog lại tiếp tục cầm cúi xử lí em gà thơm ngon(rùa:Ana nhắm mắt, Ana:oh! hết món thịt gà rồi tới thịt rùa à,rùa:tha em chị ưi)

_ Ủk-trả lời Ana xong nó tiếp tục nhiệm vụ cao cả của mình là uống sữa.

_ Mẹ 2 oi, hôm nay mẹ k tới công ty sao?-Ana

_ Ăn sáng xong mẹ sẽ đi. Mẹ có chuyện mún nói với hai đứa trước khi hai cô công chúa của mẹ về Việt NAm-bà NGọc Hoa nói.

_ Vâng, bọn con nghe-đồng thanh tập 1

_ lúc còn trẻ mẹ có thành lập cho riêng mình 1 bang phái. Nhưng kể từ lúc có gd mẹ đã rời khỏi bang. Mẹ nghĩ con và Ana có thể lên quản lý vì 2 đứa đều rất giỏi

vô nếu hai đứa hợp lại sẽ rất tuyệt. Với lại việc này sẽ giúp ít chi Băng Băng điều tra dc về cái chết của ba mẹ mình-bà Ngọc Hoa

_ Hà-Ana hết sức ngạc nhiên đến đổi mèm phun hết thức ăn vừa mới ăn xong.

Riêng nó thì vẫn bình thản, từ tốn uống sữa, nét mặt vẫn k lộ vẻ gì hết chỉ có sự vô cảm dg ngự trị trên khuôn mặt đó.bà Ngọc Hoa nói tiếp:

_ Băng Băng thì từ nhỏ đã dc học võ lại thành thạo môn bắn súng còn Ana thì từ nhỏ dc học kiếm đạo. các con đều có tố chất của người đứng đầu.

_ Nếu mẹ đã nói thế thì tụi con đồng ý-nó trả lời thay cho con bạn của nó luôn,Ana chưa kịp ú ớ gì hết nó đã đồng ý rồi nên nhỏ đành chấp nhận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Oan Gia Ngõ Hẹp Trên Máy Bay

Tại sân bay: 13h30 P.M

_ Về Việt Nam nhớ giữ gìn sức khỏe, k dc bỏ bữa nha con-bà Ngọc nắm tay nó ân cần.

_ Con tự chăm sóc cho mình dc mà-nó

_ 2 đứa con đi vậy, ba mẹ thật k yên tâm-ba mẹ Ana với vẻ mặt lo lắng.

_ Ba 2, mẹ 2 hai người yên tâm, tụi con k sao đâu-nó(vì lúc 6 tuổi theo bà Ngọc Hoa qua Pháp nó đã thân với gd Ana từ đó nên coi ba mẹ Ana là ba mẹ của mình và Ana thì ngược lại)

_Đúng đó, ba mẹ yên tâm đi dù sao con với Băng Băng cũng đã 16 tuổi rồi còn nhỏ gì nữa đâu-Ana nói với vẻ mặt vô cùng tự tin.

_Thôi được rồi chịu thua 2 đứa bây luôn-ba mẹ Ana lắc đầu ngao ngán.

Vous avez noté au départ de France au Vietnam est sur le point de partir, espérez vous concentrer rapidement

(QUÝ KHÁCH LƯU Ý CHUYẾN BAY TỪ PHÁP VỀ VIỆT NAM SẮP KHỞI HÀNH QUÝ KHÁCH NHANH CHÓNG TẬP TRUNG)-tiếng loa phát thanh thông báo

_Thôi 2 đứa đi đi, chừng nào thu xếp xong công việc bên này mẹ sẽ mẹ sẽ bay qua thăm hai đứa-bà Ngọc Hoa

_Ba mẹ con đi-2 đứa đồng thanh

Băng và Ana kéo va-li bước vào sân bay. Sự xuất hiện của 2 đứa nó làm cả sân bay nhộn nhịp hẳn lên.

_Oh!She is beautiful-một người Anh nhìn hai đứa nó nhận xét.

_Good girl! Oh my good-người nam tiếp theo nói.

Bla....Bla....Bla toàn những lời khen dành cho 2 đứa nó nhưng nó và nhỏ đầu để tâm. Bây h nó và Ana đã yên vị trên chiếc máy bay hành khách.

Vù.....Vù.....Vù(tiếng máy bay cất cánh)

Trên máy bay.

_Oa-Ana ngáp dài ngáp ngắn.

_Tao đã nói mày rồi mà mày k nghe. Sướng k mún mún khổ à. nếu như đi máy by nhà h đã tới rồi nhieu khi h tao và mày dg đi spa hay shopping nè-Ana cần nhần

_Mày cần nhần như một bà già vậy, ngủ giùm tao 1 cái cho trời nó đẹp-nó lườm Ana mắng.

Chưa đợi nó nói hết câu, Ana đã chìm vào giấc ngủ. Hình như nhỏ dg mơ gì đó mà cứ cười khúc khích làm nó chửi thầm:

_Ăn ngủ như heo.

_mày mới là heo đó. Kêu tao ngủ mà cứ lải nhải thì làm sao tao ngủ hả con quỳ-thì ra nhỏ này h nhắm mắt chứ chưa có ngủ.

_Thôi thôi ngủ đi mày ưi. tao đi lấy đồ uống đây, k ở đây làm phiền mày nữa-nó

Vào khoang thức ăn ,nước uống nó hí hửng chọn cho mình 1 chai nước cam ép(nước uống mà nó yê thích)tung tăng trở về chỗ ngồi nhưng.....

RẦM một tiếng động vang lên làm mọi người trong khoang ăn uống phải quay lại nhìn. Một cảm giác đau đốn chạy qua cơ thể nó."thằng nào to gan dám làm ngã ta"Nó nghĩ thầm, nhìn xuống đất thấy chai nước cai đã đổ vương vãi thì tức giận lại chông chất tức giận. Nó ngược mắt nhìn thấy người đụng mình là 1 tên con trai cao lớn khoảng 1m78. Khuôn mặt đậm chất nam tính, đôi mắt màu hổ phách kiên định nhưng lạnh lùng, hấn khoác lên người 1 chiếc áo sơ ni màu đen sang trọng nhưng tiếc là đã bị nước cam của nó đổ dính vào. Bọn con gái ở gần đó cứ luôn miệng khen hấn đẹp trai như diễn viên hàn quốc vậy. Nhưng nó lại nghĩ khác , về đẹp trai của hấn đợi 10 kiếp nữa nó cũng chẳng thêm đề ý. Bây h có Lee Min Ho đứng trước mặt nó cũng k thêm đề ý chứ nói gì hấn(Wow rùa phục chị quá)

_Chết tiệt!-hấn chửi thề 1 câu. Định cho tên chán sống đụng vào người mình 1 trận như tử vì cái tội làm cái áo bị bẩn và có thể cho gd kẻ đó ra đường mà sống như vậy mới hả dạ(rùa:ác độc, ác độc mà, hấn:con rùa kia bít cái áo đó trị giá 1 triệu k hà ta mới mặc lần đầu đó, rùa:công tử keo kiệt ==)

Nhưng khi ngược lên nhìn, hấn vô cùng ngỡ ngàng khi cái người mà hấn mún xử lí lại là một đứa con gái đẹp như thiên thần. Tóc màu tím than dc thắt bím ngang tới eo trông thật nữ tính(anh lầm rồi đó anh ơi). Làn da thì trắng ngần tìm một chỗ để che cũng k có.

"PẶC" thần CUPID đã giương co mũi tên bắn vào ngực hấn làm trái tim đập liên hồi. Hấn nghĩ khi về nhà phải kêu bác sĩ nổi tiếng đến trần đón xem mình có mắc bệnh tim k.

_Ê! Đụng người k bít xin lỗi à-nó cất tiếng phá tan sự mô mộng của hấn. Lấy lại vẻ lạnh lùng như xưa hấn hừ nhẹ nói:

_Cô mới chính là người đụng tui trước đó. Lại còn cả gan làm bẩn chiếc áo hàng hiệu của tui nữa chứ

_Vậy thì xin lỗi. Oái tui lỡ tay lại làm đổ nước lên người anh nữa rồi-nó giả vờ cố ý hất luôn một ít nước cam còn lại vào người hấn. Hừ! định ăn vạ với nó sao mơ đi cung. Dĩ nhiên hấn bít tông là nó cố tình, hấn bây h như một ngọn núi lửa sắp phun trào, bực tức hét vào mặt nó:

_Cô dám...Đền cái áo cho tui ngay lập tức

_Bao nhiêu-nó

_ 1 triệu rười-hắn(ác độc lại chồng chất ác độc, hồi nãy mới nói 1 triệu bây h thành 1 triệu rười++)

Nó nhanh tay lấy ra 1 tờ ngân phiếu ghi vào đó 3 triệu đưa cho hắn. Hắn bị đơ trông 3s vì k ngờ nó lại giàu đến như vậy

_ Tui nói là 1 triệu rười tại sao là 3 triệu -hắn

_ Tui cho anh luôn đó. Khỏi cảm ơn. Tui đi đây k rảnh mà ở đâu xem màn kịch ăn vạ nữa đâu. Bye-nó lạnh lùng bỏ đi để lại hắn với vè mặt đen xì.

[Thực ra hắn k phải keo kiệt gì cái áo. Hắn dư sức mua 10 cái như vậy. Nhưng mún dùng chiêu này để giữ lại nó. Hắn thường thấy trên phim Hàn Quốc vào những hoàn cảnh này thì nam chính sẽ bắt nữ chính theo hầu hạ mình vì nữ chính sẽ k có tiền đến rồi nam chính nhờ vậy làm quen nữ chính luôn. Nhưng k ngờ nó lại đảo lộn tình thế đến hắn cũng phải bắt ngờ]

Hắn khẽ nhếch mép nở 1 nụ cười mỉa mỉ.

_ Phong mày làm gì mà đứng như trời trồng vậy -1 thằng con trai tiến đến chỗ hắn

_ K có gì-hắn

_ Vậy sao. Thôi đi đến khoang bi-a làm vài ván đi cũng còn lâu mấy bay mới hạ cánh mà-thằng con trai đó khoác vai hắn đi. Nhưng bây giờ hắn dg nghĩ đến nó đâu còn tâm trí để ý đến lời của thằng bạn.

"Thật là 1 cô nàng thú vị."

{VẬY LÀ GIÓ VÀ BĂNG CŨNG ĐÃ GẶP ĐƯỢC NHAU. NHƯNG K NGỜ LẠI GẶP NHAU TRONG HOÀN CẢNH NHƯ THẾ NÀY.....}

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Về Việt Nam (1)

Tại sân bay Việt Nam

21h30 P.M

_ Cuối cùng cũng đến nơi rồi, mệt thật-Ana vươn vai như thể dg trút đi sự mệt mỏi.

_ Mày mà mệt gì, ngủ k mà cũng than-nó trêu chọc Ana.

_ K ngủ thi làm gì-Ana gằn cổ lên cãi nó. Nhưng tiếc cho nhỏ là nó đã kéo va-li đi mất, k thêm để ý đến lời nói của nhỏ nữa.

_ Ê đợi tao con quý-Ana vội vàng kéo va-li chạy theo nó.

Sự xuất hiện của 2 đứa nó lại 1 lần nữa làm cả sân bay rơi vào trạng thái đơ. Bọn con trai thì thả hồn lên tận 9 tầng mây luôn rồi. Mọi người chỉ chăm chăm nhìn nó và nhỏ như sinh vật lạ có vẻ đẹp của thiên thần. Mấy cô tiếp viên hàng k chân dài, mặt đánh cả tấn phấn thì nhìn tụi nó bằng ánh mắt hình viên đạn. Nhờ sự xuất hiện của nó và nhỏ nên mấy cô tiếp viên hàng k mới dc mọi người cho ra rìa(hehe ^_^).

_ Hai con nhỏ này đẹp nhờ thẩm mỹ viện chứ gì. Xấu mà bày đặt chảnh, cướp đi sự chú ý của bà-bà cô tiếp viên hàng k đẹp nhất đám tiếp viên bữu môi nói.

Chuyện này đã xảy ra thường xuyên như cơm bữa nên nó và Ana vẫn tiếp tục đi k quan tâm đến mọi thứ.

_ Mày ngậm miệng lại đi nướ bọt chảy ra rồi kìa. Gớm quá-1 đứa nam nhìn thẳng bạn của mình lắc đầu nhắc nhở.

_ Đẹp quá đi mày uri-nam sinh 2

_ Cái gì đẹp?

_ Kia kìa, 2 cô nàng đó đó-thấy bạn mình hỏi tên nam sinh đó chỉ về phía nó và nhỏ. Thằng nam sinh kia quay lại nhìn thì"phụt" máu mũi bỗng phun ra.

_ Chu choa, thiên thần giáng trần mày uri, phải chỉ dc nắm tay hai nàng trong vòng 3 giây thôi tao cũng mãn nguyện-thằng nam sinh đó mơ mộng.

Xiaaaaaaa, công nhận 2 con nhỏ đó đẹp thiệt nhg k đẹp bằng chui-1 đứa nam k phải nam nữ k phải nữ người ta thường gọi là bê đê í từ đầu xuất hiện nói. K ngờ câu nói đó lại có sức công phá đến vậy, vừa nghe xong hai thằng kia nồn ọe nhg dg bị say tàu xe(chị bê đê này tự tin đến ớn lạnh hơ hơ ^_^)

Nó và Ana dg dần đi ra khỏi sân bay thì có 1 cậu bé con lai xuất hiện nói:

_2 chị xinh đẹp tên gì vậy?

Thằng bé khoảng tầm 5 tuổi rất đáng yêu. Nó mỉm cười, cúi xuống vuốt mái tóc thằng bé ấm áp nói:

_Chị tên là Tuyết Băng, còn chị bên cạnh là Ana. Cậu bé đáng yêu còn em?

_Anthony nhanh lên con, máy bay sắp cất cánh rồi đó-người phụ nữ Anh nhìn cậu bé gọi. Thì ra tên cậu bé là Anthony

_Dạ, mẹ chờ chút-Anthony trả lời mẹ mình rồi lỏ trong túi ra 1 cây kẹo, nháy mắt với nó:

_Chị xinh đẹp thật. Nhưng chị chỉ xếp thứ hai mà thôi, mẹ em mới xếp thứ nhất hihi. Khi nào lớn lên em sẽ về tìm chị nha!

Thằng bé nói xong mạnh dạn hôn vào má của nó một cái thật kêu rồi cười toe toét chạy đi k quên ra hiệu chào tạm biệt nó. Nụ hôn của Anthony 5 tuổi vô tình khiến các chàng trai trong sân bay phải ghen tị và ao ước mình là thằng bé đó(trời ơi!con ních mà cũng ganh tị bó tay)

Ana im lặng quan sát nãy h, k nhận dc nhỏ cười nhẹ trên nó:

_Tao k ngờ mày lại ấm áp với gd và những đứa bé như vậy đó. Nhưng ngược lại mày quá lạnh như tảng băng đối với kẻ thù và người k quen. Tao cũng k bit mày có mấy tính cách nữa?

Sự ấm áp dành cho thằng bé lúc nãy biến mất, sự lạnh lùng lại chiếm lấy trái tim nó, lườm Ana nó nói:

_Mày chỉ cần bit tao ấm áp với mày là dc rồi. Những người # mặc kệ họ đi, tao chỉ có mày và dg còn yêu trẻ con vì chúng giống với tao 10 năm về trước. Đơn giản vậy thôi!

Ana đương nhiên là bit tình bạn của nó dành cho mình là to lớn như thế nào. Nhưng hôm nay dc nghe chính miệng nó nói nên nhỏ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chiếc xe BWN màu đen sang trọng đậu trước cửa sân bay làm mọi người k khỏi chú ý. Chiếc xe này chỉ sản xuất đúng 1 chiếc trên thị trường k có đến chiếc thứ hai. Tên tài xế bước xuống xe áo dác tím cô chủ và tiểu thư của mình trong tâm hình. Khi nhìn thấy nó và nhỏ, gã chạy nhanh đến lễ phép nói:

_Mời cô chủ Tuyết Băng cùng tiểu thư Ana lên xe. Tui đã cực khổ tìm ra cô chủ và tiểu thư trong cái sân bay rộng này bla....bla....bla.

Gã định than thở để nó và nhỏ cảm động ,sau này lương chắc cũng dc phát kha khá(bớt mơ mộng đi làm cho nó giận thì có)

_Im đi! Một thì k cần làm nữa. Tui cho ông 3s để lên xe k thì BIẾN!-nó nói rồi bước nhanh lên xe k thêm nhìn gã lấy 1 cái. Còn gã thì vẫn đứng như trời trồng khi nghe nó nói vậy. Ana thấy tội liền nói:

_Nếu k mún mất việc thì chú làm ơn nhanh đi. Đuổi chú đi nó cũng k mất mác gì. Ngược lại gd chú cũng có thể nặng lắm la ra đường ờ.

Ra-Đường-Ồ, 3 chữ như luồng điện chạy qua cơ thể của gã, luống cuống nói:

_Dạ vâng tui sẽ đi ngay.

Khi chiếc xe BWN đã khởi động và chạy trên đường thì gã tài xế mới kịp hoàn hồn và nhủ thầm từ nay k ngu gì đụng đến nó 1 lần nào nữa.

Cũng tại sân bay đó, 1 lần nữa làm cả sân bay nhộn nhịp. Nhưng lần này k phải nam lên mây mà là các cô nàng mê zai mơ mộng. Hấn và cậu bạn tên là Hải Nam như diễn viên Hollywood.

_Anh đẹp trai ơi! tên gì vậy-người nữ 1 nói

_Anh ơi cho em chụp chung một tấm hình dc k ạ-người nữ 2

Hấn và Hải Nam vẫn ung dung kéo va-li đi trong sự mê trai của bọn con gái.

_Phong à, xe của ba mày đến chưa vậy-Hải Nam hỏi

Tối rồi ở ngoài đó-hắn lạnh lùng. Vào trong chiếc xe LMN nổi tiếng, mọi người k khỏi khen tị. K bit hôm nay là ngày gì mà toàn nhà giàu xuất hiện ^^. Yên vị trong xe, Nam lấy ra 1 cuốn tạp chí nghiên cứu kinh tế. Còn hấn thì ngồi im lặng, khuôn mặt có hơi thất thần.

_Mày sao vậy Phong, từ lúc ở sân bay tao thấy mày có gì đó thất thần. Xảy ra chuyện gì sao?-Hải Nam

_K có gì. Yên tâm đi-hắn nói mà ánh mắt vẫn nhìn ra ô cửa xe ngắm bầu trời. Hắn dg nghĩ tới nó, người con gái hắn mún phải thuộc về mình. Hắn chưa tin về tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Có người đã nói tình yêu từ lần đầu tiên rất ngọt ngào khiến ta phải mơ mộng. Nhưng hắn trả lời là"Nhàm chán". Nhưng bây h hắn rơi vào tình huống này thật trớ trêu.

"Thiên thần à! Em dg ở đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Về Việt Nam (2)

Chiếc xe BWN dừng ngay tại cổng biệt thự Hoa Hồng. Nó và Ana bước xuống xe, đi đến cửa cổng nhập mặt mã, chỉ trong 5 giây cánh cửa tự động mở ra(Đây là ngôi nhà 10 năm trước bà Ngọc Hoa cứu nó).

Căn biệt thự rất đẹp với màu hoàng kim tuyệt vời, hai bên lối đi trồng rất nhiều hoa hồng. Phía sau nhà là khu vườn nhỏ trồng hoa oải hương. Chiếc xích đu nhỏ nhắn màu trắng mà hồi nhỏ nó từng ngồi đây khóc khi nhớ về ba mẹ trước lúc sang Pháp, chiếc xích đu đó dc đặt ngay cạnh một hồ bơi sang trọng. Nó và nhỏ bước vào trong nhà đã thấy ông quản gia cùng 1 hàng người hầu nữ khoảng 10 người cung kính:

_Chào mừng cô chủ và tiểu thư về nhà.

{Miêu tả căn biệt thự chút: có tới 7 phòng ngủ sang trọng, chính giữa là 1 phòng khách có 1 hàng ghế sofa, đối diện là 1 chiếc TV màn hình cong khoảng 50inch. Dưới lầu trang bị thêm 11 phòng nhỏ cho quản gia và người hầu. Cầu thang bắc từ phòng khách đi lên chia làm 2 hướng. Hướng bên phải là phòng ngủ. Hướng bên trái dẫn đến phòng đọc sách, phòng tập bắn súng, phòng tập chạy và phòng chứa các loại vũ khí như:súng, kiếm Nhật, dao, thuốc mê, bom bị, bom mìn.....(phòng này chỉ có nó và Ana vào dc thôi vì vậy ông quản gia cùng đám người hầu k hề bit phòng này chứa những gì)}

_Ừh, mang hành lí của tôi và Ana lên phòng-nó đi thẳng lên phòng k thêm nói thêm gì nữa.

_Vay còn bữa tối.....-ông quản gia.

_các người có thể ăn-nó nói rồi quay sang Ana-lên phòng tao có chút chuyện.

Tại phòng của nó(căn phòng mà lúc trước nó bị ngắt và ở trong đây)

_Chuyện gì vậy?-Ana khó hiểu hỏi

Nó ngồi xuống sofa, rót hai ly rượu Vooka, 1 ly đưa cho Ana nói:

_Chút nữa sẽ đi bar Blue

_Hà? Đi để làm gì, vừa mới về mà phải cho tao nghỉ một chút chứ,hu hu hu-Ana đưa tay quệt nước mắt, khóc thút thít(nước mắt cá sấu á bà con)

Nó cốc đầu Ana 1 cái vì tội hay quên. Nhẹ nhàng đưa ly rượu vào miệng:

_Đoạt lại bang Black của mẹ!

Giờ thì Ana mới nhớ lại,"À" lên một tiếng rồi hí hửng:

_Vui quá, vậy là có việc để chơi rồi. Tao đi chuẩn bị kiếm đây. Đạo này ngứa tay quá

Nói rồi nhỏ vọt về mặt gia gian vọt về phòng để lại một mình nó ngo ngác. Vậy là nó cũng về Việt Nam rồi, về lại quê hương mà nó đã từng trốn chạy. Bây h chỉ còn nó trong căn phòng rộng rãi với trái tim cô đơn, lạnh lẽo và trống rỗng. Khóe mi nó bỗng ươn ướt, những giọt nước mắt k mời mà ttoi71 dg ngự trị trên khuôn mặt nó. Nó khóc, khóc vì nhớ ba m, nhớ căn nhà thân yê. Nó tự hỏi rằng k bit ba mẹ ở nơi đó có sống tốt k, có nhớ đến nó nhiều như nó dg nhớ hai người k? Và còn bao nhiêu câu hỏi khác mà k bao giờ có câu trả lời.

_Ngốc! Tao còn tưởng mày k bit khóc chứ-Ana đứng ngoài cửa nghe nó khóc mà tim quặn đau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 7: Rắc Rối

Nó và Ana chuẩn bị rất kĩ cho lần này vì nếu thất bại thì những việc quan trọng, nguy hiểm hơn sau này cũng sẽ thất bại vì mọi việc cần có khởi đầu tốt. Nó mặc đồ từ trên xuống dưới đều màu đen, áo khoác màu đen ngay cả găng tay cũng màu đen nốt. 2 đứa đó xuống gara chọn cho mình một chiếc siêu xe yêu thích. Nó thì chọn chiếc Lamborghini là 1 siêu xe hạng nặng đấy nhé, còn Ana thì đi bằng con mô tô đen phân khối lớn. Nó và nhỏ đứng đưng k đội nón bảo hiểm vì hai đứa nó khi còn ở Pháp dc mệnh danh là vua của những cuộc dc xe máu lạnh. 2 chiếc xe lao như bay trên đường cao tốc, mọi người phải nhường đường vì sợ mình sẽ phải gặp từ thần sóm.

"Kittttt"hai chiếc xe ôm cua dừng ngay tại quán bar Blue. Nó bước xuống xe, đá chống xe xuống, tiện thể hất luôn mái tóc màu tím than ra sau eo, tóc mái dc cột phồng lên trông rất ư là cá tính, k kém phần quyến rũ. Còn Ana thì để mái ngố, tóc màu hạt dẻ dc cột cao rất dễ thương. Nhỏ mặc đồ cũng toàn màu đen giống nó nhưng chỉ có cái áo là màu trắng, trên áo có đề chữ "ARE YOU CRAZY" trước ngực. Nhỏ đưa cho nó một thanh kẹo:

_Ăn đi rồi bắt đầu cuộc chơi!

Nó với tay lấy thanh kẹo cho vào miệng, tính nghịch thôi kẹo cao su."Bụp" tiếng kẹo cao su bẻ là lúc nó ra hiệu bước vào bar. Nó và nhỏ thấy quán bar cũng đẹp và rộng nên rất thích nhưng có điều mấy đứa con gái ở đây mặc đồ quá thiếu vải. Nó lắc đầu tự nhủ khi nào đoạt lại được bang phái và bar Blue sẽ dạy cho mấy đứa con gái này cách ăn mặc cho có giáo dục lại. Khi nó và nhỏ xuất hiện làm mấy thằng công tử ăn chơi chỉ bít dựa dẫm vào cha mẹ phải chảy cả nước mắt, có thằng lăm vào trạng thái đờ do mất máu quá nhiều ^_^. Một thằng công tử gương mặt đều cán đi đến nó và nhỏ cười kinh tởm nói:

_2 cô em xinh đẹp đi với anh đêm nay đi, anh sẽ cho cung sung sướng ha ha ha

Nó cười mãi một cái làm thằng đó tưởng nó đã bị say nắng về vẻ đẹp choai của mình thì lại càng làm tới:

_2 cô em đây chắc k bít anh là ai nhỉ? Xin tự giới thiệu cho hai em bít, anh là con của chủ tịch tập đoàn AL hùng mạnh. Đi với anh, anh sẽ cho cung mọi thứ.

Nó và nhỏ như k nén dc cười nên cười thành tiếng. Tập đoàn AL là cái tập đoàn quái gì? Chưa hề dc nhắc tên trên chiến trường kinh doanh, quá hư vô vậy mà thằng cha này lại làm phách...

_Cút ngay. tao k có nhiều thời gian để nói chuyện với một kẻ như mày-nó thôi cười lấy lại vẻ lạnh lùng nói. Lời nói của nó làm mọi người trong bar cứ tưởng như mình dg ở Bắc Cực xa xôi.

_Haizz nếu mày muốn sung sướng thì về kêu má của mày làm đi. Hạng người như mày chó còn k thêm ở chi nói đến người-Ana cười nói mỉa.

_Chó Hoang mà cứ nghĩ mình là Ông Hoàng của xã hội.Mèo Ghê mà cứ nghĩ mình là Kẻ Bề Trên.Cóc , Nhái , Ếnh Ương mà hoang tưởng mình là hoàng tử chân dài=)))-nó thờ dài liếc nhìn tên đó khinh bỉ nói.

Thằng công tử hách dịch như tức điên lên, gờ nắm đấm trước mặt nó và nhỏ chửi thề:

_Mẹ nó! Mày muốn chết.....

Chưa kịp nói hết câu gã đã bị ăn 1 cú đấm vào bụng. K ngừng ở đó, nó còn khuyến mãi cho gã thêm mấy cú vào mặt, gương mặt đập choai bây h đã bầm tím k thua gì một cái rỗ rách.

_Mẹ kiếp! Nói như mày xúc phạm đến tao thì tao có thể nhượng bộ cho qua, đằng này mày xúc phạm đến mẹ tao nên chỉ có 1 con đường dành cho mày...CHẾT!-nó điên cuồng đánh vào người gã, đôi mắt nâu cà fê đầy sát khí. Khi nó định rút cây súng ra tặng cho thằng này 1 viên để về trời thì Ana ngăn lại:

_Hán k xứng để mày phải bắn, dấn mặt vậy là đủ rồi. mày quên nhiệm vụ mình đến đây sao.

Nghe lời Ana nó bình tĩnh lại. Thằng cha lúc nãy bị nó đánh đến nổi bất tỉnh trên sàn k nói dc tiếng nào. Việc này đã chấn động bar làm bảo vệ phải chạy vào xem đã có chuyện gì thì bị Ana uy hiếp. Nhỏ bảo nếu k dc gấp bang chủ Black+ quản lí bar thì sẽ đập tan cái quán bar này luôn. Tên bảo vệ đã nghe mọi người đồn về sự máu lạnh của hai con này nên rất sợ đành phải ngoan ngoãn làm theo.

Cuối cùng màn kịch hay cũng sắp dc tiến hành. K bít nó và nhỏ có lật đổ dc bang chủ Black để lên nắm quyền k? Mọi chuyện còn đợi ở chap sau ^_ ^

Chương 8: Bang Chủ Mới

15 phút sau.

Một thằng con trai cao khoảng 1m78, khuôn mặt cực kì handsome, tuổi chắc bằng tuổi nó đi đến hỏi:

_Ai đã làm loạn hả?

Nó dg đứng đưng nhấp nhấp ly rượu bỗng nghe có người nhắc đến mình thì lên tiếng:

_Là tôi. Cứ gọi là Nguyễn Hoàng Tuyệt Bắg là người đã gửi thư thách đấu bang chủ Black.

Tên con trai nhìn về phía nó bỗng muốn rụng rề vì nó quá đẹp nhưng khi nghe nó nói là muốn thách đấu thì làm mặt lạnh:

_Thì ra là cô. Tôi là Gia Hoàng cứ gọi là Kelvin bang chủ Black kiêm quản lí bar Blue.

Nó nở nụ cười nửa miệng đầy nói bằng giọng đầy thích thú:

_Hân hạnh dc biết anh. Nhưng tôi tiếc là anh sẽ k làm bang chủ dc lâu nữa rồi.

_Cô nói gì là ý gì?-Kelvin chau mày

_Anh k có chất xám à? Nghĩa là tôi sẽ thay anh lên làm bang chủ. Chỉ vậy thôi.

Kelvin nghe nó nói thì vô cùng sùng sốt, k ngờ một đứa con gái như nó lại dám cả gan thách đấu anh. Kelvin bật cười, vỗ tay:

_Dc lắm cô bé. Tôi có lời khen dành cho cô. Nhưng nếu tôi lỡ làm hư nhan sắc của cô thì đó là do cô tự chuốc lấy, đừng oán hận tôi ha ha ha.

Nói là làm, Kelvin cầm con dao gọt trái cây ở trên bàn lên ném về phía nó. "Để xem còn ngạo mạn nữa k?". Anh cười một cách vô thức. Mọi người ai cũng sợ đến nổi xanh mặt, ai cũng đều cảm thương cho nó vì mọi người biết nó là con gái làm sao tránh khỏi con dao đó chứ. Mấy thằng con trai làm ra vẻ mặt roi lệ nói:

_Tội nghiệp thiên thần. Anh Kelvin hơi ác khi làm hư sắc đẹp của người ta.

Không khí trong bar bây giờ rất ngột ngạt, ai ai cũng đều thấp thỏm lo sợ chỉ trừ một người.....là Ana. Nhỏ dg thản nhiên ngồi gọt trái cây ăn như là k có chuyện gì hết bởi vì chỉ có một mình nhỏ bít nó sẽ k sao. Con dao bay về phía nó như vận tốc ánh sáng, chỉ còn 2 cm nữa thôi...1cm..... Nó nhẹ nghiêng đầu sang phía bên phải, con dao bay xẹt qua phía bên trái làm đứt một cọng tóc của nó. Mọi người há hốc mồm kinh ngạc vì nó đã tránh dc con dao trong đó có Kelvin. Nó vuốt mái tóc nhìn sang Ana nói:

_Tao tính sai vận tốc bay của con dao rồi mày ưi. Làm đứt một cọng tóc của tao rồi nè.

_Đừng buồn, 1 cọng tóc làm gì dữ vậy. Đừng làm phiền tao ăn trái cây nữa, lo làm nốt luôn phần cuối cùng để về ngủ- Ana ngáp dài ngáp ngắn nói

_Ok. Nhanh thôi-nó

Nó hất mặt, cười đều một cái rồi nhìn về hướng của Kelvin:

_Anh tưởng dùng con dao này có thể giết dc tôi sao. Anh làm to rồi.

Từ xa một thằng đàn em của Kelvin chạy vào, mạnh mẽ quát nó:

_Con khốn, sao mày dám sỉ nhục bang chủ hả. Mày thật muốn chết?

Nó k nói gì chỉ lặng im một chút rồi rút một chiếc khăn ra bịt mắt lại. Mọi người ai cũng ngờ ngác k bít nó sẽ làm gì nữa.

"Đoàng...đoàng...đoàng.."

Ba phát súng vang lên trúng vào vai của tên đàn đó. Nó tháo khăn bịt mắt ra

_Xin lỗi nha lỡ bắn trúng rồi-ánh mắt nó tối sầm-Nhưng đó là cái giá phải trả vì tội phách lối.

Tên đàn em ngã gục xuống sàn, mặt Kelvin tái mét, anh k ngờ nó thiện xạ đến vậy, bịt mắt mà vẫn bắn trúng. Kelvin thở dài lần này anh thua thật rồi. Nếu như chiến tiếp thì người của bang phái sẽ phải chịu nhiều thiệt hại:

_Xem như tôi đã thua thật rồi, cô rất giỏi. Từ bây giờ cô hãy lên làm bang chủ. Nhưng cô hãy nể tình tôi mà cứu tên này, hắn rất có ích cho bang Black.

Nó mỉm cười vì Kelvin quyết định rất sáng suốt, rút trong người ra một tờ ngân phiếu nó ghi một lúc rồi nói:

_Đây là 100 triệu tiền bồi thường, nếu thiếu cứ gấp tôi-nhìn đám bảo vệ nói:đưa anh ta đến bệnh viện nhanh đi nếu k còn khốt máu trong tôi nổi dậy thì khổ.

Đám bảo vệ nghe xong run cầm cập, nhanh như cắt đưa gã đó đến bệnh viện. Riêng gã thì k ngờ nó lại bồi thường sang đến như vậy, khi làm nhiệm vụ của bang phái gã đã từng bị thương nặng hơn thế này bao nhiêu đây thì thấm thía gì, vậy mà dc bồi thường tới 100 triệu như vậy quá lời.

Quay lại với nó

Nó thật sự rất vui vì đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà mẹ đã giao. Ra hiệu cho Ana dg ngồi ăn táo lại gần, nó đồng dục nói rồi chỉ vào Ana:

_Từ bây giờ tôi sẽ chính thức làm bang chủ Black. Cứ gọi tôi là Ji Jây, còn cô bạn này là Cherry.

Ana nghe giới thiệu mình thì gật đầu rồi khuyến mãi thêm một nụ cười tỏa nắng làm bọn con trai lại một lần nữa lên mây. Nói xong nó suy nghĩ điều gì đó rồi nói tiếp:

_Và k thể nào thiếu người cộng sự thứ hai, Kelvin

Kelvin nghe nó nói thì vô cùng ngạc nhiên, cứ tưởng sau khi giành dc bang phái nó sẽ cho anh đi luôn chứ.

_Sao cô lại giữ tôi ở lại-Kelvin

_Tôi sẽ k trục xuất ai cả, mọi người đều cống hiến cho bang Black rất nhiều-nó

Sau màn chào hỏi của bang chủ mới, nó, Ana và Kelvin cùng ăn mừng vì ngày gặp mặt hôm nay. Trong một góc khuất của quán bar, một chàng trai tóc màu hung đỏ, khuôn mặt cực kì đẹp trai dg đưa ly rượu vào miệng uống. Xung quanh có tới 4 người con gái mặt bự phấn, ăn mặc hở hang dg đút miếng táo cho hắn.

_Ê mày! Hai thiên thần đẹp quá. Nhưng tao thích em mặc áo màu trắng hơn(Ana) bla...bla...bla-Hải nam cứ nhìn Ana chăm chăm, luôn miệng khen nhỏ.

Từ lúc nó bước vào bar, hắn cứ chăm chú nhìn nó k chớp mắt thật k ngờ hắn và nó lại có duyên đến như vậy. Hắn khẽ nở nụ cười mà k ai biết:

_Thiên thần k ngờ lại dc gặp em ở đây. Nhưng bây h tôi thật k biết em là thiên thần hay ác quỷ của lòng tôi.

Xin lỗi vì poss truyện chậm, mong các bạn thông cảm ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trái Đất Tròn Và Quá Hẹp

Tối hôm đó nó và Ana bị Kelvin giữ lại đến hơn 1h sáng mới dc về. Nó và nhỏ uể oải về nhà, lao lên giường ngủ tới tận 12h trưa.

"Cốc...Cốc...Cốc"

_Vào đi-nó đáp bằng giọng mệt mỏi.

Ông quản gia bước vào hỏi nó:

_Thưa cô chủ, tôi đã chuẩn bị bữa trưa cho cô và tiểu thư Ana ở dưới nhà.

_Tôi xuống liền, à qua gọi con heo lười đó dậy giùm tôi-nó

Ông quản gia gật đầu rồi đi ra khỏi phòng. Nó mặc bộ đồ ngủ hình Hello Kitty lê bước vào bathroom, 5 phút sau nó bước xuống nhà trông trạng thái vẫn còn buồn ngủ.

_Mời cô chủ dùng bữa-đám người hầu lễ phép.

Nó ngồi vào bàn ăn nhưng k thấy Ana đâu thì hỏi ông quản gia:

_Ana đâu?

Ông quản gia mặt buồn xo nói:

_Dạ thưa cô chủ, tôi có kêu tiểu thư nhưng mà.....tiểu thư la tôi bảo là cô ấy cần ngủ.

_Ông cứ lên phòng Ana nói là 5 phút nữa bàn ăn sẽ dc dọn là sẽ xuống liền à-nó mỉm cười mà mị.

Quả thật chưa đầy 5 phút sau, Ana đã vội vàng chạy xuống bàn ăn. Nhỏ thờ dốt:

_Mày hay quá ha, dọn bàn ăn rồi lấy gì tao ăn hả con quấy. Đói quá tao xiu mất đèn mày.

-Dùng cách đó mới kêu mày dậy dc chứ-nó uống một ngụm sữa chậm rãi nói.

1 hồi sau nhỏ giận k nói 1 lời nào. Thường ngày nhỏ nói k ngót nhưng hôm nay lại hờn dỗi. Thấy Ana giận nó liền dùng chiêu thứ hai.

-Ăn xong còn đi siêu thị mua sắm.

Nghe nhắc đến đi mua sắm nhỏ hí hửng hẳn lên, tự dưng nổi bần cũng bị gió cuốn mất về phương nào.

Nó và nhỏ hôm nay đi mua sắm bằng chiếc BWN mới trần. Quả thật đi đến những nơi đông người như thế này là 2 bọn nó luôn dc người khác chú ý. Có người chú ý đến chiếc xe có 1 k 2 trên thị trường của tụi nó. Có người liếc nhìn sắc đẹp của nó và nhỏ luôn mồm khen ngợi.

_Tao muốn đi qua shop quần áo-nó

_K dc, hồi nãy tao chưa ăn dc gì hít á, nên bây h phải đi đến quầy KFC-Ana xoa xoa cái bụng than thở.

_Vậy đi riêng đi. Chút nữa 30 phút sau, gặp nhau ở sân chơi bowling-nó

_Ok-Ana

Sau một hồi quyết định nó và nhỏ chia làm 2 hướng đi riêng. Nó thì đi thẳng lên lầu 5, Ana hí ửng chạy đến quầy KFC ở lầu 3.

Tại chỗ nó.

Nó đi vòng quanh các khu bán đồ có thể cả nam và nữ đều mặc chung dc. Style của nó lúc nào cũng là trắng và đen. Trong xe đẩy của nó là biết bao quần áo k kiểu cách nhưng mắc tiền và còn là màu đen k nữa. Nguyên do nó k mặc váy là các bạn cũng bít rồi đấy, vì vậy nó chọn toàn đồ cá tính để dễ hành động cho công việc bang chủ của nó. Nó nhìn xuống đồng hồ mình vừa chọn dc chép miệng:

_Màu đen thì có nhiều rồi, mình nên chọn và mua thêm mấy cái áo màu trắng nữa thôi.

Nghĩ xong nó hớn hờ đi chọn đồ theo style của mình thích. Ánh mắt của nó đã dừng ngay ở chiếc áo màu trắng có hình đầu lâu rất đẹp(đúng ý nó) định chạy lại lấy cái áo thì.....

Tại chỗ Ana

Nhỏ trong tay dg cầm 1 khay đựng khay thức ăn ngon nào là: gà rán, hamburger, khoai tây chiên.....nghĩ đến dc ăn các món ăn này nhỏ vui hẳn lên, định bung khay thức ăn về chỗ ngồi để thưởng thức thì"xoảng", 1 gã đàn ông va vào nhỏ làm khay đựng thức ăn đổ xún đất. Nhỏ định hình lại, tính cho gã đựng mình một 1 trận nhớ đời nhg nhìn lên đã thấy gã đi ra khỏi quầy KFC rồi. "Đụng Ana này mà k chịu xin lỗi thì chỉ có chết" vừa đuổi theo gã nhỏ nghiêng răng trèo trẹo. vười cùng nhỏ cũng đuổi theo dc, đi đến trước mặt của gã đó:

_Đụng người mà k xin lỗi là sao hả.

_Mày là cái thá gì tao phải xin lỗi-gã tròn mắt cãi với nhỏ và đưa nắm đấm ra uy hiếp.

Ana bực mình, nếu muốn xữ bằng nắm đấm thì nhỏ cũng k ngại, nhỏ dư sức hạ gã này. Để đầu với hạng người này thì nói bằng lí lẽ thì thua. Dg định ra đòn thì bỗng có một chàng trai kéo nhỏ ra sau, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn gã đàn ông:

_Anh là đàn ông con trai mà định đánh con gái sao?

Giọng nói của chàng trai thật trầm ấm, Ana bị kéo ra phía sau nên vô tình ngã vào tấm lưng rắn chắc của chàng trai đó. Nhỏ bỗng đỏ mặt k hiểu vì sao nữa.

Quay lại với nó.

.....một thằng con trai mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai màu đen nốt, style màu giống nó hoàn toàn đã thần nhiên lấy cái áo đi mất. Tuy nó đang mang một đôi giày boots rất cao nhg vẫn thua hần 1 cái đầu, Nó túm lấy cánh tay của hần giật giật:

_này! Cái áo là của tôi.

Hần quay đầu lại nhìn, bốn mắt chạm nhau, hần và nó vô cùng ngạc nhiên:

_Là cô/là anh????

hai người bất động trong 5 giây, k ai nói với ai tiếng nào mà vẫn đứng bất động. K khí gì trở nên vô cùng ngưng đọng, nó hừ giọng để k khí bớt căng thẳng nói:

_Mau trả tôi cái áo!

Hần chớp chớp đôi mắt nhìn nó bỗng cười lên 1 tiếng:

_Ha ha ha, cô nghĩ làm sao vậy. Đồ trong tay tôi là của tôi. Mơ ngủ à.

Nó tức giận, hét vào mặt hần:

_Nhưng tôi thấy nó trước.

_Cô gây sự với tôi trên máy bay chưa đủ hay sao? Bây h lại muốn gây sự tiếp. Đúng là đồ rắc rối-hần cau có.

Nó suy nghĩ một hồi, quyết định sẽ dùng kế sách cũ đã dc dùng để dụ bọn con trai. Nghĩ là làm, nó giả vờ thùy mị, đôi mắt long lanh ngấn nước như một chú mèo con dễ thương:

_Anh k đưa thì thôi hức.....hức.....nhưng tại sao lạ mắng tôi....hức.....

Hần nhìn thấy nó sắp khóc thì k bít phải làm thế nào, liền đưa cái áo cho nó đỡ dành:

_Ngoan đừng khóc nữa. Tôi nhường cho em cái áo nè. Vì vậy xin hãy đừng khóc. tôi rất sợ nhìn thấy con gái khóc.

Nó nhanh tay lấy cái áo còn khuyến mãi cho hần thêm một cái giậm thật đau vào chân. Lấy lại vẻ lạnh lùng:

_Hạ màn kịch!!!

Hần ngây người vì k ngờ đường đường là thiếu bang chủ lại bị một đứa con nhoc như nó xỏ mũi. Hần giận đến tím cả mặt:

_Nhóc con hay lắm. Dám giờ trò hù!

Người nó tỏa ra một khí chất vô cùng lạnh lùng đáng sợ, đôi mắt mèo con đã biến đầu mắt và thay vào bằng đôi mắt vô cảm:

_Tôi đã 16 tuổi rồi k phải là nhóc. Bọn con trai các người thật quá yếu kém. Chỉ cần dùng một chút chiêu trò cũ rích cũng bị mất mụ. Dù sao tôi cũng cảm ơn vì cái áo.Bye đi trước nha!

Nó thần nhiên quay lưng bước đi k thèm đếm xỉa đến hần nữa.

_Nhóc con dc lắm! Thua tôi 1 tuổi k là nhóc thì là gì? K hiểu sao tôi cứ gặp nhóc hoài vậy? Thật thú vị-hần khẽ cười vì sự trùng hợp đến lạ lùng này. K lẽ định mệnh muốn gắn chặt hần và nó(Rùa gắn chữ định mệnh nào ở đây)

Cuối cùng"băng"cũng gặp lại "gió" mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào. Í quên ở chỗ Ana thì sao ta?

Quay lại với nhỏ

_Mày là ai mà xen vào chuyện của tao-gã tức giận.

_Tôi chỉ nên làm những việc dc coi là đúng mà thôi-người con trai nói.

Gã đàn ông lao đến định đánh cho chàng trai 1 cú đấm nhưng cậu nhanh công tránh đòn dc. trong vòng 15 phút, bảo vệ phải vào đưa gã đó đến bệnh viện trong tình trạng bất tỉnh. Cậu quay sang Ana nở nụ cười lộ lúm đồng tiền như thiên thần, điều đó vô tình khiến tim ai kia đập nhanh.

_Em k sao chứ? Có bị thương ở đâu k?

Ây da, nếu như cậu k xuất hiện thì người bị thương vẫn k phải là nhỏ mà là tên lúc nãy cơ. Nhỏ dịu dàng:

_cảm ơn anh! Em k sao.

Sự ngây thơ(phải ngây thơ k ta)của nhỏ làm cậu thấy lằng lằng, trái tim bị lệch 1 nhịp:

_Anh tên là Hải Nam, hân hạnh dc bit em.

Nhỏ cười với cậu nhưng sức nhớ ra điều gì, nhỏ nhìn đồng hồ thì đã trễ hơn 30 phút, nếu làm nó giận chắc sẽ kho lòng sống sót, nhỏ nói với cậu:

_Cám ơn anh vì mọi chuyện. Em có việc nên đi trước. Tạm biệt.

Nói rồi nhỏ chạy như bay lên phòng chơi bowling. Hải Nam một mình ngẩn ngơ hồi hận vì chưa kịp hỏi tên của nhỏ. Điện thoại vang lên cắt đứt sự ngẩn ngơ của cậu:

_Alo, tao nghe nè Phong.

_mày làm gì mà nghe máy chậm vậy, định ngủ trong siêu thị luôn à, xuống tầng hầm lấy xe đi về-hắn dg bức tức vì lúc này bị nó xỏ mũi nên giận cá chém thớt trút hết lên đầu của Hải Nam tội nghiệp. Nhưng cậu bây h dg bận suy nghĩ về nhỏ nên k để ý chuyện xung quanh...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhập Học

"Reng...reng...reng"

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên làm rung động cả căn biệt thự Hoa Hồng. "Bộp" nó với tay ném chiếc đồng hồ xuống đất k thương tiếc. Ôi! vậy là một em đồng hồ đã dc quy tiên nhờ bàn tay độc ác của ai kia.Hôm nay là ngày nó và Ana đi học. K bit sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây ^_^

Nó chạy nhanh vào bathroom làm vệ sinh cá nhân và thay đồng phục của trường Hight School.

{Miêu tả đồng phục của trường Hight School chút: nữ thì mặc áo trắng dc khoác thêm chiếc áo khoác màu xanh dương và thắt cà vạt màu đỏ thẫm, đi kèm cùng chiếc váy màu xanh dương xòe ngang gần đầu gối(ây da! mặc váy sao k bút nó có chịu mặc k nữa)

Nam thì cũng mặc áo trắng bên trong khoác thêm chiếc áo khoác màu đen k thắt cà vạt. mặc quần jean đen rất phong cách}

Sau khi thay đồng phục xong nó mặt k còn một giọt máu:

_Mặc váy sao. Cái trường đúng thật là Stupid

Ana từ đâu chạy vào, ngấm nó từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi:

_Mày mặc váy đẹp quá, sao hồi đó k mặc sớm để tao chiêm ngưỡng.

_Đẹp cái đầu mày. Tao phải nói ông thầy hiệu trưởng đổi đồng phục của nữ lại mới dc. Váy mà mặc cái quái gì!-nó dùng ánh mắt sắc lạnh nói.

_Hà????? mày đẹp ngay cái ý định đó đi. Con gái mặc váy mới đẹp. Nể tình tao mày đừng làm như vậy, chịu khó mặc váy vì toàn nhân loại học sinh nữ đi nha nha-Ana mắt mèo con lay lay vai nó năn nỉ.

Nó hừ lạnh k nói gì quay lưng bước xuống nhà. Ana chạy theo:

_K nói gì là đồng ý phải k? he he he.

Nhỏ cười hihi rồi kéo nó ngồi vào bàn ăn với bộ mặt đáng sợ. Ăn xong nó phải chờ nhỏ đến trường vì chiếc Lambor Gini của nó bị hư nên đã dc đem đi sửa. Nó và Ana đội mũ bảo hiểm(chuyện lạ à nha)phóng nhanh trên đường cao tốc để đến trường Hight School.

"Brừm...brừm...brừm"

Tiếng động cơ xe nghe thật chói tai. Các hs bất giác nhìn về hướng phát ra âm thanh đó thì thấy một chiếc Lambor Gini phân khối lớn dg ôm cua tiến vào trường."Kitttttttt" chiếc xe thẳng gấp trong làn khói đen, nó và nhỏ bước xuống xe, cởi mũ bảo hiểm ra để lộ hai gương mặt vô cùng xinh đẹp. Giờ đây cả trường dg và chỉ dg tập trung chú ý đến hai đứa nó. "Hoét...hoét...hoét" ông bảo vệ thổi còi về mặt hầm hừ tiến lại chỗ nó:

_Ai cho các em đi học bằng xe phân phối lon hã. K đọc quy định của nhà trường sao?

Nó nhìn vào gương chiếu hậu vuốt lại mái tóc màu tím than lạnh lùng nói:

_Tôi thích thì làm thôi. Cũng cần ai cho à?

_Trường này có cái quy định là bảo vệ dc can vào những chuyện này à-Ana đeo ba lô ngược nhìn ông bảo vệ giọng đầy khiêu khích hỏi.

-Đc lắm. Nếu tôi k nói dc các em thì mời lên phòng hiệu trưởng giùm-mặt ông bảo vệ đánh lại.

_Ok, tui này cũng muốn lên đó nè. Phòng mấy-tui nó đồng thanh.

Nghe nó và Ana nói làm ông bảo vệ tức muốn trào máu, rõ ràng là dg thách thức nhau mà:

_Phòng 15 lầu 2.

Sau khi nghe dc số phòng nó và nhỏ quay gót bước đi, tay nó cầm chiếc chìa khóa quay quay:

_Dắt chiếc mô tô vào giùm!

ông bảo vệ cắn răng làm theo, lòng đầy bức tức" Quá đáng, tưởng mình là ai chứ. Lên gặp hiệu trưởng rồi bít hừ".

Nó và nhỏ thoảng 1 cái đã đi đến phòng hiệu trưởng. Định lịch sự gõ cửa(nó toàn đá cửa k hà chưa bao h gõ cửa) thì nghe tiếng âu yếm của một người phụ nữ:

_Thôi nào anh yêu. Anh làm em nhột đấy!

Ana chau mày hỏi nó:

_Muốn bít trông đó dg làm gì k?

"gật...gật....gật"

_vậy thì dùng chiêu cũ đi. Khỏi cần lịch sự.

Nó fat65 đầu lần nữa rồi dòn hết sức vào chân dùng đòn karate đá mạnh vào cánh cửa. "Rầm" cánh cửa bị đá sang một bên để lộ ra 1 cảnh tượng đáng ghê tởm. Một người phụ nữ dg hôn đắm đuối ông thầy hiệu trưởng. Hai người họ còn "sờ mó" lẫn nhau nữa chứ. Ơe! đáng kinh tởm. Tiếng cửa bị đá làm hai người choáng tỉnh. Ông hiệu trưởng đỏ mặt cúi xuống bàn k nói dc gì, còn bà ta thì mạnh bạo:

_Phép lịch sự đâu hả? K bít gõ cửa à!

Nó và nhỏ mặt tối sầm, lạnh lùng nói:

_Vậy xin hỏi cô, làm chuyện bậy bạ trong phòng học thì coi là lịch sự à.

_Các em có bằng chứng à? K ai tin lời các em nói đâu ha ha ha.

Ana đưa chiếc điện thoại lên, lắc lắc:

_Bằng chứng nè! Những tấm hình này mà dc nhưu hs trường này bít chắc hay lắm nhì.

Bà ta cùng ông thầy hiệu trưởng hoảng hốt k nói nên lời. Tức giận bà đi đến định tát Ana thì nó đã nhanh tay nắm bàn tay của bà lại và k quên tặng cho bà một cái tát vào mặt thật ê.

_Anh nó tát em kia-bà ta giọng nai tơ nói với ông thầy HT. Ông ta bây h mới dám cất lời:

_các em đi quá xa rồi đó.

Thầy gọi như thế nào là đi quá xa?-nó cười đều

_Em.....-ông thầy cứng họng.

K nói nhưu nó rút ra chiếc điện thoại và bấm số.

_Alo! Mẹ à đuổi việc ông hiệu trưởng cùng bà cô hiệu phó giùm con.

_.....

_Dạ, con cảm ơn mẹ-nó.

Ông thầy và bà cô nghe đến từ đuổi việc thì mặt xanh lè. Hai người đồng thanh:

_ Các em là ai hả?

_ Nguyễn Hoàng Tuyết Băng, con của bà chủ tịch tập đoàn SS đồng thời là chủ tịch trường Hight School-nó vô cảm.

_ Phạm Ana, con của ông hoàng thời trang Phạm John cùng bà diễn viên Hely nổi tiếng-Ana điềm tình

Nhưng sự điềm tình của nó và Ana vô tình làm hai người họ bị đẩy xuống vực thẳm. Họ k ngờ rằng gia thế của nó và nhỏ lại lừng lẫy đến như vậy. Riêng nó là con của bà chủ tịch thì sốc lại chóng chát sốc. Hai người quỳ xuống đi đến nắm chân nó và nhỏ van xin.

_ Tôi bít lỗi rồi. Mong các em đừng đuổi tôi mà tội nghiệp.

_ BUÔNG-RA-nhỏ hất mạnh tay của bà ta ra.

_ Đừng dùng bàn tay vậy bản đưng vào người tôi. Dơ lắm-nó hét lớn làm ông thầy hoảng sợ lùi về.

Nó phui phui chân nói:

_ NẾ tình ông làm hiệu trưởng lâu rồi, tôi sẽ cho ông làm nốt bữa nay. Bọn tôi học lớp nào hả?

Ông thầy run run đi đến chiếc bàn lòi ra tập tài liệu rồi nói;

_ Các em...học lớp...10A1

Bít dc tên lớp nó và nhỏ bước ra khỏi nơi ô nhục này tiến về lớp 10A1. Khi hai đứa nó đi khuất có hai chàng trai đến phòng hiệu trưởng

_ Đây ông già, hai đứa tui học lớp mấy?

Ông thầy một phen hoảng sợ vì cách ăn nói của hai chàng trai này, để k như lần trước ông ta hỏi:

_ Hai em là ai?

_ Trần Lam Phong-hắn.

_ Lâm Hải Nam-cậu.

Ông hiệu trưởng thờ phào nhẹ nhõm vì chưa đắ tội với hai cậu ấm nhà họ Trần và Lâm. Ông nói:

_ 2 cậu là người cuối cùng tôi xét lớp đó. Lớp 10A1.

Hắn và cậu nghe tên lớp xong thì đi đến lớp bỏ mặc ông thầy dg đau khổ một mình.

Trùng hợp ghê nó và nhỏ cũng học 10A1, hắn và cậu cũng học 10A1. K bít sự đoàn tụ này sẽ dẫn đến những chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Định Mệnh

Lớp 10A1 là lớp dành cho con của nhà giàu toàn là tiểu thư, công tử. Đặc biệt lớp này hội tụ những học sinh cá biệt siêu quậy. Hầu như các giáo viên trong trường đều sợ phải dạy lớp này riêng cô giáo chủ nhiệm cùng ông thầy anh văn. Chưa vào tiết học nên lớp ồn ào hơn một cái chợ. Nó và Ana đứng trước cửa lớp mà tưởng như mình dg ở nơi đồng đứ. Ana chép miệng:

_ Lớp này quậy là số 1. K hổ danh là 10A1!

Như vậy mới xứng đáng là lớp của tao và mày chứ-nó nở 1 nụ cười gian xảo.

Ana thấy nụ cười của nó là biết ngay nó sẽ giở trò. Nhỏ nuốt khan:

_ Mày định làm gì vậy?

Nó k nói gì, chỉ giờ âm hiệu là im lặng. Điều này lại càng làm nhỏ thấy sợ>>>>

"Tùng...tùng...tùng"

3 tiếng trống trường vang lên báo hiệu h học bắt đầu. Cô chủ nhiệm của tụi nó là người đã lớn tuổi sang năm cô sẽ về hưu nên hs 10A1 rất kính trọng và ngoan ngoãn nghe lời cô. Môn mà cô phụ trách là hóa học.

_Các em là hs mới-bà cô đẩy gọng kính lên hiền từ hỏi.

_Đúng vậy ạ!-Ana thân thiện. Còn nó chỉ gật đầu rồi lỏm đi nơi khác. Tuy lớp đã vào học nhg vẫn ồn cho tới khi thấy cô bước vào, đi theo sau là nó và nhỏ. Hs 10A1 lại nháo nhào lên vì 2 đứa nó.

_Đẹp quá mà ưi!

_Hs mới à?

_Dễ thương ghê!

_Bạn dùng kem dưỡng da gì mà làn da trắng dừ vậy. Chỉ mình với-một đứa con gái yếu điệu hỏi nó.

Nhưng đáp lại câu hỏi của đứa con gái đó, nó chỉ hừ lạnh một tiếng mà k nói gì(chị này tính tạo ấn tượng xấu à ^ _ ^).

Cô phải dùng cây thước gỗ xuống bàn thì mới chịu dừng" tám!". Bà cô khề hắng giọng:

_Đây là hs mới của chúng ta-nhìn sang nó và nhỏ-2 em giới thiệu về bản thân đi.

_Nguyễn Hoàng Tuyết Băng-Jiây-nó vẫn lạnh lùng.

Khác với sự lạnh lùng đáng sợ đó, Ana nhà ta lại ầm ập nở 1 nụ cười giới thiệu:

_Hello! Mình là Phạm Ana cứ gọi là Cherry nhé. Hân hạnh dc làm quen với tất cả các bạn.

Chưa kịp đề nhỏ giới thiệu xong, nó nhìn bà cô hỏi:

_Chỗ ngồi?

_À à, 2 em ngồi ở gần bàn cuối còn trống nhá-bà cô phải sợ vì tính cách của nó.

Nó đi một mạch xuống bàn ngồi để lại mọi người trong sự ngỡ ngác như con cá thối lác. Còn Ana thì ngồi trên nó 1 bàn vì nhỏ bít nó k thích bị ai quấy rầy, nó cần k gian yên tĩnh. Bà cô nhẹ nhàng nói:

_Hôm nay do có hs mới đến nên cô k trả bài. Còn bây h các em mở sách ra trang 29 nào!

Cả lớp dg say mê trong bài giảng của cô(chị có duy nhất tiết này chăm chú thôi còn mấy tiết kia thì...=====) bỗng ông thầy làm việc trong văn phòng dẫn theo 2 chàng trai đi đến lớp:

_Cô Mai! Đây là 2 hs mới của cô.

Nói rồi ông thầy gật đầu chào rồi bỏ đi.

_Hình như lớp ta có nhều hs mới ghê hén-bà cô nói đùa.

Lớp 10A1 lại dc dịp ầm ĩ. Bọn con gái dg buôn chuyện, bắt giắc phải ngừng ngay vì bận ngắm nghía hấn và cậu:

_Lớp mình hên ghê! Vừa có hot girl h lại có hit boy.

_Anh ơi! Anh đẹp trai quá à.

_Anh đi nhầm lớp rồi phải k ạ. Đáng lẽ anh phải ở phim trường Hollywood chứ...

-Trật tự nào, mấy em làm hai bạn sợ đấy-tuy nói vậy nhg bà cô cũng phì cười.

Hấn nghe nói lớp này có hot girl nên đảo mắt quanh lớp để tìm xem con nhỏ đó đẹp đến cỡ nào(hot girl đó anh cũng bít đấy ^ _ ^). Bỗng ánh mắt màu hổ phách kiên định dừng ngay trên khuôn mặt thiên thần của nó. Nó dg đeo tai phone nghe nhạc, ánh mắt nhìn xa xăm ngoài khung cửa sổ. Hấn lại đơ người vì k ngờ lại dc gặp nó ở đây. Bao nhiêu dấu chấm hỏi cứ quần lấy hấn:

"Tại sao lại trùng hợp đến vậy? Nhóc con đó cũng học lớp này sao?.....Định mệnh gì vậy trời!!!!!"

Thấy bạn mình k tập trung, Hải Nam huých nhẹ vào cánh tay của hắn để hắn thoát khỏi dòng suy nghĩ mơ hồ.

_Giới thiệu về bản thân ẹ đi rồi tìm chỗ ngồi. Đứng riết bọn con gái nhìn tao ngại...-Hải Nam nói nhỏ với hắn. Hắn liếc cậu một cái(Hải Nam mà ngại khi dc con gái nhìn ư.... tính lừa ai vậy>>>>)

_Trần Lam Phong. Nếu thích thì cứ gọi là Shin-miêng thì nói nhg ánh mắt dg mơ màng nhìn nó.

_Chào mọi người, mình là Hải Nam, Lâm Hải Nam tên thân mật là Kio. Mong dc mấy bạn chiều cố hi hi hi-cậu nói xong còn khuyến mãi thêm cho bọn con gái 1 nụ cười tỏa nắng lộ ra hai lúm đồng tiền đẹp dã man con ngang>>>>(Rùa còn phải mê 2 anh, 2 chị này nữa là)

_2 em ngồi kế hai bạn nữ vừa mới chuyển vào nha! Chúng ta tiếp tục bài học nào các em.

Hắn đi thẳng xuống chỗ nó và ngồi nhg hình như nó vẫn k để ý đến hắn. Còn cậu ngồi vào bàn của nhỏ, đưa đôi mắt nhìn sang bên trái xem mình ngồi kế ai thì.....trái tim lại đập nhanh."Là cô bé đó":

_Em là....

Ana dg ngồi chat face với mấy đứa bạn bên Pháp nghe có người nói chuyện với mình liền ngược lên nhìn, bỗng nhỏ cứng đơ:

_Anh là....người hôm trước ở siêu thị!

_Ừ! Anh k ngờ dc gặp em ở đây. Anh vui quá-cậu nhìn nhỏ bằng ánh mắt mèo con.

_Tại sao gặp em anh lại vui-nhỏ ngây ngô.

_À...k có gì. Nhg em cứ bít anh vui là dc.

_Tên em là Ana, nếu thích anh cứ gọi là Cherry cho thân mật hi hi. Hôm bữa vội quá em chưa giới thiệu tên-nhỏ ngượng ngịu.

"THÂN-MẬT" 2 từ này xuất phát từ lời nói của nhỏ làm cậu đỏ mặt(dg nghĩ gì vậy==). Mặt đỏ bừng cậu ấp úng:

_ À k có gì. Vậy thì ơ...em...cứ gọi anh là Kio nhé..Cho nó thân...mật í mà.

Nhỏ cười cậu cũng cười. Hai người cảm thấy hạnh phúc bất ngờ, k hiểu tại sao hạnh phúc khi gặp nhau nữa nhg nói chung là nhỏ và cậu dg rất vui vì sự gặp mặt này.

Wow! vậy là hai người bạn của chúng ta cuối cùng cũng gặp dc nhau rồi. Coi bộ Ana và Hải Nam dg rất vui nh. Cũng phải thôi gặp dc người mình cảm thấy thích ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thì sao k vui dc.Còn" BẮng" và "Gió" gặp nhau sẽ như thế nào đây? Liệu có tạo ra lốc xoáy k nh, Rùa hi vọng là k(ai bít dc chứ kkk). Nếu muốn bít thì đợi đến chap sau nha ^ _ ^ . Rùa bặt mí luôn là chap sau sẽ vô cùng thú vị.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Firs Kiss

Hắn đặt ba lô xuống bàn rồi nhìn sang nó, thấy nó k mấy may chú ý đến mình thì vô cùng tức giận:

_E hèm..Coi bộ nhóc k dc thiện cảm cho lăm nh?

Mặc cho lời nói của hắn, nó vẫn điềm tĩnh k một chút quan tâm vì nó k thích tiếp xúc với bất kì người lạ nào.Sự ngó lơ của nó làm hắn tức giận vô cùng,gật phăng cái tai phone của nó ra hết lớn:

_Tại sao k chú ý đến tôi? Cô lạnh lùng vừa phải thôi chứ! Đồ tăng băng

Tiếng hét long trời lở đất của hắn làm các thần dân 10A1 nhìn chăm chú, bà cô đang giảng bài quay xuống nhìn với ánh mắt hình viên đạn:

_Em Trần lam Phong có ý kiến gì với bài giảng của tôi sao?

Biết mình hơi quá, hắn ngượng ngùng, gãi tai cười hi hi:

_ Dạ k có gì...Chỉ tại em bị đau họng nên muốn hét lên để giải tỏa cơn đau thôi ạ.

_ Hừ...k có gì thì im lặng cho tôi giảng bài-bà cô nghiêm túc.

Cả lớp ai cũng phải há hốc mồm kinh ngạc vì lúc này hẳn quá lạnh lùng nhưng tại sao bây giờ lại y hệt trẻ con(tính tình thất thường ý mà).

_ Bỏ tay mày luôn-Hải Nam từ bàn trên quay xuống là lườm trêu hấn

_ Quay lên đi thẳng ngực, nhiều chuyện-hắn đập cuốn sách lên đầu Hải Nam làm cậu quay lên với bộ mặt nhăn nhó vì đau. Còn nó khi vừa nhìn thấy khuôn mặt vô cùng điển trai của hắn với đôi mắt màu hổ phách đẹp đến mơ hồ làm nó đứng hình. Quả thật nó đã gặp hắn đến 2 lần rồi nhưng chỉ lần này mới dc dịp chiêm ngưỡng vẻ đẹp ở cự li gần. Nó đưa tay lên ngực nơi ẩn náu của trái tim thì thấy trái tim dg đập liên hồi, nó chưa từng có cảm giác này.

"Tim đập nhanh dữ vậy. Đừng nói là mình bị đau tim nha" nó suy nghĩ đến đó cả mồ hôi hột.

Nhưng nhớ lại vẻ kiêu ngạo đáng ghét của hắn ở trên máy bay và ở trong siêu thị làm nó k mấy thiện cảm. Gạt phắt cái cảm giác đó sang một bên, nó ngược đôi mắt màu cà phê như muốn giết người nhìn hắn:

_ Là anh nữa sao? Ấm tôi chưa đủ à, kẻ bám đuôi.

_ Nhóc nói ai là kẻ bám đuôi? Nói lại xem-hắn nhieu mày thách thức.

_ Anh bị điếc à, có cần tôi cho tiền đi khám k hả-nó cười đều.

_ Nói mịa là sở trường của nhóc à-hắn cau có vì cậu nói hết sức"bá đạo"của nó.

Nó cười khẩy giật lại tai phone:

_ Đúng vậy.Khôn hồn thì đừng đụng đến tôi nữa. Anh phải đợi đến 1000 trăm nữa à k phải mấy chục thế kỉ nữa hãy nói chuyện với tôi-tiến đến thì thảm vào tai hắn: anh k xứng đâu, đừng cố chi cho thất vọng.

Hắn đỏ mặt vì sự gần gũi này nhưng nghe những lời nói mịa mai của nó hẳn k nén dc bực mình, hừ lạnh một tiếng rồi giả bộ quay lên bảng k quan tâm đến lời nói của nó nữa.

"Tùng...tùng...tùng", ba tiếng trống vang lên kết thúc hai tiết học"gian nan".Ana mời Hải Nam đi ăn để cảm ơn về vượ siêu thị, tính quay sng rù nó thì thấy nó đã ngủ mê man.Nhỏ lắc đầu:

_ Chắc hôm qua lo làm mấy cái tài liệu của công ty nên ngủ muộn nữa chứ gì.

Nhỏ liếc nhìn hắn nghiêm mặt nói:

_ Bạn gì oi, nếu muốn sống thì làm ơn đừng gọi Tuyệt Băng dậy còn nếu đã chán đời thì cứ việc đánh thức nó hen.

_ Tôi tên là Phong, k phải là bạn gì oi. Còn Tuyệt Băng là ai? tôi k bít-hắn khoanh tay càu nhàu.

_ Người ta k biết tên mày nên mới gọi là bạn gì oi. Còn Tuyệt Băng là cô bạn kể bên mày đó, k lẽ nói mấy đứa ở đâu đâu. Mày ngốc thế-Hải Nam bảo vệ Ana.

Hắn hừ giọng vì k ngờ lại bị thằng bạn chí cốt của mình bán đứng đến trắng trợn chỉ vì một đứa con gái mới quen. Ana ngỡ ngàng hỏi:

_ Hai người là bạn của nhau sao?

_ Đúng vậy. Tôi và Hải Nam thân lắm, cỡ từ hồi "tắm mưa" chung đến giờ lận-hắn cười, chọc Ana để trả thì HẢi Nam một công đôi việc =====

_ làm gì có chuyện đó. BẠN thân thì đúng nhưng "tắm mưa"chung thì k có, em đừng hiểu lầm. Thôi chúng ta đi ăn đi anh đói rồi-cậu nhanh tay kéo nhỏ chạy ra ngoài, thầm rủa hắn khi nào về sẽ biết tay.

Bây giờ trong lớp chỉ còn hắn và nó. Một sự im lặng dg bao trùm nơi này. Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên gương mặt nhỏ bé đáng yêu của nó đẹp hết một bức tranh. Hắn nhiu mày nhìn sang bên trái, lặng lẽ chống cằm nhìn khuôn mặt của nó mà thờ dãi:

_ Tại sao lại đẹp như vậy hả? Tại sao lại cả đám cả gan làm trái tim tôi bị lệch nhịp chứ.

Nó ngủ say đến mức k biết gì hết. Chỉ khẽ mím môi chắc dc thấy điều gì đó rất vui trong giấc mơ. Ít ra nó cũng vui trong mơ chứ k phải đau buồn trong thực tại. Hắn nhẹ nhàng tết mái tóc của nó ra sau vành tay để nó ngủ thoải mái hơn và cũng dễ để ai đó ngắm nhìn. Nó ngủ trông thật hiền, k còn cái tính lạnh lùng như trước nữa mà bây giờ như một thiên thần mang một trái tim rí máu."Thình...thịch...thịch" trái tim hắn dg đập nhanh k ngừng. Hắn đã cố gắng kiềm chế khi đứng trước mặt nó nhưng cứ nhìn thấy khuôn mặt của nó thì mọi sự kiềm chế là vô ích. Hắn tiến gần đến nó, ngày càng gần k còn khoảng cách nữa. Áp mặt xuống bàn, mái tóc màu hung đỏ của hắn đã chạm đến vàng trán có vài sợi tóc mái rũ xuống của nó. 3cm...2cm...1cm... và rồi.....đôi môi của hắn dg ngự trị trên đôi môi nhỏ nhắn đó. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để tâm trí hắn bay cao bay xa và lâng lâng đến cỡ nào. Vị ngọt dần xuất hiện nơi đầu lưỡi càng làm hắn cảm thấy thích thú. Lúc trước hắn cho là hôn rất kinh tởm nhưng bây giờ k hiểu sao hắn lại cảm thấy rất ngọt nơi

Rùa xin lỗi mọi người vì poss chap hơi chậm. "Cúi đầu" thành thật xin lỗi mọi người nhiều, mong mọi người sẽ bỏ qua cho Rùa. Cảm ơn mọi người nhiều.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"Mùa đông là quá lạnh để có thể chia tay

Người ta ôm lấy nhau

Tại sao em và anh phải quên nhau?

Sự thật là em vẫn nhớ anh bất kể đêm ngày

Chỉ là cơn mơ đến lúc thức giấc, chỉ vậy thôi

Ng ta vội vã như ai cũng có 1 ng đang chờ

Tất cả chỉ khiến e thêm buồn hơn

Em không thể nào tin rằng một sớm mai thức dậy, nắng vẫn chan hoà, chỉ một điều là, anh chợt biến mất khỏi cuộc đời em"

Bài hát từ con đê yêu vang lên làm nó tỉnh giấc, với tay lấy chiếc điện thoại nó thấy trên màn hình hiển thị tên "Mama" nó dịu dàng trả lời:

— Có chuyện gì sao mẹ?

À con còn nhớ chuyện hôm trước mẹ nói k?-đầu dây bên kia mẹ nó ôn nhu.

Có phải chuyện về tiệc Party của nhà học Dương k?

Đúng vậy, ông ta có mời tập đoàn SS của chúng ta đến tham dự. Mẹ bảo cho con biết để con chuẩn bị.

—Dạ, con biết rồi ạ.

Nhẹ nhàng gấp điện thoại nó nở nụ cười ma mị.

"Cuộc vui chính thức bắt đầu, ông hãy chuẩn bị tinh thần đi Dương Nhật Minh."

[illegible]

Ana uể oải thức dậy, vò mái tóc rối bù, nhỏ bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân rồi chạy nhanh sang phòng của nó.

_Hôm nay bắt đầu cuộc chơi phải k?-nhỏ nghiêm túc.

Đúng vậy, mày chuẩn bị đi tụi mình đến bang Black-nó lạnh lùng.

Nó và nhỏ bước nhanh xuống cầu thang đã thấy hai hàng người hầu cùng quần gia dg tất bật chuẩn bị điểm tâm. Nó đi tới tủ giấy chọn cho mình một đôi bốt đen cao mang vào và nói:

_K ăn sáng. Tôi và Ana có việc rồi.

Ông quản gia gật đầu hỏi:

_Vậy cô chủ và tiểu thư trưa có về k ạ, để tôi còn chuẩn bị.

_Có chứ, trưa nay bọn cháu sẽ về. Bác nhớ làm nhiều món ngon nha-Ana từ đâu nhảy vào giọng đầy hồn hờ.

#####

Chưa đầy 5 phút sau hai con xe Lambor Gini màu đen đã đậu ngay nơi tập trung thành viên của bang Black. Đám người áo đen giăng hai hàng danh dự cúi đầu trước nó và nhỏ:

_Chào bang chủ Jilây cùng bang phó Cherry. Anh Kelvin dg đợi hai người ở tầng hầm vũ khí.

_Được rồi dắt hai con Lambor Gini này vào tầng hầm giùm tôi-hai đứa đồng thanh.

Ở trong tầng hầm chứa vũ khí Kelvin dg kiểm tra lại một vài cây súng nghe có tiếng mở cửa anh quay lại thì thấy nó và nhỏ:

_Đến rồi à, bang của chúng ta vừa mới nhập một vài vũ khí mới rất thích hợp cho nhiệm vụ lần này.

_Tốt lắm. Có mua những thứ tôi cần k-nó hỏi.

_Có đủ cả-Kelvin tự tin.

_Kế hoạch của chúng ta sao đây-Ana đứng khoanh tay hỏi nó

_Cần lắm thì tặng cho ông ta một viên đạn thôi-Kelvin cầm khẩu súng bạc lên.

Nó đắm chiều suy nghĩ một hồi rồi bảo Ana và Kelvin lại gần:

_Kế hoạch sẽ như thế này.....

#####

21 giờ 00, tại biệt thự nhà họ Dương.

Hôm nay Dương Nhật Minh sẽ tổ chức tiệc party để chúc mừng công ty Delisu của ông ta tròn 16 tuổi. Khách mời toàn những chủ tịch của các công ty nổi tiếng trong đó có tập đoàn SS hùng mạnh. Nó khoác trên mình một bộ váy dạ hội màu trắng rất đẹp(Ana bắt nó mặc), trên cổ đeo một sợi dây chuyền bạch kim sang trọng, mái tóc dc thả dài ngang lưng trông giống như một cô công chúa quý phái. Sự xuất hiện của nó khiến cho hàng trăm người dự tiệc k khỏi ghen tị. Căn biệt thự của nhà họ Dương rất lớn nhưng k bằng căn biệt thự của nó bên Pháp. Dc thiết kế theo phong cách Á-Âu, buổi tiệc dc tổ chức ở sân vườn sau căn biệt thự. Nó cảm thấy k dc thoải mái vì hầu như khách trong buổi tiệc toàn la những danh nhân và nó nếu k vì sự trả thù cũng k hứng đến những nơi này. Nó tay cầm một ly rượu nhẹ nhàng đưa môi thưởng thức thì nghe có một giọng nói cất lên:

_Cháu có phải là con của bà chủ tịch tập đoàn SS Nguyễn Hoàng Ngọc Hoa k?

Nghe có người nói chuyện với mình, nó ngước lên nhìn thì vô cùng sửng sốt. Người đứng trước mặt nó k ai khác là Dương Nhật Minh người đã phá hoại hết những thứ tốt đẹp của nó. Bàn tay nó nắm thành một nắm đấm, khuôn mặt bỗng trở nên căm hận. Ông ta lại nói tiếp:

_Chào cháu, ta là Dương Nhật Minh chủ trì buổi tiệc này, ta có biết cháu vì nghe đồn cháu rất giỏi trong việc xử lí mọi rắc rối trên thiên trường.

Nó cảm thấy kinh tởm vì thái độ giả tạo hai mặt của ông ta. Nhớ 12 năm về trước, ông ta cũng dùng bộ mặt này để lừa ba nó cũng chính là người bạn thân của ông ta. Nếu như k làm theo kế hoạch chắc nó cũng k còn tỉnh táo mà tặng ông ta một viên đạn ngay lập tức. Nó nở một nụ cười chua chát:

_Chúc mừng công ty Delisu của bác thành công đến ngày hôm nay.

Nó cố ý nhấn mạnh chữ"Delisu của bác"vì thật ra Delisu là công ty của gia đình nó, ba nó đã gây dựng lên từ hai bàn tay trắng, đổ mồ hôi công sức bao năm trời vậy mà giờ lại thuộc về ông ta. 10 năm trước nó đã trốn chạy vì sợ nhưng lần này trở về nó sẽ đối mặt với tên cáo già này để giành lại Delisu-công ty mà gia đình nó tâm huyết nhất.

_Ba! Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi-từ xa một thằng con trai đi đến chỗ của nó và ông ta. Nó thầm cảm ơn vì sự xuất hiện này nếu k phải nghe những lời giả tạo của ông ta chắc nó sẽ k kiềm chế dc nữa.

_Xin giới thiệu với cháu đây là con trai của ta Dương Nhật Tuấn-ông ta nhìn sang người con trai của mình-còn đây là Nguyễn Hoàng Tuyết Băng con gái của chủ tịch tập đoàn SS.

Nhật Tuấn vừa nhìn thấy nó thì bị trúng tiếng sét ái tình, cứ chăm chú nhìn nó mãi. Một hồi sau mới cất giọng chào hỏi:

_Chào em! Hân hạnh dc quen biết.

_Chào-vì giữ lịch sự cho mẹ nên nó cũng miễn cưỡng chào lại.

_Thôi cháu đứng đây nha. Ta cùng Nhật Tuấn phải chuẩn bị cho buổi tiệc dc bắt đầu rồi-ông ta mỉm cười và kéo Nhật Tuấn đi khỏi.

Nó nở một nụ cười mà như khóc. Tại sao lại bất công đến như vậy. Nó thì k dc sống cùng với gia đình, phải chịu đau khổ rất nhiều. Nhưng tại sao một tên cáo già như Dương Nhật Minh lại xứng đáng có cái hạnh phúc đó, quá bất công. Điện thoại run báo có tin nhắn giúp nó thoát khỏi dòng suy nghĩ đau buồn:

_Tao và Kelvin đã hạ xong đám lính canh cửa rồi. Mày mau rời khỏi đó đi, tao cài xong"thuốc nổ"rồi-tin nhắn của Ana.

Đọc xong tin nhắn nó đi khỏi nơi đó và nhập bọn cùng Kelvin và Ana. Thấy nó cả hai lo lắng hỏi:

_Có sao k vậy?

_K sao-nó trả lời

_Thuốc nổ dg dần đếm ngược chúng ta đi khỏi đây thôi-Kelvin nhắc nhở.

#####

"9...8...7...6...5...4...3...2...1...0....BÙM"

Tiếng nổ lớn làm mọi người trong buổi tiệc hoảng loạn. "Cạch" những bóng đèn cứ thay nhau tắt. Bao nhiêu vệ sĩ của căn biệt thự đã bị Ana và Kelvin bắt giữ nên k ai đi kiểm tra dc. Khung cảnh bây giờ rất rối, mọi người ai cũng hét la k ai là k hoảng sợ. Ông Dương Nhật Minh hét hoảng:

_Ai ai đã làm chuyện này hả?

_Ba à máy tính chủ của Delisu vừa nhận dc một tin nhắn-Dương Nhật Tuấn cũng hét hoảng k kém.

_Bây h con còn tâm trạng mà lo mấy cái tin nhắn nữa hả, mau điều tra xem ai đã làm những chuyện này-ông ta giận dữ.

_Nhưng dòng tin nhắn này rất lạ, ghi là"Sự trở về của gia tộc họ Hoàng. Tôi trở về để lấy lại những thứ thuộc về gia tộc họ Hoàng của tôi"-Nhật Tuấn.

Vừa nghe nhắc đến gia tộc họ Hoàng, Dương Nhật Minh mặt mày xanh lét, giọng run run k nói nên lời:

_Làm sao.....có thể.....gia tộc đó đã k còn ai.....rồi....sao....sao.....

Trên chiếc xe BWN màu đen, Kelvin gọi một cú điện thoại rồi nhìn sang nó và nhỏ mỉm cười:

_Kế hoạch đã thành công. Tin nhắn"chào hỏi"của chúng ta đã dc gửi đến tên cáo già đó. Nghe nói ông ta dg rất hoảng.

_Chứ còn gì nữa, làm điều ác ai mà k sợ. Đúng là xấu xa-Ana cũng vui k kém.

_Cám ơn hai người nha. Chuyện của tôi lại liên lụy đến hai người-nó thành thật.

_Nói vậy mà nghe dc à. Bạn bè thì phải giúp nhau chứ-Ana và Kelvin đồng thanh.

Nó cảm thấy nhẹ nhõm vì bước đầu của sự trả thù coi như đã thành công, nó tươi tỉnh hẳn lên nói:

_Để cám ơn, tôi sẽ mời hia người một bữa coi như chúc mừng kế hoạch dc thành công

_Ok, vậy mới dc chứ. Đêm nay k say k về đi-nhỏ và Kelvin lại đồng thanh. Dường như nghe nói đến ăn uống là hai người này dù dg buồn đến mấy cũng vui. Nó phì cười vì sự trẻ con này, nhưng nhanh chóng thay vào khuôn mặt lạnh lùng.

"Cuộc chơi bắt đầu. Tôi sẽ k trốn chạy nữa. Những gì ông đã làm đối với gia đình tôi, tôi sẽ trả lại gấp đôi"

Gay ấn rồi đây, sắp bắt đầu cuộc chiến rồi===== Công nhận Tuyết Băng có dc hai người bạn như Ana và Kelvin thì còn gì bằng nữa. Dù cho tên Dương Nhật Minh có gian xảo, mưu mô nhiều như thế nào cũng k chiến thắng dc. Tình bạn muôn năm hehehe^_^

Chương 14: Bị Bệnh

Sau khi gửi một lời chào hết sức "thân thiện" đến ông Dương Nhật Minh, nó, Ana và Kelvin mở một buổi tiệc nhỏ để chúc mừng bước đầu thành công tốt đẹp. Vì uống rượu qua nhiều nên nó và nhỏ hôm nay đi học với trạng thái k dc tốt cho lắm. Nó vác ba lô uest oải bước vào trường thì bất ngờ gặp hân và Hải Nam cũng dg chuẩn bị lên lớp. Ana và Hải Nam gặp nhau cả hai đều rất vui, cứ tíu tít nói chuyện mà quên luôn hai người bạn thân của mình. Hân gặp nó khuôn mặt bỗng đỏ lên vì nghĩ đến nụ hôn vừa rồi còn nó vẫn k chú ý đến hân dù chỉ một lần và điều đó vô tình làm hân k dc thoải mái. Chỉ có hân và nó đi vào lớp còn Hải Nam và Ana "tình tứ" kéo nhau đi ăn sáng. Lớp 10A1 vào giờ này rất ít hs có mặt trong lớp vì cô ảm cậu ảm nào cũng ngủ nướng nên lớp có thể gọi là "vắng tanh". Nó đặt ba lô xuống bàn rồi áp mặt vào bàn mà ngủ. Hân đi đến chỗ ngồi của mình thấy nó đã ngủ nhưng cơ thể cứ run cầm cập vì lạnh mà trời hôm nay rất nóng. Hân bất giác cảm thấy lo lắng: _Nè, nhóc có bị sao k vậy?

Nó k nói gì, chỉ ngược lên nhìn hân với khuôn mặt đỏ ửng. Hân lấy tay chạm vào trán nó mà có cảm giác như chạm vào lửa. Mọi thứ xung quanh nó dgbat81 đầu mơ hồ và rồi nó thiếp đi trong sự lo lắng của ai đó. Chỉ còn nghe dc 1 tiếng nói trầm ảm nhưng có pha chút hồi hã:

_Nhóc bị làm sao vậy.....trả lời...tôi mau....đừng làm tôi sợ mà.

Khi tỉnh dậy nó thấy mình dg ở một nơi có 4 bức tường toàn màu trắng đến nhức mắt, lại có cả mùi thuốc sát trùng khó chịu cứ xộc thẳng vào mũi. Toàn thân nó đau ê ảm, nhìn sang bên trái nó giật mình khi nhìn thấy hân dg gục đầu lên giường bệnh ngủ rất ngon. Khuôn mặt điển trai có vài sợi tóc màu hung đỏ rũ xuống văng trần càng tôn lên vẻ đẹp tự nhiên. K hiểu sao nó cảm thấy rất vui khi bây giờ có hân bên cạnh như thế này. Bỗng hân mơ ngủ mà thốt lên 1 lời làm nó cảm thấy ảm ảp lạ thường:

_Tuyết Băng à, nhóc đừng có chuyện gì nha. Mau khỏe đi đó.

"Cạch"tiếng của phòng dc mở, cô y tá đẩy cửa bước vào thấy nó đã tỉnh nên rất vui, ân cần hỏi han:

_Cô bé tỉnh rồi à? Đã hôn mê gần 1 ngày rồi đó.

Nó day day thái dương hỏi lại:

_Từ sáng cho đến giờ ư?

_Ừ. Mà cô bé may mắn ghê. Dc cậu bạn trai chăm sóc rất tận tình. Cậu nhóc đó đã ở đây suốt , cứ hỏi thức bá sĩ phải kiểm tra tình hình cô bé như thế nào, làm cả bệnh viện hôm nay dc dịp bận rộn đấy-cô y tá vừa chuyển nước biển cho nó vừa cười mĩi.

Sau khi cô y tá đi khỏi nó nhìn chăm chú hân rất lâu khế nở một nụ cười mà chắc k ai dc thấy, nhẹ nhàng vuốt mái tóc màu hung đỏ của hân nó thầm thì:

_Cám ơn nha.

Một hồi sau, hân vươn vai thức dậy thấy mình dc nó đắp mền cho nên cũng vui vui nhưng nhìn khắp phòng k thấy nó đâu thì đâm ra lo lắng:

_Tuyết Băng à, nhóc đi rồi?

_Tôi đi toilet cũng k dc nữa sao?-nó đi ra với khuôn mặt còn xanh sao vì chưa khỏi bệnh. Hân thấy nó tự dung tâm trạng cũng tốt lên vài phần, thờ phào nhẹ nhõm:

_Vậy mà tôi tưởng nhóc đi đâu chứ.

Nó đi đến ghế sofa lấy 1 cuốn tạp chí ra đọc nhưng tâm trí dg đề ở nơi khác k phải trong tạp chí:

_Anh ở đây nguyên ngày hôm nay?

_Ừ, tại nhóc ngặt xiù nên tôi đưa vào bệnh viện. Hên là nhóc chỉ bị cảm bình thường uống thuốc và nghỉ ngơi sẽ khỏi. làm tôi lo muốn chết-hân hồn nhiên trả lời.

Một sự ảm ảp lại 1 lần nữa"len lên"chui vào trái tim nó. Đang định hỏi vì sao hân lại tốt với mình như vậy thì con đói ập đề."Ọc...ọc....ọc"nó xấu hổ vì cái bụng tự dung biểu tình vì chưa được ăn ngay vào lúc này. Hân khẽ mỉm cười rồi bước xuống giường đi thẳng ra cửa k quên đề lại 1 câu:

_Tôi đi mua cháo. Ở đây ngoan đó,còn yếu lắm đừng vận động nhiều.

_Tôi k phải con nít-nó liếc xéo hân.

_K phải con nít vậy là...baby-hân nói đùa rồi chạy đi thật nhanh, để nó một mình điển tiết.

Chưa đầy 5 phút sau, hắn trở về cùng với tô cháo còn nóng hổi. Nó liếc nhìn đồng hồ giọng thán phục:

_Sao anh đi nhanh dữ vậy?

_Tôi sợ nhóc đói rồi xỉu luôn sao-hắn nói bằng giọng bồn chồn.

Nó đi đến lấy tô cháo với vẻ mặt "muốn giết người" làm hắn phải nuốt khan vì sợ. Đang còn yếu nên nó ăn cháo rất khổ sở, hắn nhìn nó ăn mà muốn tức điên vội vàng lấy tô cháo từ tay nó:

_Đang còn bệnh....để tôi đút cho.

_Đã bảo tôi k phải là con nít, tự ăn dc-nó ngang bướng.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi nói bằng giọng ma mị:

_Cãi lời tôi thì...k dc ăn nữa hè hè.

Định cố chấp nói k ăn nhưng thật sự bây giờ nó dg rất đói. Nhìn tô cháo trong tay hắn mà nuốt nước bọt ừng ực, đành dẹp tính "ngang bướng" sang một bên nó nói với âm lượng cực nhỏ:

_Tùy anh.....

_Cái gì? Nói lại xem tôi chưa nghe rõ hi hi.

_K NHẮC LẠI-nó nhấn mạnh từng chữ.

_Ok ok, tôi thua nhóc luôn đó, ngang bướng và lạnh lùng thì k ai bằng-hắn lắc đầu ngán ngẩm.

Tưởng chừng mọi chuyện đã đầu vào đấy, tuy nhiên một lúc sau.....

_Nóng quá, anh phải thổi chứ....định giết chết tôi à?

_Xin lỗi....xin lỗi....tại đây là lần đầu tôi đút cho một người ăn...nên k biết...=====

.....Thế là căn phòng lại đầy sóng nhưng đôi khi như vậy vô tình tạo nên 1 sợi dây liên kết vô hình giữa "băng" và "gió". người ta nói "thương nhau lắm, cắn nhau đau mà" thật k sai ^ _ ^

.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Black Và Demo

Ngày nó xuất viện rồi cũng đến, hắn đưa nó về nhà nhưng gần đến nhà hắn nói là có việc bận nên k đưa nó về tận nhà dc: _Nhóc nhớ uống thuốc điều đặn đó. K dc vận động nhiều, nhớ giữ sức khỏe thật tốt. Tôi có việc nên đi trước. Đừng làm tôi lo lắng nha.

_Nhiều lúc tôi cứ nghĩ anh còn hơn mẹ tôi đấy. Tôi đâu phải con nít-nó gân cổ lên cãi.

_Con nít trong lòng tôi. Ok-nói rồi hắn lái xe đi mất để nó với bộ mặt hơi ngượng ngùng.

Nó đi bộ khoảng 50m cũng đến. Vào trong nhà ông quản gia thấy nó thì lật đật chạy đến hỏi han:

_Cô chủ có bị nặng k ạ, tôi lo quá.

Nó tháo đôi boot đen ra, trầm tĩnh:

_K bị nặng lắm mà Ana đâu? Sao mấy hôm nay k vào thăm tôi.

_Dạ thưa cô chủ. Hình như dg có chuyện gì thì phải. Tôi thấy tiểu thư Ana cùng cậu Kelvin rất căng thẳng-ông quản gia

Nó k nói gì lôi ra chiếc điện thoại và bấm số:

_Mây và Kelvin dg ở đâu vậy? Về nhà gấp đi, tôi mới xuất viện dg ở nhà.

5 phút sau....

_.....Cái gì có bang muốn thách đấu với bang của mình à? Sao mây k nói tao biết!

_Mây dg nằm viện mà. Tao muốn vào thăm mây lắm nhưng k thể để một mình Kelvin lo liệu dc-Ana lo lắng.

_Bang thách đấu với mình tên là Demo, bọn nó muốn giành lãnh thổ của ta-Kelvin này giờ im lặng cũng nói.

_Mây giờ-nó lạnh lùng.

_Chiều nay lúc 17h00 tại đường xyz-Kelvin

_Ok, muốn thì chiều-nó nở một nụ cười gia ác.

_K dc mây mới xuất viện thôi mà-Ana cầm tay nó nói bằng giọng sợ hãi.

_K sao đâu. Tao vẫn còn tốt để bắt đầu cuộc chơi-nó

Ở một căn phòng khác trong một căn biệt thự.

_Sắp đến giờ rồi đó-một chàng trai dg ngồi vắt chân lên sofa giọng điềm tĩnh.

_Ừ, một khu vực k thể có hai vua -chàng trai còn lại đứng gần cửa sổ mỉm cười lạnh lùng. Một sự lạnh lùng thật tàn khốc.

Đúng giờ hẹn với Demo nó, Ana và Kelvin dẫn theo 30 người trong bang đến nơi hẹn. Đáng lẽ nó định sẽ đi bằng chiếc Lambor Gini nhưng vì còn yếu nên Ana đề nghị đi bằng xe hơi do Kelvin cầm lái.

Từ trong xe bước ra nó thấy bang Demo đã chờ đợi ở đó từ lâu. Hôm nay nó khoác trên mình một chiếc áo thun đen có một mảng là trắng, mặc chiếc quần bò cũng màu đen, đội chiếc nón lưỡi trai màu đen kéo sát mặc, mái tóc màu tím than được xõa ngang lưng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền hình kim cương. Nó toát ra một vẻ lạnh lùng đáng sợ. Còn Ana chọn cho mình một chiếc áo trắng khoác kèm theo là chiếc áo khoác đen, dưới chân đeo một chiếc lăc màu bạc quý phái, nhỏ cũng đội một chiếc nón lưỡi trai màu trắng. Kelvin cũng ra dáng một bang phó với chiếc áo thun xanh đen cộng với chiếc quần jean đen, mang một đôi giày thể thao trắng có chữ"Black".

_Đã để các người chờ lâu-Kelvin cất tiếng "chào hỏi"trước.

_K có gì, cũng tầm 1 tiếng thôi-người con trai mặc một chiếc áo sơ mi đỏ nhạt cười.

_Gia Hoàng cứ gọi là Kelvin bang phó của Black người đã chấp nhận yêu cầu thách thức của các người-Kelvin

_Thật bất ngờ vì các người dám thách đấu bang Black của chúng tôi-nó nói nhẹ nhàng mà khiến ai cũng cảm thấy nặng nề.

_Muốn gì thì nhanh đi, bọn này k có thời gian-Ana mĩa mai.

_Giọng nói này.....-cả hai chàng trai bang Demo đồng thanh.

Nó cảm thấy rất lạ, trái tim nó k hiểu vì sao đang đập loạn lên, một sự hồi hộp đang dâng lên trong nó. Mọi lần có người thách đấu nó sẽ xử nhanh để k thiệt hại về sau nhưng lần này k hiểu tại sao lại.....Nó và Ana đang cùng chung một cảm giác. Nhưng nó biết bây giờ k thể để cảm giác này phá hỏng việc lớn được.

_Xin tự giới thiệu tôi là Nguyễn Hoàng Tuyết Băng biệt danh là JiJây bang chủ của Black-nó

_Tôi là Phạm Ana biệt danh là Cherry bang phó Black-Ana cũng tự giới thiệu.

_Cái gì, em là bang phó của Black à-người con trai vừa này nói.

_Anh Hải Nam tại sao anh lại ở đây.....-Ana ngược lên nhìn,thấy Hải Nam thì bất ngờ vô cùng.

Nó nghe tin Hải Nam là bang phó vô cùng sùng sốt, vậy bang chủ của Demo k ai khác là.....

_K ngờ chúng ta vừa mới gặp nhau vào buổi sáng bây giờ lại gặp nhau trong tình huống này-hắn này giờ im lặng cũng cất tiếng

Nó ngược đôi mắt màu cà phê lên nhìn hắn, nói bằng giọng mĩa mai:

_Thật k ngờ.....người thách đấu với tôi lại là anh....

#####

Nếu như Rùa có ra chap trễ mong các bạn thứ lỗi vì vào năm học rồi nên Rùa k có nhiều thời gian cho lắm. Mong các bạn lượng tình thứ lỗi cho nhiều khi Rùa đang chap trễ. Thành thật cảm ơn nhiều ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đồi Đầu

Một sự im lặng đang bao trùm nơi này. Từng cơn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc của mỗi người cứ bay theo chiều gió. Tâm trạng đang đè nén nặng nề. Nó k biết phải làm gì nữa, sự bối rối đã khiến cho bộ não thiên tài k hoạt động. Hấn k ngờ có một ngày lại phải đối đầu với người mà hấn đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ana nhí nhảnh ngay nào cũng đứng bất động k nói được lời nào, tuy nhỏ và Hải Nam chưa phải là người yêu nhưng sau mấy tháng gần gũi nhỏ đã yêu cậu nhưng chưa dám nói ra. Ngược đời mắt màu xanh của trời nhìn nó, nhỏ khẽ mấp máy: _Mày đang suy nghĩ gì vậy Băng.

Nó k trả lời vì mãi suy nghĩ, nó bất giác thấy chán ghét bản thân vì quá yếu đuối, hấn chỉ quan tâm , dịu dàng với nó là nó yếu mềm vậy sao có thể đối đầu với Dương Nhật Minh được khi trái tim lại quá mềm yếu. Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, sự lạnh giá lại ủa về bao trùm lấy trái tim của nó, vô cảm nói:

_Băng Black của chúng tôi k thể để Demo xem thường được. Tôi sẽ chơi cho đến cùng.

_Tuyết Băng à, mày mất trí rồi hả. Tao....tao k thể đấu với Hải Nam được.

_K gì là k thể-nó cười mỉa. Một nụ cười tượng trưng cho ác quỷ. Có lẽ sự thù hận đã che mờ mắt nó.

Bên phía hấn và Hải Nam cũng rối bời k kém. Dù sao hấn cũng k muốn đấu với nó:

_Demo của tôi sẽ hủy thư thách đấu. K cần phải đối đầu nữa.

_Băng chủ à.....đám người mặc đồ đen bên hấn lên tiếng phản đối.

Kelvin bỗng bật cười lớn nói bằng giọng chế nhạo:

_K ngờ băng chủ của Demo lại vì chuyện cá nhân mà ảnh hưởng đến băng phái, như vậy thật k đáng mặt nam nhi chút nào.

_Người biết gì mà nói hả...-Hải Nam bức bối lên tiếng để bảo vệ danh dự cho hấn.

Riêng nó cũng k hề muốn hấn phải chịu đựng như vậy vì nó, nên nó đã đưa ra một quyết định khiến hấn phải đồng ý thách đấu:

_K nói nhiều nữa. 10 ngày sau tại sân vận động trung tâm thành phố. K gặp k về.

Nói rồi nó quay lưng bỏ đi, k để cho mọi người kịp hiểu ý định của nó. Kelvin ra hiệu cho đàn em về xe để trở về bar. Ana luyến tiếc chia tay với Hải Nam rồi cũng chạy theo nó. Sau khi băng Black đi khỏi, Hải Nam hỏi nhỏ hấn:

_Shin à! Mày định sẽ làm gì?

Nhưng hấn k nói gì, chỉ lẳng lặng bước đi mặc cho những cơn gió cứ thổi làm bay mái tóc đến khó chịu. Hải Nam lắc đầu vì chưa bao giờ thấy hấn lự tình như vậy.

10 ngày sau.

Tất cả mọi người đã tập hợp đông đủ chỉ thiếu duy nhất một mình hấn. Ai cũng lo lắng vì chuyện này, Ana thấy biểu hiện của nó k có vẻ gì là lo lắng vẫn bình thản như ngày nào nên thiếu ki hỏi:

_Mày k lo cho Phong sao?

_Anh ta là gì mà tao phải lo. K có anh ta chẳng phải băng của chúng ta sẽ thắng dễ dàng ư-tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng nó lo cho hấn hơn bất kì người đứng ở đây. "Đồ ngốc! anh định sẽ k đến luôn à. K lẽ có chuyện gì?...."

15 phút sau một chiếc xe đua màu đỏ đã xuất hiện. Hấn bỏ nón bảo hiểm ra và đi đến chỗ mọi người đang tập trung:

_Xin lỗi vì bắt mọi người đợi lâu

_Thằng khi làm gì giờ mới tới hả-Hải Nam nhảy bổ tới vỗ đầu bức tóc của hắn làm mọi người cũng bót căng thẳng vì trận đấu.

Kelvin lòi từ trong xe ra một chiếc thùng nhỏ và nói:

_Chúng ta sẽ bốc thăm, nếu bốc trúng tên người nào chúng ta sẽ đấu với người đó. Vòng đấu thứ nhất là.....đua xe.

#####

_Đây là kết quả. Mọi người chú ý lắng nghe. Trận đấu thứ nhất sẽ là JiẤy(nó) và.....Kio(Hải Nam). Sau khi trận thứ nhất kết thúc tôi sẽ công bố tiếp-Kelvin.

_Oh my good! Tao phải đụng Tuyết Băng ngay từ đầu hả....không-Hải Nam kêu ca.

Hắn và nó cũng mừng vì k đụng nhau nếu k thật k biết phải làm sao nữa. Nhanh chóng nó và Hải Nam bước vào vị trí xuất phát cùng với hai con mô tô siêu hạng. Nó đeo bao tay bước lên xe, Hải Nam cũng ngầu k kém. Kelvin cầm một khẩu súng và bắn lên trời.....vòng đua bắt đầu.

_Băng Băng à cố lên...Hải Nam cũng vậy-Ana thật k biết cổ vũ cho ai nữa, một người là bạn rất thân còn người kia là người nhỏ đã trót yêu.

Hải Nam chưa gì đã vượt lên nó đầy tâm đắc. Nhưng nó cũng k chịu thua, nhấn ga lao như bay trên đoạn đường đua. Mới đầu sẽ k thể đoán ai thắng nhưng phần quan trọng nhất là khúc cua. Hải Nam tham lam cứ rồ ga mà chạy k để ý mình đã đến khúc cua nên....bị mất tay lái và bay ra khỏi đường đua. Nó chỉ chờ việc đó rồi vượt lên, luồn lách qua những khúc cua nguy hiểm một cách điêu luyện trông sự thần phục của tất cả mọi người. Trận thứ nhất nó giành phần thắng coi như là 1-0 dành cho bang Black. Ana chạy vội đến đỡ Hải Nam dậy lo lắng:

_Anh có bị sao k vậy?

_Anh k sao....chỉ bị trầy một chút xú thôi. Mấy cái này nhằm nhò gì chứ hihi-Hải Nam gượng cười.

Nó đi đến nói bằng giọng có lỗi:

_Xin lỗi anh.....tôi..

_K sao, tôi đã để thua cô thì đó là tại tôi. Hi vọng được đấu với cô 1 lần nữa.-Hải Nam

Nó mỉm cười, vỗ vai Ana rồi bỏ đi. Đi được một đoạn nó gặp hắn. Thấy nó hắn cười:

_Coi bộ nhóc cũng giỏi đấy...bái phục...

_Có là gì đối với Shin bang chủ, tôi thật muốn đấu với anh....hẹn lần sau nha-nó bước qua hắn mà đi. Hắn cười để lộ ra cái răng khuyển trông rất đáng yêu cũng nói:

_Phải...tôi cũng mong được đấu với nhóc lắm.Nếu có thì tôi sẽ sẵn sàng mà chịu thua vì tôi lờ....yêu nhóc quá rồi.

"Rùa cáo lỗi với mọi người vì đăng chap quá muộn. Vì Rùa đang vào học nên k đăng chap được. Lịch đăng chap thì Rùa sẽ nói sau khi sắp xếp được tất cả lịch học.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ Rùa ^_^"

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cánh Đồng Hoa Oải Hương

15 phút ngắn ngủi trôi qua nhanh, cũng đã đến lượt đấu của hắn và Ana. Hắn k muốn làm Ana bị thương vì lời hứa với Hải Nam nên muốn kết thúc nhanh. Nhấn ga đến mức cuối cùng hắn nhanh chóng vượt xa Ana làm nhỏ bất ngờ cực độ. So với hắn thì Ana k thể thắng được. Cuối cùng hắn đã cán đích đầu tiên và đương nhiên chuyến đi Hawaii của nhỏ cũng biến mất luôn. Nhỏ buồn lắm, k dám đối mặt với nó nhưng nó từ đâu đi đến mỉm cười nói:_ Chuẩn bị đi sau cuộc đấu sẽ đi Hawaii, tao nói Hải Nam rồi.

Lời nói của nó làm nhỏ như từ địa ngục được nhảy lên thiên đường. Chóp chóp đôi mắt hỏi:

_Thiệt k? Nhưng tao thua mà.

_Ngốc ă! Đối với tao thắng thua k quan trọng miễn sao mày thấy vui là tao vui-nó cười hiền.

Nhỏ bật khóc chạy đến ôm nó, khóc hết nước mắt mà vẫn k chịu nín:

_Cảm ơn mày nhiều lắm hu hu.

_Mày khóc làm dính nước mũi lên áo tao này-nó trách nhưng khuôn mặt đang nở nụ cười rất tươi. Nó thật may mắn vì có được người bạn như Ana và nó hứa sẽ trân trọng tình bạn này mãi mãi.

Từ đằng xa bóng của một chàng trai dựa vào tường thấy nó và Ana như vậy cũng bất giác âm thầm vui" Đi Hawaii sao? Thắng Hải Nam gē gôm thiệt, phải đi hỏi nó cho ra lẽ mới được"

_Kết thúc hai cuộc đấu tỉ số hòa nên bắt buộc ngày mai chúng ta phải đấu thêm một trận nữa để có người thắng-Kelvin thông báo.

_Vậy ngày mai ở đâu, mấy giờ-Hải Nam.

_18h00 tại sân tập bắn súng-Kelvin trả lời.

Sau một ngày mệt mỏi nó về nhà đã nhanh chóng tìm đến cái giường êm ái. Nhưng khi nhắm mắt lại nó lại nhớ đến những hình ảnh về hân, nhớ lúc hân lo lắng cho nó, lúc hân giận, lúc hân lạnh lùng...Nó k hiểu đang suy nghĩ gì nữa, mỗi lần nghĩ đến hân là nó lại cảm thấy âm ập lạ thường nhưng lại có một sự đau nhói k hề nhỏ. Nó vuốt mái tóc tự nghĩ có phải đã yêu hân rồi hay k, nhưng hiện bây giờ nó k thể yêu, sẽ gây nguy hiểm cho hân rất nhiều. Rồi khỏi giường nó tiến đến chiếc bàn, mở cuốn nhật kí màu đen ra và viết:

"Ngày...tháng...năm...

Mẹ ơi con phải làm sao bây giờ, con có nên sống thật với bản thân mình k hả mẹ. Liệu con có thể hạnh phúc k, ước gì bây giờ có ba và mẹ ở cạnh, nhai người sẽ cho con lời khuyên. Nhưng k sao đâu ă, con ở nơi này sống rất tốt, con sẽ đòi lại công bằng cho hai người, con gái của ba mẹ lớn rồi đấy, tự lo cho bản thân được nên ba mẹ đừng lo lắng cho con mà phải sống thật tốt đấy, phải nhớ đến con nữa k là con giận đấy. Yêu hai người nhiều..."

Từng giọt nước mắt lại thay nhau rơi trên quyển nhật kí, cứ có chuyện gì buồn nó sẽ viết như thể đang trò chuyện cùng ba mẹ vậy. Mỗi lần viết là mỗi lần nó khóc, k ai có thể biết rằng người con gái luôn mạnh mẽ, cứng rắn này lại yếu đuối đến vậy.

#####

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt còn đọng lại những giọt nước mắt của tối hôm qua, nó thức giấc,nó đã khóc rất nhiều rồi thiếp đi lúc nào k biết. Ngày hôm đó nó thu mình trong căn phòng, chẳng nói chuyện với ai. Ana cũng k biết có chuyện gì nữa, nhỏ cũng rất lo lắng cho nó.

17h30 phút.

No bước ra khỏi phòng. Hôm nay nó mặc một chiếc áo crop-top màu trắng có hình thần chết cùng chiếc quần bò đen như thường, nhưng hôm nay lại có một khẩu súng được giấu trong áo. Ana thấy nó chọc:

_Công chúa ngủ trong rừng dậy rồi đó hả.

_Ngủ gì. Chọc ao nữa là tao nhốt mày luôn khỏi đi Hawaii gì nữa-nó hừ giọng.

_Ấy ấy hứa phải giữ lời chứ-Ana bây giờ mới biết chọc nó là một sai lầm k hề nhẹ.

Nó và Ana đã đến phòng tập bắn súng ở trung tâm thành phố thì thấy mọi người đã tập trung đông đủ, có cả bang Demo nữa. Trận đấu thứ hai sẽ thử tài bắn súng nếu như ai bắn trúng hồng tâm nhiều nhất sẽ thắng nhưng,sẽ bị bị mất. Có 4 căn phòng nó,hân,Ana,Hải Nam mỗi người một phòng. Trong căn phòng được xây bức tường cách âm, một tấm bia có hồng tâm ngoài ra k có gì. Trước khi bắt đầu trận đấu hân đã nói với nó rằng cho dù kết quả có như thế nào đi nữa hân cũng k quan tâm chỉ cần nó muốn gì là hân cũng sẽ đáp ứng, nhưng nó lại lạnh lùng bước đi k bận tâm. Hân thấy rất đau, k hiểu vì sao nó luôn tránh né hân, sao nó k sống thật với bản thân mình, bởi vì đang có một bức tường vô hình xen giữa hai trái tim.

Sau 3 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng có kết quả. Người bắn trúng hồng tâm nhiều nhất là nó với 20 viên, người thứ hai là hân với 19 viên đạn còn Ana và Hải Nam có số viên đạn bằng nhau nên hai người hòa. Nhưng nó đứng nhất nên phần thắng thuộc về bang Black.

_Sau hai trận đấu, cuối cùng bang Black đã thắng như giao kèo từ trước bang Demo sẽ phải nhập vào bang Black. Mọi thành viên trong bang Demo rất buồn, k thể nói được điều gì. Nó im lặng một hồi rồi nói:

_K cần. Bang Demo và Balck từ nay k bận tâm gì về nhau nữa, vẫn sẽ giữ nguyên như cũ nhưng...bang Black của chúng tôi đã thắng như vậy đủ rồi.

Nói rồi nó bỏ đi. Nó k muốn làm hân phải buồn và bị nhục trước thành viên của Demo hoàn toàn k muốn. Nó đi mãi mà k biết mình đã đến cánh đồng hoa oải hương, cánh đồng này lúc còn nhỏ nó hay ra đây để chơi, mỗi khi đến đây nó cảm thấy tinh thần rất thoải mái, mọi chuyện buồn bực đều tan biến, ở đây nó có thể khóc mà k ai biết.

_Định nói như vậy rồi chuồn ra đây sao-hắn đi đến ngồi bên cạnh nó.

Khi thấy nó bỏ đi, hắn đã đuổi theo và đến tận đây. Nó bất ngờ tại sao hắn lại biết nơi này nhưng rồi cũng hiểu ra:

_Ai cho anh đi theo tôi hả.

_Tôi có chân thì đi thôi, cần gì ai cho. Mà nơi này đẹp đến vậy mà nhóc chiếm cho bản thân thì thật k phải à-hắn cười.

Nhìn nụ cười của hắn, nó bất giác cười theo. Hắn thấy vậy liền nói:

_Chịu cười rồi à. Nhóc cười rất đẹp, tôi thích như vậy.

Nó đỏ mặt khi nghe hắn nói, điều đó làm hắn càng buồn cười hơn nữa. Nhưng rồi nghiêm túc nói:

_Cảm ơn.

_Vì chuyện gì?

_Tự hiểu đi đồ ngốc-hắn lại cười châm chọc nó. Đương nhiên là hắn biết rất rõ việc nó vừa làm lúc nãy, nó k muốn hắn mất danh tính trước đàn em của Demo và làm cho hắn buồn nên nó mới k xác lập Demo thành bang con của Black.

Gió cứ thổi, vì lạnh quá nên nó bồng hất xì, hắn thấy vậy nên lấy áo khoác của mình choàng cho nó:

_Đồ ngốc! Biết lạnh k hả.

_Tôi k phải đồ ngốc-nó cãi.

_Đồ ngốc, đồ ngốc tôi cứ gọi đó thì sao.

_Tôi là đồ ngốc thì anh là đồ.....đồ điên-nó.

_Đồ ngốc.

_Đồ điên....

Cứ thế trên cánh đồng hoa oải hương lại ầm ĩ vì băng và gió. Đúng là oan gia ngõ hẹp.....nhưng có rắc rối mới có niềm vui giữa hai thời tiết này nhĩ hihi ^_^.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chuyến Đi Hawaii

Để giữ lời hứa với Ana nó đã đặt ba vé đi Hawaii là nó, Ana và Hải Nam. Nó định khi đến nơi sẽ để lại k gian yên tĩnh cho nhỏ và cậu, một mình đi dạo trên biển để những chuyện rắc rối trong trái tim được vơi đi một nửa. Nhưng bất ngờ thay khi đến sân bay cả ba đứa nó gặp.....hắn. Hải Nam thấy hắn mà như thấy ma:_K phải mày đi về Pháp thăm ba mẹ à.

_Hừ, tao đi để cho mày được dịp đi Hawaii à, tao đâu có khùng-hắn liếc Hải Nam làm cậu sợ đến toát mồ hôi vì đã giấu thằng bạn thân của mình, một việc làm mà chắc chắn hắn sẽ k dễ bỏ qua(hi hi anh Hải Nam làm gì phải sợ dữ vậy=====).

_Đã vậy thì mày đi cùng tụi tao luôn đi-Hải Nam mỉm cười nhưng thực ra đang khóc thầm trong bụng.

_Khỏi cần mày nói, tao mua vé ngồi. Mà là vé ngồi kế 3 người đây nữa.-hắn hừ giọng.

Ana và nó này giờ chứng kiến cuộc nói chuyện của hắn và cậu cũng hiểu được phần nào. Ana nhiệt tình nói:

_Có lam Phong đi chung vậy là có đủ cặp rồi, Băng Băng khỏi bận tâm nữa.

"Khụ...khụ..."Nó ho khan một tiếng, nhỏ nhỏ một cái thật đau ra ám hiệu đã đi quá xa rồi. Lời nói của nhỏ vô tình trúng tim đen của hai kẻ đang thấy thịnh thích nhau rồi mà k dám nói, khiến hai người đỏ mặt như quả cà chua. Sau một trận"gặp gỡ"bốn đứa tụi nó cũng đã ngồi trên máy bay chuẩn bị xuất

phát đến Hawaii. K biết tình ngờ hay có sự sắp đặt nó lại ngồi kế hần, Ana ngồi kế Hải Nam, điều này làm nó cảm thấy khó thở. Người vui nhất trong vị trí ngồi này tất nhiên là hần, ngồi cứ cười mãi như một thằng khùng. Nó bực bội vì hần cứ cười làm ồn k cho nó ngủ:

_Anh bị điên à, làm ơn giữ yên tĩnh một chút đi.

_Tôi k bị điên, nhóc đừng có gay gắt với tôi nữa được k. Sống thật với bản thân mình đi Băng Băng-hần nhìn nó bằng ánh mắt chân thành, mạnh dạn lắm hần mới nói được những lời này.

Những lời nói của hần khiến tâm can nó bị xoáy động, nó im lặng một hồi k biết nói gì thì hần lại nói tiếp;

_K lẽ những sự quan tâm của tôi dành cho nhóc, nhóc k hề biết sao. K lẽ trái tim của nhóc k cảm thấy được-đã đến nước này hần muốn nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

_Tôi.....-nó thật sự k biết nên nói gì. Nếu nói k cảm nhận được thì là nói dối còn nếu nói có cảm nhận được k lẽ khẳng định mình thích hần. Nó đang rất rối.

_Này hai người đang trò chuyện gì mà căng thẳng thế-Hải Nam và Ana ngồi kế bên hỏi.

_K...k có chuyện gì hết-nó và hần đồng thanh rồi bất giác nhìn nhau vì sự trùng hợp này.

#####

Chuyến đi kéo dài khoảng mấy tiếng làm đưa nào cũng mệt mỏi, nên vội vàng đến chỗ khách sạn đã đặt chỗ để nghỉ ngơi. Bỗng Ana nhận được một tin nhắn từ Hải Nam:

_Em xuống quầy tiếp tân của khách sạn gặp anh một lúc.

Nhỏ liền đi ngay sau khi nhận được tin nhắn đó, mặc quần áo thật đẹp xong nói với nó:

_Tao có việc bận....

_Hải Nam gọi à..-nó liếc mắt đa nghi.

_Làm gì có...-nhỏ ập a ập ứng rồi chạy ra khỏi phòng đi mất. Nó đứng dậy đi ra ngoài ban công mở cửa sổ hít thở mùi gió biển, bỗng nó gặp hần đang từ trong khách sạn đi ra. Đường như có thần giao cách cảm hần ngược lên không trung thì bất gặp ánh mắt của nó. Hai đôi mắt chạm nhau bỗng nhiên làm cả hai cảm thấy lúng túng. Hần lấy điện thoại ra bấm gì đó rồi điện thoại của nó báo hiệu có tin nhắn:

_Đi dạo biển không?

Đó cũng là điều nó đang muốn làm, bây giờ ở trong phòng chắc chắn sẽ rất chán, mà Ana lại đi chơi cùng Hải Nam rồi nên chắc đi với hần một tí cũng k có sao. Nghĩ rồi nó nhắn lại:

_Được.

Đóng cửa ban công lại, nó khóa phòng rồi đi xuống chỗ hần. Thấy nó hần liền mỉm cười rạng rỡ, dưới ánh nắng buổi chiều nụ cười của hần càng đẹp, nó cảm thấy trái tim đang đập rất nhanh, nó bỗng thấy yêu cái nụ cười này của hần. Cả hai bắt xe buýt đi ra ngoài bãi biển chơi. Ánh nắng vàng nhạt chiếu lên gương mặt của nó và hần, mặt biển lại được cheu dẹt bằng những vệt nắng cuối ngày. Gió biển thổi nhẹ nhàng, khiến tâm hồn của nó và hần thấy thoải mái, như có cơn gió lướt qua trái tim. Hần và nó đều im lặng khi đi bên nhau, im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng đập của trái tim. Để giảm bớt sự căng thẳng hần nói:

_Chúng ta ngồi xuống đi.

Nó k nói gì mà nhẹ nhàng ngồi trên bãi cát, hần cũng ngồi cạnh nó. Sóng biển cứ thay nhau trường lên rồi lại rút xuống, hoàng hôn đang dần rồi khỏi bầu trời, để lại chỉ là màu cam lưu luyến. Chợt sóng tràn lên làm ướt đôi giày bột đen của nó, hần ngấm nghĩ một hồi rồi tình nghĩnh nói:

_Đã ướt cho ướt luôn kkkkk.

Lời nói của hần làm nó thấy bất an. Đúng như dự cảm hần dùng tay gạt nước biển vào nó. Từng giọt nước bắn tung tóe lên người của nó. Hần chạy thật xa để phòng ngừa nó tấn công, lêu lêu nói:

_Có ngon thì tới đây ha ha ha.

K chịu thua cuộc nó tháo đôi giày đen ra chạy trên bãi cát mịn, khi đã đến gần hần nó gọi:

_lam Phong...

Hần nghe nó gọi bất giác đang chạy nhìn về phía sau thì.....nó lấy tay gạt nước biển lên mặt hần. Thế là nó được dịp chọc quê kẻ được uống nước biển:

_Ngon k?

_Nhóc.....ranh ma thật. Chết với tôi.

Hắn cũng k chịu thua cứ chơi trò tạt nước, nó cũng rất hứng thú nên chơi nhiệt tình vô cùng... Trên bãi biển cứ vag lên những tiếng cười khanh khách như con nít từ nó và hắn...

Có người nói là trong lớp không hôn được, Rùa cũng chấp nhận. Nhưng cho phép Rùa giải thích là đó chỉ là nụ hôn lướt qua k phải là nụ hôn sâu nên trong lớp có thể. Mong các bạn hiểu giùm Rùa.

Rùa xin thành thật cảm ơn những bạn đã ủng hộ cho Rùa ^_^

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cùng Ngắm Sao

Màn đêm dần buông xuống, ông mặt trời đã đi ngủ nhường nơi cai trị cho các vì sao lấp lánh. Nó và hắn sau một hồi nghịch nước thì quần áo đã ướt hết một nửa. Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua làm nó bất giác run người vì lạnh. Hắn thấy vậy khẽ bật cười rồi cởi chiếc áo khoác màu đen, nhẹ nhàng choàng lên người nó như sợ làm nó đau. Nó ngạc nhiên nhìn hắn nhưng sau đó lạnh lùng nói: _Không cần.

"Hắt xì..."

Hắn lại được dịp cười phá lên chọc nó:

_Hahaha, không lạnh mà tiếng hắt xì nghe dễ thương thật.

_Anh...dám-nó đỏ mặt rồi đứng dậy đi thẳng không thèm ngoái đầu nhìn hắn. Hắn vừa cười vừa đuổi theo:

_Giận hả, xin lỗi mà.

_Tôi không rãnh để giận người dung-nó thản nhiên đáp.

Hắn lại tiếp tục cười vì cái tính thất thường của nó, lúc thì giận dỗi giống trẻ con lúc lại lạnh lùng như một tảng băng. Dường như khi ở cạnh nó hắn cười hơn bình thường rất nhiều, hắn cũng không hiểu tại sao bản thân lại như vậy nữa, nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần chọc nó giận là đủ làm hắn vui. Bỗng nó cất tiếng cất ngang dòng suy nghĩ của hắn:

_Về thôi.

Câu nói của nó như đẩy hắn từ thiên đàng xuống địa ngục. Hắn muốn ở bên cạnh nó nhiều hơn nữa, nếu như về lúc này thì có lẽ không còn được ở riêng tư với nó nữa. Hắn liền nhanh trí nghĩ ra ý tưởng:

_Bây giờ cũng còn sớm mà, ăn gì đi rồi hãy về.

Nó ngần ngừ suy nghĩ một hồi rồi gật đầu. Nó và hắn đi được một lúc bỗng thấy một quán mì, hương thơm bay ra làm cho hắn và nó đều có cảm giác như chưa được ăn gì. Nó khẽ liếc hắn rồi nói như ra lệnh:

_Ăn ở đây đi.

Không kịp để hắn trả lời, nó đã đi vào trong. Bà chủ quán đã có tuổi liền dịu hỏi nó và hắn:

_Hai cháu muốn ăn gì?

_Cho cháu một tô mì thịt bò đi-nó mỉm cười lịch sự.

Bà chủ quán gật đầu rồi nhìn sang hắn, nhưng hắn chưa bao giờ ăn những món này nên không biết phải chọn làm sao. Thấy hắn lúng túng, nó liền nói:

_Cho cậu ấy giống cháu luôn đi ạ.

Sau khi ba chủ quán đi khỏi, hắn hỏi nó:

_ Sao nhóc biết những món này. Nghe nói nhóc sống ở Pháp mà, ở Pháp thì làm gì có chứ.

_ Tôi đã từng ở Việt Nam trước khi sang Pháp-nó đáp bằng ánh mắt thoáng buồn.

Một dòng kí ức lại tuôn về như dòng biển đổ ra đại dương. Nó còn nhớ rất rõ hồi đó ở gần nhà có một quán mì bán rất ngon. Chiều nào, ba mẹ cũng dẫn nó đi ăn đến nỗi người bán cũng quen mặt, lần nào đi ăn mẹ cũng chọn cho nó món mì thịt bò, ba thì chu đáo cắt từng miếng thịt bò bỏ vào bát cho nó. Vậy mà bây giờ đã không còn ai làm gọi món và cắt thịt bò cho nó nữa rồi. Mất nó bỗng cay cay, nhưng rồi nó cũng bình tĩnh lại, không để một giọt nước mắt nào rơi ra. Hắn nhìn nó thoáng buồn bỗng dưng tâm trạng cũng buồn theo, hắn biết ngoài về lạnh lùng đó nó còn một vỏ bọc mà hắn muốn là người phá đi vỏ bọc đó của nó.

_ Mì đây.....-bà chủ quán bung ra hai bát mì nóng hôi đặt trước mặt của nó và hắn. Bà ním nờ:

_ Chúc hai đứa ngon miệng.

Nó nhìn bát mì rồi cầm cúi ăn không quan tâm đến điều gì nữa. Ăn gần một nửa nó ngước lên thì thấy hắn vẫn còn đầy bát liền hỏi:

_ Không ngon à?

_ Không có, tại ăn không quen thôi. Chứ ngon lắm-hắn cười hì hì.

Nó gấp thịt bò trong bát bỏ vào bát hắn nói:

_ Ăn đi ngon lắm đây.

Hắn bỗng cảm thấy ám áp vô cùng vì sự quan tâm bất ngờ của nó. Như có động lực hắn ăn liền một hơi, bỗng chốc đã hết một bát. Định trả tiền nhưng.....Nó thấy hắn mặt tái mét không còn máu lo lắng hỏi:

_ Có chuyện gì à?

_ Thẻ ATM mất rồi...Không biết mất ở lúc nào nữa.

_ Để tôi trả cho, mai mốt bù lại là được rồi, lo lắng gì-nó vẫn bình thản cho tới khi.....

_ Đừng nói là.....nhóc quên đem theo tiền rồi nha.

Nó gật đầu, khuôn mặt vẫn bình thản nhưng trong tâm đang lo đến phát cuồng:

_ Sau khi nhận được tin nhắn của anh.....tôi bỏ bóp tiền cùng điện thoại ở khách sạn rồi.

Hắn hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ bình tĩnh:

_ Tôi sẽ điện cho Hải Nam cầu cứu.

Nhưng hình như may mắn không đến bên hắn và nó. Hắn vừa lấy điện thoại ra thì "TÚT" một tiếng thật nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng nặng nề đối với hắn. Nó thờ hất ra, suy nghĩ:

_ Chỉ còn một cách duy nhất thôi.

_ Cách gì-hắn tò mò.

Một hồi sau.

_ Bà biết rồi, hai đứa không có tiền đúng không-bà chủ quán vẫn dịu dàng hỏi.

_ Dạ.....không phải không có...mà là-hắn ấp a ấp úng. Không ngờ có một ngày thẳng công tử như hắn lại đi ăn quích của người ta. Thật là mắc mặt.

_ Bà có việc gì để hai tụi cháu làm thì bà cứ nói-nó áy náy.

Bà chủ quán cười rồi nói:

_ Hai cháu có thể đi rửa bát giúp bà được không

_ Dạ được-nó và hắn đồng thanh.

_ Bà cứ yên tâm, cháu làm rất giỏi-hắn tự tin.

Nhưng.....mấy phút sau.

"Cheng" tiếng đổ bẻ từ trong bếp khiến bà chủ quán chạy vào xem có chuyện gì...Thì ra là hấn làm bẻ thêm một cái bát nữa, mặt mũi thì dính đầy xà bông khiến bà cũng phải bật cười.

_Cháu làm được không vậy?

_Đã....chắc được ạ hihi-hấn cười.

Sau khi bà đi hấn hỏi nó:

_Sao nhóc nghĩ ra cái kế hay vậy?

_Chứ còn cách nào nữa? Anh lo làm lẹ đi rồi về khách sạn nữa. Lắm lời-nó vừa rửa vừa nói

_Nhóc mới lắm lời á....bla....bla..bla-hấn bla đủ chuyện khiến nó phải"Bụp" một nắm xà bông đã yên vị trên khuôn mặt đẹp trai của hấn.

_Nhóc dám-hấn điên tiết vì bị chọc.

_Hết lắm lời-nó

Hấn cũng không chịu thua, tát nước cùng xà bông vào người nó.....Về thế là một trận chiến thế giới lần thứ hai bùng nổ ngay tại phòng bếp.

"Chiến tranh" kết thúc cũng là lúc đồng hồ điểm 10h30 phút. Nó và hấn ưỡ oải bước ra ngoài phòng bếp. Bà chủ quán nhiệt tình đem ra hai ly nước cam:

_Hai cháu cực khổ rồi.

_Cảm ơn bà ạ-nó và hấn dang tay lấy ly nước.

Nó vừa uống vừa hỏi:

_Bà ơi, bây giờ muốn về khách sạn Queen thì đi đường nào gần nhất ạ

_Bây giờ mà cháu muốn về thì không còn xe đâu. Giờ này ở đây khó bắt xe lắm-bà ôn tồn nói.

_CÁI GI Ậ-đồng thanh

Câu nói của bà chủ quán làm cả hai mất tinh thần.

_Vậy tối nay phải ở đâu đây-hấn liếc nhìn nó hỏi.

Nó cũng đang "bí thế" nên không biết phải trả lời hấn soa. Bà chủ quán cười nói:

_Tối nay hai cháu ở đây ngủ đi.

Thế là hai kẻ"ham chơi" phải trú tạm ở nhà bà.

Tối hôm đó vì là chỗ nên nó không ngủ được, đành phải đi ra ngoài dạo biển. Bỗng nó thấy một bóng người quen thuộc từ phía xa....là hấn. Nó gọi:

_Lam Phong.

Nghe tiếng nó, hấn cứ ngỡ mình nghe lầm nhưng khi ngoảnh mặt lại nhìn thì đúng là nó. Thấy nó hấn cu mảy hỏi:

_Biết mấy giờ rồi không đồ ngốc. Sao còn chưa ngủ.

Nó phì cười nói:

_Anh cũng vậy thôi. Chứng tỏ anh cũng ngốc.

Hấn không chấp nhát nó nữa mà cứ lẳng lặng bước đi. Hôm nay bầu trời thật nhiều sao, sóng biển cứ trường lên mỗi lúc một cao, ướt cả chân hấn và nó. Gió biển thổi nhẹ, một khung cảnh thật bình yên. Nó bất giác hỏi:

_Anh có tâm trạng à.

Hấn im lặng, lần đầu tiên hấn không trả lời câu hỏi của nó. Nó cũng không bắt buộc, chỉ đi bên hấn một cách lặng lẽ. Bỗng hấn nói:

_Tôi là một đứa trẻ mồ côi.

Nó thoáng ngỡ người vì câu nói của hấn nhưng vẫn chăm chú lắng nghe

_.....từ khi còn nhỏ ba mẹ đã bỏ tôi vào cô nhi viện. Nhưng nhờ tôi may mắn nên được một đôi vợ chồng nhận nuôi và trở thành con của họ, thành một thiếu gia hoàn mĩ...nhưng không phải vậy.

Nó nhìn thấy một bóng đêm cô đơn đang bao vây lấy hắn rất chắc. Nó vẫn không nói gì, sự im lặng đó khiến hắn ngạc nhiên:

_Sao nhóc không nói gì?

_Nói gì bây giờ , khi mọi thứ chỉ đã là quá khứ ta nên mỉm cười cho qua-nó

Tuy an ủi hắn là vậy nhưng trong tâm trí nó vẫn luôn ghi nhớ từng hành động của người đã giết ba mẹ nó và nhớ từng hình ảnh ba mẹ nó qua đời. Nó mỉm cười, bàn tay nắm chặt khi nhớ đến ông ta. Hắn mỉm cười:

_Cám ơn nhóc....

_Không có gì-nó cười mà như không.

_Hôm nay trời nhiều sao quá nhỉ-hắn ngược nhìn bầu trời khẽ nói. Nó bất giác cũng nhìn lên:

_Mẹ tôi nói là mỗi người thân của chúng ta khi mất đi sẽ luôn là những vì sao sáng trên bầu trời, theo dõi từng bước đi của chúng ta.

_Ừ-hắn đáp.

Nhưng có lẽ hắn sẽ không hiểu được câu nói của nó. Bởi vì hắn còn không biết ba mẹ ruột của mình còn sống hay đã chết thì làm sao có thể...Nhưng nó thì luôn cảm thấy thanh thản và bình yên khi nhìn những vì sao. Nó luôn nhủ thầm rằng ba mẹ là vì sao ở đó sẽ luôn nhìn theo và bên nó mãi mãi.

Bóng nó và hắn đổ dài trên cát hào với ánh trăng tạo thành một bức tranh thật đẹp, hai chiếc bóng hòa làm một.....

Trên bầu trời các vì sao dường như sáng hơn mọi khi, hai ngôi sao phát sáng trên bầu trời đen... vẫn cứ sáng như không bao giờ tắt...

Rùa xin lỗi vì để các bạn chờ đợi. Nhưng kể từ nay Rùa đã sắp xếp được lịch học rồi, nên truyện sẽ được tiếp tục điều đặn.

Thành thật xin lỗi và cảm ơn các bạn nhiều -_-

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lời Tỏ Tình

Sáng hôm sau, ông mặt trời dần thức dậy và vươn lên sau ngọn núi. Ánh nắng của buổi sáng chiếu qua khung cửa sổ làm Tuyết Băng nheo mắt, nó mơ màng thoát khỏi giấc mơ đau khổ để dậy. Bước xuống nhà nó thấy bà đã dậy và đang chuẩn bị bữa sáng. Nó chạy vội đến phụ bà bung những món ăn ra bàn, nó thắc mắc:_Thường ngày bà cũng dậy sớm như vậy sao ạ?

_Ừ, bà sống một mình nên muốn dậy sớm để nhìn hoàng hôn lên ấy mà-bà nhẹ nhàng đáp.

Nó biết bà có một quá khứ đau buồn nhưng không muốn tâm sự, mà nó lại không muốn đụng chạm vào nỗi đau của người khác, bởi vì khi khơi lại sẽ từ vết thương đã được lành từ từ sẽ rỉ máu trở lại.

_Cháu lên kêu Lam Phong dậy đi, ăn sáng rồi đi cho kịp chuyến xe.-bà

Lời nói của bà giúp Tuyết Băng thoát khỏi mơ suy nghĩ rắc rối, nó gạt đầu rồi bước lên lầu đánh thức con heo ngủ ngày này.

Lam Phong ngủ rất giống con nít. Thỉnh thoảng lại cười như đang gặp điều gì vui lắm, nó không mở mắt đánh thức hắn dậy nhưng như vậy sẽ trễ chuyến xe.

_Này con heo dậy đi-nó nói bằng giọng điềm tĩnh

Không một tiếng động, người trên giường vẫn trong trạng thái ngủ say như chết. Nó bực bội, hết kiên nhẫn gọi mãi mà không lay chuyển được gì. Nên mặc kệ hắn, định đi xuống nhà thì nó bỗng thấy một vật rất hay hay có thể đánh thức kẻ kia. Nó bước ra ngoài và nhắm mắt:

_3-2-1

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tiếng thét kinh hoàng của kẻ nào đó lại chính là niềm vui của nó. Tuyết Băng bước vào phòng thì thấy hấn đang trong trạng thái đau đớn, hai gò má bị kẹp bởi móc phơi đồ rất đau. Nó giả bộ không biết gì hỏi:

_Anh bị làm sao vậy?

_Nhóc đừng có giả vờ. Là nhóc làm đúng không-hấn méo mó

_Tôi mới vào mà, có biết gì đâu-nó vẫn thái độ không biết gì

_Đừng tưởng tôi là con nít. Thừa nhận mau-thái độ con nít.

Nó phì cười nhưng vẫn không biết gì, ung dung nhún vai đi ra ngoài mà không bỏ lại một câu:

_Làm sao thì làm, trẻ xe thì anh đi bộ đấy.

Dáng vẻ ung dung của nó làm hấn tức điên. Rõ ràng nó là người có lỗi vậy mà chuyển biến tình thế hấn có lỗi.

1 tiếng sau.

_Hai đứa đi cẩn thận nha-bà nắm tay hai đứa nó trèo mền.

_Dạ, bà ở lại mạnh khỏe-nó

_Bà ơi mai một bọn cháu sẽ trở lại để ăn món mì của bà nữa đó, ngon lắm ạ-hấn cười

_Ừ-ừ-bà cũng bật cười vì lời nói dễ thương của nó.

Nó và hấn cùng lên chuyến xe để đi về khách sạn Queen. Vừa bước chận xuống Tuyết Băng và Lam Phong đã thấy tụi Ana và Hải Nam đang ngồi ở quầy tiếp tân với vẻ mặt lo lắng. Hấn liền gọi lớn:

_Ê Hải Nam

Nghe tiếng nói quen thuộc nhỏ và cậu cùng ngược lên thì thấy nó và hấn. Hấn rất vui khi gặp lại nhưng nó vẫn có thái độ lạnh lùng. Ana biết đó là bản tính của nó nên đứng lên ôm nó khóc hu hu:

_Mày đi đâu vậy Băng làm tao lo quá.

Cả bọn cùng ngồi xuống ghế sofa, hấn bắt đầu kể lại mọi chuyện còn nó đang bận trấn an đứa bạn thân mít ước này. Nghe xong Hải Nam là người lên tiếng

trước:

_Hên cho mày và Tuyết Băng gặp được người tốt á, không là ngủ bò ngủ bụi rồi.

_Ừ-hấn nó đồng thanh.

_Đi lên phòng nghỉ ngơi rồi chuẩn bị về nữa-nó nói làm mọi người tinh thần bay mất.

_HA23aaaaaaaaaaaaa-cả đám lên tiếng.

Nhưng nó bỏ ngoài tai đi thẳng lên phòng. Cả bọn đều biết lời nói của bang chủ không thể lung lay được nên đành buồn bã chấp nhận.

Lên phòng nó nghe thấy tiếng mở cửa liền nói:

_Mày với Hải Nam tiến triển rồi đúng không?

Lời nói của Hải Băng làm ai kia giật thót tim, bị trúng tim đen rồi nên Ana không giấu nữa nhỏ hỏi:

_Sao mày biết?

_Chỉ cần nhìn thái độ và ánh mắt hai người là tao hiểu.

Biết là khó trốn tội nên nhỏ đành ngoan ngoãn ngồi xuống kể lại mọi chuyện cho nó nghe.

Tối hôm trước.

Sau khi mời được Ana đi chơi Hải Nam nói muốn đi dạo nên hai người cùng nhau đi. Buổi tối hôm nay rất nhiều sao, lại có cả đom đóm nữa

rất đẹp. Bỗng Hải Nam cất tiếng:

_Ana này, Hải Nam.....Hải Nam....rất.....thích.....

Tim nhỏ bỗng đập nhanh hẳn lên. Hải Nam mặt đỏ như mặt trời định sẽ nói thích nhỏ nhưng lại thành ra rất thích ăn món hải sản. Nhỏ muốn té ngửa vì câu nói của cậu. Không khí lại bao trùm vẻ căng thẳng. Nhỏ muốn nói gì để phá tan bầu không khí này thì quay sang thấy Hải Nam đang nhắm mắt nói:

_Ana Hải Nam rất thích không không phải Hải Nam rất yêu Ana. Yêu từ cái nhìn đầu tiên lận.

Nói xong một tràn, cậu mở mắt ra muốn xem tình hình thế nào thì thấy Ana đứng như trời trồng liền biết kết quả nên nhỏ giọng nói bằng vẻ có lỗi:

_Ana đừng như vậy mà, trả lời Nam đi. Nếu không thì cho Nam xin lỗi cứ coi như Nam chưa nói gì đi. Nếu không được thì làm bạn cũng được.

Nói xong cậu buồn bã bước đi, nhưng bỗng cánh tay bị giữ lại giọng của nhỏ nghẹn ngào:

_Đồ ngốc bộ không trả lời là không đồng ý à. Chỉ là tôi đang vui quá nên không biết nói gì thôi.

Nghe vậy tim Hải Nam lệch đi một nhịp vội quay đầu lại thấy nhỏ đang cười với mình.

_Nói vậy...là là Ana chấp...chấp nhận.

Không nói gì nhỏ ôm cậu vào lòng thay cho lời nói. Hải Nam đang vui vì tình yêu được chấp nhận mà bây giờ lại thấy nhỏ đối xử với mình thật mật nên niềm vui được nhận đôi. Cậu ôm nhỏ rất chặt khiến nhỏ muốn ngạt thở định buông ra nhưng nghe bên tai có một lời nói ngọt ngào mà nhỏ muốn nghe lâu lắm rồi:

_Anh yêu em.

Hiện thực.

Nghe xong lời thú tội của nhỏ, nó khẽ chau mày:

_Hai người quả thật là.....

_Mày đừng nói nữa làm tao ngại-hai má nhỏ đỏ bừng

Nó suy nghĩ điều gì đó rồi lại nói:

_Tao rất thích mày và Hải Nam trở thành người yêu của tao. Nhưng đừng vì tình yêu mà đánh mất hết lí trí, đừng tint ỏng vào nó. Bởi vì yêu thương chỉ đến với những người thật lòng với nhau.

_Ừ tao biết mà-Ana lại chòang người ôm lấy Tuyết Băng..

"Có lẽ tao không nên cho mày xen vào chuyện trả thù của tao nữa. Quá nguy hiểm, mà tao lại không muốn mày gặp chuyện gì. Hải Nam sẽ bảo vệ và là chỗ dựa vững chắc cho mày khi mai này có thể tao sẽ không ở cạnh mày nữa" ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Con Gái Của Dương Nhật Minh

Sân bay"Xin thông báo chuyến bay từ Mỹ về Việt Nam đã hạ cánh"

Từ trong sảnh bay, một cô gái nhìn rất sành điệu. Cô ta sở hữu một làn da rất trắng kết hợp với chiếc váy trên người càng khiến cô ta trông thật đẹp. Mái tóc ngắn xõa ngang vai được kẹp bằng một chiếc nơ xinh xắn. Cô gái kéo chiếc va li thật to đang nhìn xung quanh như đang chờ đợi ai. Bỗng tiếng nói của một người đàn ông trầm ấm vang lên khiến cô hạnh phúc:

_Con vẫn không thay đổi gì.

Ông Dương Nhật Minh khẽ nói, cô gái quay đầu lại nhìn như không kìm nén được cảm xúc thương nhớ bấy lâu nên cô chạy đến ôm ông vào lòng thút thít:

_Ba ơi con nhớ ba quá hu hu

_Con gái ngoan, có ba ở đây rồi mà-ông ta vuốt mái tóc của cô

Sau khi dỗ dành đứa con gái của mình nín ông liền nói:

_Ta đã sắp xếp cho con đi học rồi. Tuần sau có thể đi.

_Thôi mà ba con mới về mà, đừng cho con đi học-cô nũng nịu.

_Không được, ta nói con không được cãi lời-lời ông chắc chắn.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đưa hai cha con Dương Nhật Minh về biệt thự Dương. Cô gái vừa bước xuống xe đã thấy mẹ và anh hai cùng mẹ khác cha đang chờ mình trước cửa. Vừa nhìn thấy cô con gái mấy năm không gặp mắt bà cay cay, sẵn sàng dang vòng tay mà ôm lấy cô:

_Khả Nhi nhìn con gầy quá.

_Mẹ à con đã tăng 2 kg rồi đó. Dường như ở bên mẹ là mẹ cứ thấy con giảm chứ không tăng à.

Nghe lời cô bà khẽ nhéo chiếc mũi tình nghịch kia. Chợt nhớ ra mình quên mất điều gì, cô lặng lẽ nhìn về phía bên phải, người anh Dương Nhật Tuấn đang nhìn cô lặng lẽ pha chút sự lạnh lùng. Cô khẽ cười với Tuấn nói:

_Chào anh hai.

_Ừ, mừng em trở về-Tuấn đáp.

_Cả nhà tính đứng như vậy riết sao-bà Dương Khả Thư hỏi.

Màn hàn thuyên tâm sự của gia đình nhà họ Dương kết thúc. Ai nấy đi về phòng của mình, theo đúng quỹ đạo. Ông Nhật Minh đi vào phòng của mình, sự vui vẻ của ông khi đón tiếp Khả Nhi đã biến mất thay vào đó là một bộ mặt máu lạnh. Ông ta nhắc chiếc điện thoại lên bấm số. Đầu dây bên kia trả lời:

_Ông chủ.

_Ừ, việc tôi nhờ anh đến đâu rồi-vừa nói ông vừa xoay xoay ly rượu vang.

_Đang trong quá trình tìm kiếm ạ. Mà sao ông phải tìm đứa con trai đã thất lạc trong khi ông đã có Nhật Tuấn kế thừa rồi-anh ta thắc mắc.

_Không-phải-chuyện-của-anh-ông ta gằn giọng.

_Dạ rõ

Tất máy ông nhìn về một hướng xa xăm miệng nhếch lên cười rất tà ác.

"Không phải con ruột thì kế thừa gì"

Đằng sau cánh cửa, một chàng trai ưu buồn, tay nắm thành nắm đấm đang nhìn vào căn phòng bằng ánh mắt căm hận.

Biệt Thự Hoa Hồng.

Trong căn phòng tối không thấy rõ mọi thứ, ánh trăng len lỏi chiếu qua khung cửa sổ hiện lên khuôn mặt thích thú của Tuyết Băng. Trong tay nó đang cầm những mũi tên và chuẩn bị ném. Đằng xa là hình của Dương Nhật Minh. Một mũi tên đã được cất cánh và đang hiện hữu trên khuôn mặt ông ta. Nó định ném tiếp thì tiếng chuông điện thoại vang lên trong đêm tĩnh mịch:

_Bang chủ, ông Dương Nhật Minh hình như đang tìm kiếm một người.

Tìm kiếm một người à, nó chau mày nghĩ ngợi điều gì đó rồi nói:

_Cứ tiếp tục theo dõi.

_Dạ-đầu dây bên kia lễ phép

Nó đứng dậy tiến đến bức hình của ông Nhật Minh, rút con dao hai lưỡi từ trong túi ra và"Phật" con dao cắm ngay tim ông ta. Nó cười điên dại và vuốt ve tấm hình giọng bồn chột:

_Chúc mừng ông, ngày tàn của ông sắp đến rồi. Tôi sẽ là thợ săn và ông sẽ là con mồi.

Tiếng cười máu lạnh của nó trong đêm càng khiến cho mọi thứ trở nên đáng sợ.

#####

Giới thiệu nhân vật:

Dương Khả Nhi: con gái của ông Dương Nhật Minh và bà Dương Khả Thu. Tính tình hòa đồng rất thích mua sắm, chứa trong mình một trái tim lương thiện. Dễ thương, do phải du học bên Mỹ nên xa ba mẹ khá lâu. Nhưng vì nhớ nhà nên cô yêu cầu ba mẹ cho mình về tiếp tục học.

Dương Nhật Tuấn: trước kia tên là Hứa Đăng Khôi, là con của bà Khả Thu và người chồng trước của bà. Nhật Tuấn rất căm ghét ông Dương Nhật Minh vì thái độ của ông ta. Tuấn rất ác độc có thể tàn sát mọi người thân để mình được hưởng lợi. Anh ta đang lập mưu kế để chiếm hết gia sản nhà họ Dương và đánh đổ Dương Nhật Minh

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sự Trở Về

13 năm về trước Một cô bé dễ thương, sở hữu đôi mắt màu nâu to tròn đang ngấn nước. Không hiểu vì chuyện gì mà cô lại ngồi trên chiếc xích đu ở công viên mà khóc.

_Đồ ngốc! Khóc biết xấu không hả...

Bỗng cô bé nghe thấy tiếng nói quen thuộc, vội lau đi nước mắt. Nhìn lên thì thấy bóng dáng của một thằng con trai. Phải chính là anh....người luôn ở bên cạnh cô khi cô buồn. Cô vội chạy đến ôm người con trai đó nũng nịu:

_Anh Cát Vũ phải đòi lại công bằng cho em hu hu.

_Nhóc con, ngoan nín đi. Nói anh nghe vì sao em khóc- cậu bé dịu dàng quỳ xuống đưa tay ngăn những giọt nước mắt kia. Vì cậu năm nay đã tròn 5 tuổi còn cô bé chỉ mới 3 tuổi nên chiều cao có chút chênh lệch, buộc cậu phải quỳ xuống.

_Là mẹ đã mắng em hả-cậu bé dịu dàng hỏi nhưng cô bé càng khóc to hơn trước.

Cậu bé bất lực đành rút trong túi ra một cây kẹo hình trái tim đưa đến trước mặt cô. Con mèo nhỏ mít ướt dường như "đánh hơi" được mùi kẹo, nên ngẩng đầu lên thì thấy cây kẹo đang ở trước mắt mình, cô bé liền chớp tay lấy cây kẹo nhưng bị ai kia giật lại, nói bằng giọng ranh mãnh:

_Em phải nín khóc thì anh mới đưa.

Nhanh như cắt, con mèo nhỏ tham ăn kẹo lau đi nước mắt rất nhanh, lại cười toe toét khi ăn kẹo khiến cậu cũng choáng vì tính khí thất thường này.

_Em lại quậy phá gì nữa đúng không? Nếu không mẹ đâu có mắng-cậu dò hỏi.

Con mèo nhỏ vẫn đang mãi mê mút kẹo, ngây thơ trả lời:

_Đâu phải mẹ mắng em đâu. Là do ở nhà trẻ có bạn nam kia đòi thom em.

_Ừ đòi thom em.....CÁI GÌ?-cậu hét lớn làm mèo nhỏ hoảng hốt, mém đánh rơi cây kẹo.

_Huhu Mỹ biết Mỹ có lỗi rồi anh Cát Vũ đừng giận-cô bé luống cuống.

_Em có làm gì đâu mà anh giận-cậu khoanh tay khó hiểu nhưng rồi nhớ ra điều quan trọng chưa có làm là....tra hỏi.

_Em dám.....ngoại tình sao-cậu hỏi

_Ngoại tình là gì?

Câu hỏi ngớ ngẩn của người nào đó làm Cát Vũ chón mặt, nhóc con ngốc không thể nào tả nổi. Cậu cũng không muốn giải thích sau cho

cô bé nên nói qua loa:

_Ngoại tình là.....Em chỉ cần hiểu là không được thòm người khác.....chỉ là anh thôi. Vì sau này anh sẽ là chồng em đó.-cậu gật đầu, chỉ li, mình nói rất hay và phải.

Cô bé mặc dù không hiểu nhưng cũng gật đầu vì tưởng rằng "chồng" là một tên của cây kẹo. Mỗi lần Cát Vũ vui như vậy chắc chắn sẽ cho cô kẹo nên cứ gật đầu thôi. Nào ngờ.....

_Em ngoan lắm, nhóc con của anh-Cát Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé trêu mếu.

"Em chỉ là của anh thôi"

Tuyết Băng giật mình thức dậy, mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt. Tại sao hôm nay nó lại mơ thấy anh chứ. Anh đã theo gia đình mà bỏ đi, ngay cái ngày mà nó cần anh nhất thì anh lại không có mặt. Ai nói nó cứng rắn chứ, không hề, bây giờ nó đang khóc. Nó khóc vì hận anh nhưng một phần vì nhớ. Chắc bây giờ anh đang sống hạnh phúc lắm. Cái lời hứa sẽ làm chồng nó chắc anh cũng quên luôn rồi. Nhìn xuống sợi dây chuyền trắng nửa trái tim lồng nó quặn đau. Phải sợi dây này là anh đã tặng nó, nửa trái tim còn lại là của anh đang giữ. Nó nắm sợi dây chuyền định tháo ra, nhưng lại không đủ can đảm. Ai nói là con nít không biết yêu chứ. Anh cứ thương yêu, quan tâm nó để khi nó bắt đầu thấy thích anh, nó mơ về một tình yêu rất đẹp nhưng anh lại bỏ đi, mang theo bao nhiêu sự ngọt ngào đi mất. Nó tự trấn an mình, việc quan trọng bây giờ là báo thù và đòi lại những gì đã mất chứ không phải chuyện này, như được tiếp thêm động lực, giọt nước mắt dần khô lại và không còn rơi nữa. Bước xuống nhà nó thấy Ana đang thanh thản ngồi xem ti vi nhưng cứ chăm chú nhìn chiếc điện thoại.

_Đang đợi điện thoại của Hải Nam à-nó hỏi bằng giọng bồn chồn.

_Mày dậy rồi à, vào ăn sáng đi. Tao có hẹn với Hải Nam nhưng chưa thấy anh ấy gọi nên chờ thôi-vừa nói nhỏ đẩy nó đi ăn sáng.

Khi Tuyết Băng và Ana đi khuất thì ti vi hiện lên một bản tin. Người dẫn chương trình cho phát một đoạn phỏng vấn một nam ca sĩ người Việt nhưng sống ở Mĩ. Sau đó người dẫn chương trình phát biểu :

_Thưa các bạn, nam ca sĩ đang hot nhất showbiz hiện nay ở Mĩ đang chuẩn bị về Việt Nam. Nhiều Fan nữ cũng rất háo hức chờ anh. Nam ca sĩ có ngoại hình đẹp trai nhất và tài năng nhất tên Ken, nhưng khi về Việt Nam anh ta sẽ mang tên Cát Vũ.

Tại New York.

_Con đã quyết định về Việt Nam sao-người đàn ông đã có tuổi nhưng vẫn còn phong độ.

_Dạ, con muốn tìm lại Vy-chàng trai trả lời chắc chắn.

_Mẹ cũng ủng hộ con, chúng ta nợ gia đình con bé quá nhiều-người phụ nữ u buồn nhớ về chuyện ngày xưa.

Đang nói chuyện thì người quản gia chạy vào nói:

_Thưa ông chủ có người quản lí cần vào gặp cậu Ken.

_Cho anh ta vào-Ken

#####

_Cậu Ken à, chiều nay có họp đồng bên chụp ảnh người mẫu cho một tạp chí nổi tiếng-người quản lí nhẹ nhàng nhắc nhở.

_Chiều nay tôi về Việt Nam rồi, hủy hết-Ken nói xong đi thẳng lên phòng.

_Ơ....nhưng mà.....-người quản lí ú ớ.

_Tôi sẽ đền tiền cho bản hợp đồng-ba của Ken nói. Ông nên tạo điều kiện cho con mình, ngày xưa ông quá hèn nhát, đã bỏ mặc người bạn tốt nhất của mình mà cao chạy xa bay. Bây giờ ông rất muốn đền đáp.

Ken lên phòng liền đóng cửa lại. Anh mở ngăn tủ lấy ra tấm hình đã cũ, trong tấm hình một cậu con trai đang cười bên cô bé đang tạo kiểu rất dễ thương. Ken lại thờ dài, anh đã rất nhớ cô bé đó, rất rất nhớ:

_Báo bối à, anh nhớ em.

Việt Nam

Nó và nhỏ đang ngồi trên con xe BMW trắng đến trường. Chiếc xe của nó và nhỏ vừa đến nơi thì chiếc đen của bọn hấn cũng vừa đến. Hấn bước xuống xe làm cả trường rung động. Hôm nay hấn thật đẹp và phong độ trong bộ đồ mới mà nhà trường phát cho học sinh. Hải Nam thấy Ana liền chạy đến nắm tay nhỏ làm cả trường một phen òa lên:

_Ăn sáng chưa-cậu hỏi bằng giọng trêu mếu.

_Ăn một chút rồi-Ana nhẹ nhàng trả lời.

Thế là nhỏ nắm tay cậu bước vào trong. Những lời bàn tán lại vang lên:

_Wow! Hai người đó đẹp đôi quá đi mất.

_Hải Nam và Ana như là công chúa và hoàng tử í. Khâm phục.

Nó nhìn theo nhỏ bạn thân của mình, mỉm cười, nó mong Hải Nam sẽ mang đến hạnh phúc cho nhỏ.

_Này, không định lên lớp à?

Tiếng nói của một kẻ nào đó làm nó thoáng giật mình, thu lại nụ cười rồi nói:

_Ai nói không lên,

_Vậy sao còn đứng đây nữa. Trễ giờ rồi đó-hắn bỗng nói rồi nắm tay nó lôi đi.

Cả trường Hight School lại òa lên lần thứ hai. Lần đầu tiên nó cảm thấy bối rối và dơ toàn tập trước hành động của hắn. Tim nó ngày càng đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, nếu như nhìn kĩ thì khuôn mặt của nó đang đỏ như mặt trời. Nó bực bội nói:

_Đang làm gì vậy hả?

Mặc dù nói là như thế nhưng nó vẫn để hắn nắm tay đi lên tận lớp và tận chỗ ngồi. Cả lớp 10A1 vừa chứng kiến cảnh lãng mạn của Hải Nam và Ana bây giờ lại chứng kiến cảnh này nên rất sồn sảng. Một tên con trai trong lớp đứng dậy nói:

_Thưa toàn dân 10A1 cuối cùng thì ngày vui của lớp đã đến. Chúc mừng cho hai đại tỷ và hai đại ca của chúng ta đã thành một cặp >>>>>

Cả lớp như chỉ chờ như vậy, tất cả vỗ tay hưởng ứng. Nó thật không ngờ lại có ngày hôm nay."Bốp" một cuốn vở đã bay thẳng vào mặt cậu bạn vừa nói ban nãy. Nó nghiêng răng nói từng tiếng:

_Chấn Huy à! Cậu có muốn hôm nay được người nhà lên vác xác về không hả.

_Đại tỷ bớt nóng, em không cô ý-cậu nhóc tên Huy mặt xanh lè.

_Phải đó tỷ tỷ Tuyết Băng tỷ cho tên Huy này một trận đi-thần dân 10A1 đang bán đứng cậu bạn tội nghiệp của mình.

_Ồ hay tui bây cũng hùa theo tao mà-Chấn HUy mặt mày cau có trách mắng lũ bạn "chí cốt".

Nó phải lắc đầu vì cái tính trẻ con của lũ bạn 10A1. "Tùng...tùng...tùng", ba tiếng trống trường vang lên cắt đứt buổi xét xừ của 10A1. Hắn khẽ liếc sang nhìn nó thoáng cười. Không biết là thần giao cách cảm ra sao khi hắn vừa quay sang nhìn nó thì bắt gặp ánh mắt nâu cà phê của nó. Nó giật mình rồi vội vàng quay lên bảng, hắn lại cười vì nhìn thấy khuôn mặt bối rối pha chút đỏ của nó. Đang giảng bài cô giáo chủ nhiệm 10A1 bỗng cất tiếng nói:

_Mấy em à, tuần sau trường mình sẽ tổ chức một lễ hội dành cho nam và nữ cùng đồng thời đón học sinh mới luôn.

_Lễ hội gì cô? Nam và nữ là sao

_Là sẽ có màn khiêu vũ giữa nam và nữ-cô trả lời>

_Ohhhhhhhhhhhhhhhhhhh-thần dân 10A1 lại được dịp bày trò ồn ào.

Vì hiểu tính tình của lớp mình nên cô khẽ đập cây thước lên bàn ý bảo trật tự:

Lớp ta vừa may đủ nam và nữ để ghép thành một cặp. Mấy em tự chọn cặp cho nhau đi. Còn bây giờ thì trở lại bài.

"Một cặp sao" ý nghĩ đó vừa xẹt qua trong đầu hắn rồi hắn lại nhìn nó. Nó cũng đang thả hồn vì lời nói của cô chủ nhiệm lúc này.

Giờ ra chơi.

_Tất cả thần dân 10A1 chú ý bây giờ chúng ta hãy mở cuộc họp bắt cặp với nhau nha- một cậu bạn đề nghị.

_Mình đề nghị bốc thăm đi-một bạn nữ yếu điệu nói.

Thế là tất cả mọi người đồng tình. Một hồi sau, đã có kết quả.

_Bây giờ xin mời hai người có số 14 và 19.

"19 sao" nó nhìn vào tờ giấy trong tay mình rồi đứng dậy. Không biết ai sẽ sánh vai cùng đại tỷ 10A1 đây, tất cả mọi người hướng mắt nhìn hấn. Rồi không biết trùng hợp hay sắp đặt hấn đứng dậy.

_Số 14-hấn đáp gọn.

Nhưng lời nói của hấn làm nó sững sờ. Tại sao có sự trùng hợp này chứ. Đám bạn trong việc tổ chức bốc thăm liếc nhìn nhau khẽ cười thầm, nháy mắt với nhau>>>>>

Và cũng thật tự nhiên đến bất ngờ cặp đôi tiếp theo là Ana và Hải Nam..

_Cứ theo đây mà làm nha các bạn-cậu chỉ huy nháy mắt tinh nghịch nói.

Một điều không thể ngờ rằng là việc bốc thăm này đã được thần dân 10A1 giờ chiều trò trù nó, hấn, nhỏ và cậu là không biết thôi. Mục đích chỉ để gán ghép hấn với nó và muốn mọi người thật vui bên cạnh cặp đôi của mình.

Không biết tình cờ hay không mà ngày diễn ra lễ hội là một ngày nó không thể ngờ rằng sẽ gặp lại người đó

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Can You Feel The Love Tonight

Đối với tất cả học sinh thì tiết sinh hoạt sẽ trở nên u ám với những ai vi phạm nhiều trong tuần. Nhưng đối với 10A1 lại khác, tiết sinh hoạt hôm nay ngập tràn trong sự vui vẻ(có thể nói như vậy)._Các em nên chuẩn bị kĩ cho tiết mục của lễ hội. À mà Lam Phong và Tuyết Băng đã chuẩn bị gì chưa?-cô chủ nhiệm quan tâm

Nó và hấn đều bất ngờ nên hỏi:

_Chuẩn bị gì ạ???

_Lớp trưởng, em chưa nói hai bạn biết sao?-cô đưa đôi mắt nhìn sang Chấn Huy. Cậu nhóc đang ngồi buồn đưa lê bóng nghe đến tên mình liền đứng dậy:

_Dạ em chưa kịp nói chứ không phải không nói ạ-Huy cười.

_Làm biếng nói đại đi-cô nhóc ngồi cùng bàn đang cầm cây dũa móng tay làm điệu cất tiếng châm chọc.

Thế là một cuộc đấu tóc lửa nổi dậy giữa Chấn Huy và cô nhóc.

_Thôi hai em đừng cãi nhau, để cô nói-cô hiền từ nhìn sang nó và hấn-Hai em sẽ đại diện lớp đi thi ngôi thiên vương và công chúa.

_Cái gì-nó và hấn đồng thanh.

Thần dân của 10A1 nhìn hai đứa nó chăm chăm, nở một nụ cười bí hiểm. Ana và Hải Nam nhìn nhau cười rồi nhìn nó và hấn lắc đầu. Chưa bao giờ nó phải rơi vào tình trạng bế tắc như vậy. Tiết mục biểu diễn vẫn chưa có vậy mà phải gánh trên vai trách nhiệm quá lớn.

"Tùng...tùng...tùng"

Ba hồi trống vang lên kết thúc tiết sinh hoạt. Trước khi ra khỏi phòng cô chủ nhiệm đưa cho nó cuốn sổ đầu bài nói:

_Em đem xuống phòng giám thị giùm cô.

Nó "dạ" một tiếng rồi nói với Ana:

_Tao lên phòng giám thị cái.

_Tao đợi mày ở cổng trường-Ana vừa dọn sách vở vào cặp vừa nói.

Nó nhìn quanh không thấy hấn đâu nên bất giác hỏi:

_Lam Phong đâu?

(aaaaaaaaaaaaaa0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%0%

"Mày về trước đi. Tao về sau"

"Nhớ về sớm. Tao đợi cơm à"

—Chúng ta nên làm tiết mục gì bây giờ—nhỏ hỏi Hải Nam.

—Anh biết phải làm gì rồi.

Anh/nhóc đang làm gì ở đây vậy?-đồng thanh.

Nhóc chưa về à, tôi tưởng-hắn nhìn nó vẫn còn ngạc nhiên.

Cô đã cho tui mượn đó.

Cô chưa già mà lắm cảm rồi. Hồi nãy tui nói là mượn chìa khóa cô nói phòng chưa đóng cửa vào thoải mái, vậy mà lại cho nhóc mượn.

Anh biết đánh đàn à-câu hỏi lạc đề của nó vang lên.

Tôi biết chơi lúc ba tuổi đó-hẳn đặc ý.

Anh biết đánh bài Can You Feel The Love Tonight không?-nó hỏi

Được chứ, không làm khó được tôi đâu.

"There's a calm surrender to the rush of day

When the heat of a rolling wind can be turned away

An enchanted moment, and it sees me through
It's enough for this restless warrior just to be with you
And can you feel the love tonight
It is where we are
It's enough for this wide-eyed wanderer
That we got this far
And can you feel the love tonight
How it's laid to rest
It's enough to make kings and vagabonds
Believe the very best
There's a time for everyone if they only learn
That the twisting kaleidoscope moves us all in turn
There's a rhyme and reason to the wild outdoors
When the heart of this star-crossed voyager beats in time with yours"

"Có một sự đầu hàng bình tĩnh để các cao điểm của ngày
Khi nhiệt độ của một cơn gió có thể cuốn được chuyến đi
Một khoảnh khắc mê hoặc, và nó thấy tôi qua
Nó đủ cho chiến binh không ngừng nghỉ này chỉ để được với bạn
Và bạn có thể cảm nhận được tình yêu đêm nay
Đó là nơi chúng ta đang
Nó đủ cho người lang thang rộng mắt này
Mà chúng tôi nhận điều này đến nay
Và bạn có thể cảm nhận được tình yêu đêm nay
Làm thế nào nó được yên nghỉ
Nó đủ để làm cho vua và kẻ lang thang
Tin rằng những gì tốt nhất
Có một thời gian cho mọi người nếu họ chỉ học
Đó là sự biến ảo xoắn di chuyển tất cả chúng ta lần lượt
Có một vần điệu và lý do để ngoài trời hoang dã
Khi trái tim của voyager sao vượt qua này đập trong thời"

Trong khi nó và hân đang hạnh phúc bên nhau, người hát có người đàn theo. Ngọt ngào, sâu lắng thì ở một nơi của nước Mỹ. Ken đang ngồi trước chiếc va li đựng đồ để về Việt Nam. Trên tay là tập tài liệu thông tin của tất cả học sinh của trường Hight School-ngôi trường anh sẽ theo học, đôi mắt đang nhìn vào tấm hình của một người con gái tên: NNguyễn Hoàng Tuyết Băng. Không hiểu sao anh đã nhìn tấm hình của người này rất lâu . Có tiếng rở cửa ở bên ngoài, là mẹ anh.

_ Con uống sữa đi-bà cầm một ly sữa để trước mặt anh

_ Cảm ơn mẹ-anh cầm ly sữa.

_Ngày mai con về Việt Nam phải không?

_Dạ, mẹ.

_Thôi con ngủ sớm đi mẹ về phòng đây-bà vỗ vai anh.

Đêm đã khuya, trời đêm New York vẫn còn tấp nập người....

Chiếc điện thoại đặt trên bàn rung làm Ken cất tài liệu sang một bên nhấc máy:

_Alo! Tớ nghe-anh

_Nè, ngày mai cậu về Việt Nam phải không? Tớ ra sân bay đón nhé-tiếng một cô gái trong trẻo vang lên.

Người con gái đó tên là Dương Khả Nhi.

_Ừ, tớ sẽ về. Cậu về trước rồi phải không?

_Đúng vậy! Tớ nhớ cậu-cô gái với giọng lãnh lót đầy yêu thương.

Câu nói ấy làm Ken rơi vào trạng thái im lặng, anh hít một hơi thật sâu nhẹ nhàng nói:

_Khả Nhi! Cậu biết mục đích tớ về Việt Nam là....

_Suyt! Tớ yêu cậu chỉ cần biết vậy là được. Thôi ngủ ngon nha..

Tút...tút...tút.

Bao giờ anh cũng là người tắt máy trước, nhưng hôm nay hãy cho cô làm điều đó. Đơn giản vì cô không muốn nghe lời nói tiếp theo của anh. Cô sợ...Tại sao cô không biết chứ, mục đích anh về Việt Nam là tìm người con gái đó- người con gái anh yêu hết mình và hằng đêm luôn nhớ về. Mắt cô ươn ướt, cô khóc rất nhiều như giải tỏa hết mọi buồn bực. Khả Nhi cũng là người con gái có nhan sắc tuyệt vời. Tất cả bọn con trai đều yêu thầm cô và muốn cô, nhưng cô lại yêu anh, yêu từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng anh vẫn không chú ý, chỉ xem cô như người em gái.

_Anh ngốc lắm...

Bên này anh cũng rất khó xử, anh biết cô yêu anh. Nhưng làm sao bây giờ anh không thể bởi vì trái tim của anh đã có một hình bóng. Anh thờ dài liếc mắt nhìn tấm hình của nó, một cảm xúc chột dâng lên, xao xuyến, bồi hồi, thân quen. Anh nhìn ra bầu trời đêm New York đầy ánh đèn. Ngày mai anh sẽ về Việt nam, về vùng đất mà anh và gia đình đã trốn chạy, về với kỉ niệm ngọt ngào và quan trọng là về với em....HOÀNG THIÊN MY.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sợi Dây Chuyện Định Mệnh

Tại biệt thự Hoa Hồng.Nó đang ngủ trong chăn ấm rất ngon giấc thì bỗng chiếc điện thoại thân yêu rung làm nó tỉnh giấc. Bực bội với tay lấy chiếc điện thoại nó gắt gỏng:

_Alo! Ai đấy.

_Giờ này mà còn ngủ nữa. Để người khác đợi lâu rồi đấy-giọng nam trầm ấm vang lên.

Nó cố gắng để bộ não hoạt động lại sau những tiếng nghĩ ngợi, chột nhìn vào số máy có đề chữ" Con heo Lam Phong". Chắc biệt danh nó đặt cho hấn rất khó hiểu. Nhưng khi từ nhỏ nó đã ghét ai rồi sẽ đặt biệt danh cho những người đó, toàn những con vật xấu xí trong các câu chuyện cổ tích. Nó khẽ cười nhò rồi lại gằng giọng:

_Mới sáng sớm muốn chết à.

_haizz! Nhớ lại đi hôm qua chúng ta bàn bạc việc gì.-hấn thờ dài.

Nó lại một lần nữa lục tung trí nhớ và rồi nhận ra, tối hôm qua nó, Ana, hấn và Hải Nam đã nói hôm nay sẽ cùng nhau đi mua sắm chuẩn bị cho các tiết

mục. Thời gian đi sẽ là 8h00. Nó vô thức nhìn lên đồng hồ! Đã 10h00 rồi, biết có lỗi nên nó đành đổ lỗi cho Ana:

_Tại Ana không kêu tôi dậy chứ bộ.

_Cái gì lí do vậy mà cũng nghĩ ra....-hắn

_TAO ĐÃ KÊU MÀY MUỐN SẬP CÁI BIỆT THỰ LUÔN CHỨ KHÔNG KÊU CÁI GÌ-Ana bất ngờ chớp lấy điện thoại của hắn khi nghe nó nói xấu mình, dùng giọng nói có sức vang cực lớn dạy dỗ nó.

Bên đầu dây nó bịt chặt tai, kì này chắc phải đi khám xem có bị gì không. Tất nhiên ở dưới nhà hai chàng trai của chúng ta cũng loạn vì giọng nói của nhỏ. Nó ậm ừ rồi tắt điện thoại vào phòng tắm vệ sinh cá nhân đi xuống lầu. Một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt nó. Hắn không ngồi trên sofa mà chạy xuống dưới đất ngồi trên tay còn cầm chiếc gối không biết để làm gì. Còn Hải Nam trốn đằng sau cái tivi khổng lồ của nó. Điện thoại của hắn thì nằm trên sàn. Khi nói Ana với bộ mặt hằm hằm nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó biết chứ, Ana nhìn hiền vậy thôi nhưng khi nhỏ bực lên thì..... Thấy nó xuống hắn và Hải Nam lên tiếng:

_Tại nhóc/ Bể mà mọi chuyện mới thành ra vậy nè-đồng thanh.

Nó chạy đến chỗ Ana, hòng giúp nhỏ "tắt lửa":

_Tao xin lỗi! Mày cũng biết tao thích ngủ mà...

Lay lay vai Ana. Nhưng nhỏ hứ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác. Nó biết ý đánh thì thăm vào tai nhỏ:

_Mày tha thứ cho tao. Chút nữa tao sẽ tạo cơ hội để mày và Hải Nam ở riêng. Nha nha.

Ana nghe vậy thì sốt sắng nhưng nhỏ lại nói:

_Phải cho tao ngày nào cũng được đi mua sắm nữa.

Nó nhăn mặt, trời ạ Ana mà ngày nào cũng đi mua sắm chắc phải cắt cái biệt thự to hơn để đựng đồ của nhỏ quá. Trước khi về Việt Nam ba hai, mẹ hai đã căn dặn nó không được cho Ana mua sắm nhiều, nó cũng giữ lời hứa rất chắc nhưng giờ thì....

_Ừ-tiếng ừ của nó nghe thật sâu não.

_Yeahh! Let go-Ana hào hứng

Hắn và Hải Nam không hiểu gì chỉ biết nó đã nói cái gì với Ana, sau đó Ana nói lại gì đó rồi nó mặt buồn chấp nhận. Và giờ nhỏ như chưa từng giận....Hải Nam dự định sẽ học hỏi bí quyết dỗ Ana của nó thôi, để sau này còn biết cách áp dụng.

_Nhưng mà đi đâu-nó và hắn đồng thanh hỏi làm nhỏ cụt hứng.

_Đi mua sắm chuẩn bị đồ-nói là làm Ana nhờ Hải Nam lôi hắn còn nhỏ nắm tay nó kéo đi.

Thế là bốn người tụi nó ngồi lên cùng một chiếc xe BMW đen của nhà nó. Nó và hắn đang tranh cử chức tài xế kịch liệt thì Ana đã lôi nó xuống ngồi với mình nói:

_Hãy để bọn con trai ga lăng đi,

Mới đầu nó không chịu cãi lại nhưng vẫn không thắng được nhỏ. Chiếc xe dừng lại trước một shop quần áo lớn nhất, chỉ có những tiểu thư công tử mới vào đây mà lựa chọn quần áo cho mình. Như đúng giao kèo nó đã bày mưu kế cho Ana và Hải Nam ở riêng, bắt buộc nó phải đi theo hắn. Dạo quanh cả shop nó lựa được rất nhiều đồ ưng ý nhưng toàn là đồ cá tính như quần jean áo trắng đen như bình thường nó vẫn hay mặc. Hắn nhìn nó lắc đầu, lấy chiếc điện thoại ra nhờ người giúp đỡ.

Một lúc sau.

Nó thấy Ana với hàng tá chiếc đầm. Nhỏ cười cười với nó rồi giận dữ nói:

_Mau đi thử hết cho tao.

Nó liếc nhìn hắn nhưng hắn làm bộ mặt không biết gì:

_Tao không thích mặc.

_Mày quên là hôm nay nói sẽ chiều tao sao.

Nó chết đứng sau câu nói của Ana, được dịp làm tới Ana đẩy nó vào phòng thử đồ cùng đồng quần áo trên tay còn không quên nhấn lại một câu:

_Thử xong bộ nào đem ra cho tao xem đó.

Tính ngay thơ của Huyền làm nó phì cười, gật đầu nhẹ nhàng rồi bước đến nói như ra lệnh:

_Dừng lại đi.

Vừa nghe xong câu nói tất cả đều dừng lại. Chấn Huy nhìn nó vô cùng cảm kích nhưng...

_Bây giờ là lễ hội, với lại người ta đi cùng bạn gái nữa, mấy cậu không để người ta giữ thể diện sau. Mai rồi hãy thanh toán.

1s...2s...3s

Thần dân 10A1 đứng hình rồi nhìn nhau cười. Chấn Huy liền đổi cách nhìn cho nó. Khải Huyền vui vẻ nắm tay Huy nói với nó:

_Cám ơn ti

_Nè nè hai cưng phải hạnh phúc nha-Ana nhảy mắt tinh nghịch.

Bỗng sân trường rộn lên những tiếng xì xầm to nhỏ. Bàn tay của nó thấy ẩm ẩm, có một bàn tay khác đang nắm tay nó. Ngược nhìn lên....là hấn. Không biết hấn đã đến từ bao giờ. Chấn Huy được dịp chọc lại nó:

_Ô hô nói người ta còn mình thì sao nhỉ.

Nó ném cho Huy cái nhìn sắc lạnh. Hấn thì thào vào tai nó:

_Đến sớm thế?

_Sao không nói lớn cho tụi tui nghe nữa-Huy cười ha hả.

Nó không chấp nhất trả lời hấn:

_Mới đến. Mà ai cho anh tự tiện vậy hả.

_Quên rồi à! Hôm nay tôi với nhóc là một cặp đó-hấn chau mày dạy dỗ nó.

"MỜI TẤT CẢ CÁC LỚP TIẾN VÀO VỊ TRÍ SÂN KHẤU"

Tiếng loa phát thanh kết thúc cuộc nói chuyện"bà tám" của 10A1. Hấn nắm tay nó dẫn đầu lớp bước vào trong. Phía sau là Hải Nam và Ana hết sức thần mặt.

Ở ngoài cổng trường.

Chiếc xe ô tô trắng đang chạy vào trường. Bước xuống xe là một chàng trai. Mái tóc đen, khuôn mặt đẹp trai có thể lấy trái tim của bao cô gái. Bên cạnh anh là một người con gái kiêu diễm với chiếc váy xanh dài hiện đại. Cô gái khẽ khoác tay chàng trai nói:

_Cát Vũ à! Mỉnh vào thôi.

Chàng trai như đang tìm kiếm ai đó nên khi nghe lời nói của cô gái chỉ nhẹ gật đầu thờ ơ:

_Ừ Khả Nhi.

Tiết mục đầu tiên là màn phát biểu của hiệu trưởng. Đây là hiệu trưởng mới của trường, được chính tay mẹ của nó lựa chọn. Màn phát biểu cũng không quá dài nhưng rất xúc động khiến cho toàn thể học sinh cùng thầy cô giáo đều chăm chú nghe. Nó mỉm cười hài lòng vì mẹ nó chọn đúng người. Sau màn phát biểu là đến các tiết mục của khối lớp 10. Thầy giám thị uy nghiêm ngày nào bây giờ rất hài hước trong vai trò MC. Ana nói với nó:

_Tuyệt Băng ơi đi thay đồ thôi sắp tới mình rồi đấy.

Nó gật đầu. Hải Nam và hấn đã nhanh nhẹn chuẩn bị trước nên đợi bọn nó ở ngoài. Vì đã trang điểm nhẹ ở nhà nên chỉ cần thay đồ là xong. Nó bước ra ngoài thì không thấy hấn và Hải Nam đâu hết. Ana liền nói:

_Hồi nãy Hải Nam có nhắn với tao là đi lấy cái gì đó sẽ quay lại ngay.

Nó gật đầu. 15 phút trôi qua vẫn không thấy hấn đâu, nó bắt đầu lo lắng nên điện thoại cho hấn:

_Đang ở đâu vậy?

_Phòng y tế, Hải Nam sơ suất bị trượt cầu thang-hấn lo lắng.

_Được rồi bọn tôi sẽ đến ngay

Tất máy nó với Ana lao như bay xuống phòng y tế thì...

"Bịch" nó đụng phải một dáng người cao to và suýt bị ngã nhưng vòng tay đó đã ôm lấy nó kịp thời. Nó đứng bật dậy nói:

_Xin lỗi,tôi không cố ý.

_Mày không sao chứ Tuyết Băng-Ana chạy đến nắm tay nó lo lắng.

Nó mỉm cười lắc đầu, nhỏ thờ phào nhẹ nhõm nhưng nhớ ra Hải Nam đang ở phòng y tế thì nắm tay nó:

_Đi thôi.

_Ừ-nó nói rồi quay sang người con trai đó nhẹ cảm ơn.

Người con trai đó đội một chiếc nón lưỡi trai nên nó không tài nào nhìn hết khuôn mặt được, nhanh như cắt Ana kéo tay nó đi ngang qua người đó nhưng bàn tay nó bỗng bị nắm chặt. Nó khựng lại.

_Tại sao cô có sợi dây chuyền đó-người đó lên tiếng.

_Bạn tôi có hay không có liên quan gì đến kinh tế nhà anh à-Ana cúi.

Nó hơi bất ngờ vì câu hỏi lạ lùng đó. Một linh cảm xấu đang hiện lên trong tâm trí nó. Nhưng rồi lắc đầu cho những ý nghĩ đó vụt mất....đâu có thể.

_Trả lời đi-người con trai đó một mực hỏi.

_Là do có người tặng tay. Với lại hình như chúng ta không quen biết-nó lạnh lùng.

Bỗng người con trai đó cười lớn, một nụ cười hạnh phúc:

_vậy cô có quen với người nào tên là Hoàng Thiên My không?-

Một câu hỏi hết sức nhẹ nhàng nhưng đối với nó là một ám ảnh. Ana cũng bàng hoàng khi nghe đến cái tên này. Quá khứ lại lần nữa tìm đường ngược về tâm trí nó. Hoàng THIÊN My cái tên mà mẹ đã đặt khi nó đến với thế gian này. Làm sao mà anh ta có thể biết.

_Không...không biết.

Như lãng tránh đi, nó kéo tay Ana định rời đi nhưng bàn tay đó lại nắm lấy.

_Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi-người con trai đó kiên nhẫn.

_Anh vừa phải thôi chứ. Cái đó của bạn tôi anh muốn biết làm gì-Ana giọng run run nhưng cũng cố nói từng chữ.

Người đó không nói gì đi thẳng để trước mặt nó và rồi...sợi dây chuyền không còn ở trên cổ của nó nữa bây giờ đang nằm trên tay người đó. Anh ta khẽ cười khi nhìn thấy mặt sau của sợi dây. Nó biết là không thể trốn tránh được, nhưng lại không dám nhìn khuôn mặt anh ta bởi vì nó sợ...

_Em...là em sao. Tại sao lại..

Nó không trả lời, vẫn nhìn xuống đất. Ana thấy cũng biết có chuyện gì xảy ra nên muốn ra sức bảo vệ cho nó nên mạnh dạn lớn tiếng:

_Đồ điên, biến đi. Đang làm phiền bọn tôi...A..

Chưa để nhỏ nói thêm gì, người con trai dùng sức đẩy nhỏ thật mạnh vào tường. Nó trừng mắt nhìn anh ta, đôi mắt đỏ ngầu chứa rõ lòng hận thù:

_Ai cho anh làm hại bọn tôi-nó rít lên.

_Anh nhớ em

Như không nghe thấy lời nói của nó, anh ta ôm chặt lấy nó, rất chặt. Nó vùng vẫy một cách yếu ớt. Nếu như lúc trước sự xuất hiện của anh là một niềm vui của nó...thì bây giờ là một nỗi sợ vô hình.

_Buông bạn gái tôi ra.

Một giọng nói trầm ấm vang lên, nó mờ to mắt...là hấn. Không hiểu sao hấn xuất hiện nó như kiếm một sự bảo vệ. Nhẹ nhàng hấn kéo nó ra khỏi vòng tay của anh. Nó đứng sau lưng hấn, hấn như một tấm khiên vững chắc che chở cho nó....thật bình yên.

_Bạn gái sao-người đó cười chế nhạo rồi lại nhìn nó như tìm kiếm một sự thật

_Đúng vậy, tôi không cho phép anh làm những điều tương tự như vừa nãy nếu không..

_Thì sao, mày đừng có vội mừng. Tao khuyên mày đừng nhìn những gì trước mặt và ảo tưởng-nói rồi anh ta quay lưng bước đi nhưng đi được một bước, quay sang nhìn nó bằng ánh mắt yêu thương chan chứa:

_Bảo bối, em chỉ thuộc về anh thôi.

Nó không dám nhìn, chưa bao giờ nó cảm thấy sợ hãi như vậy. Sợ rằng anh sẽ làm những điều không hay đối với hắn. Anh miệng luôn tươi cười nhưng trong lòng mang một sự lạnh lùng máu lạnh. Hồi đó nó chỉ có ba tuổi chưa biết yêu là gì, chỉ vì cậu bạn cùng lớp lỡ mi nó một cái, sau đó cậu bạn phải chuyển trường, gia đình gặp nhiều biến cố. Lúc đầu nó không hề tin anh làm nhưng nó cũng phải thừa nhận. Kể từ đó cái nhìn của nó dành cho anh đã khác nhưng nó vẫn thấy thích anh. Chính anh là người đã phá tan đi tất cả, bây giờ lại quay về nói là nhớ nó...thật nực cười. Nó bất giác bám chặt vào hắn, không hiểu sao ở bên hắn nó cảm giác mình rất an toàn. rất ấm và bình yên. Đường như cũng cảm giác được nên hắn nhẹ xoa đầu nó, ầm ập nói:

_Không sao đâu.

Nó an lòng đi một chút khi nghe thấy lời nói của hắn. Bên này Hải Nam cũng lo lắng hỏi Ana;

_Em có sao không? Anh ta sẽ không yên với anh đâu.

_Thôi mà anh, à mà vết thương của anh có đau không-nhỏ đụng nhẹ vào miếng băng trên trán cậu giọng như muốn khóc.

_Ngốc, có sao đâu, anh rất mạnh đó biết không hả vợ yêu mít ướt-Hải Nam cười ôm nhỏ vào lòng.

_Ai là vợ anh chứ-Ana mắng yêu

Tuy ngoài mặt nó cô giữ bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang dậy sóng. Trong trái tim nó bây giờ chỉ thắc mắc đúng một câu hỏi:

_Cát Vũ, anh về để làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cái Tát

Kể từ lúc gặp Cát Vũ, nó như người mất hồn, gương mặt hiện rõ vẻ sợ hãi. Mọi người xung quanh ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì nó như có một lớp kính dày bao bọc với tất cả. Bỗng có một bàn tay ấm nhẹ đặt lên vai nó khẽ nói:_Nếu mệt thì...đừng miễn cưỡng.

Nó ngược nhìn...là hắn. Chớp chớp đôi mắt nó dường như hiểu ý trong câu nói của hắn, nó khẽ lắc đầu:

_Không sao.

Làm sao nó có thể vì bản thân mà làm cả lớp thất vọng được. Đối với nó niềm vui của 10A1 là lớn nhất. Cố trấn an bản thân, cố gắng nở một nụ cười với hắn, hắn thở dài thật nhẹ, biết nó miễn cưỡng nhưng cũng không làm gì được.

_Băng Băng, mày không sao chứ-Ana ở bên cạnh chứng kiến và hiểu hết mọi chuyện nên hỏi nó bằng giọng lo lắng.

_Tao không sao, mày yên tâm-nó cười.

Nhìn thấy nụ cười của nó, nhỏ cảm thấy bớt lo hơn.

_Bây giờ là phần trình diễn của 10A1, lớp mà tôi luôn canh me nhất đây-thầy giám thị cười đùa.

_Thầy ơi! Vinh hạnh cho lớp em quá-10A1 lên tiếng

_Thầy chờ tiết mục của tụi em-thầy giám thị nheo mắt.

#####\$%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%

_Tôi lướt mình rồi-hắn cất tiếng nói.

_Đi thôi-nó nắm tay hắn một cách tự nhiên bước đi về phía sân khấu.

Ở sau là những lời cổ vũ hết sức chân thành của 10A1.

_Đầu tiên là tiết mục đại diện của em Trần Lam Phong và em Nguyễn Hoàng Tuyết Băng, xin mời.

Những cái vỗ tay như sấm vang lên cùng với những tiếng hoan hô. Nó và hấn được đu dây từ trên khung trung bay xuống, một tay của hấn ôm lấy eo nó như bê, còn nó đặt tay lên vai hấn, sự xuất hiện ngọt ngào khiến cả lễ hội òa lên. Hấn tiến đến cạnh chiếc đàn, đôi mắt ảm áp nhìn nó không rời. Nó cảm micro hướng mắt nhìn hấn không dám nhìn xuống sân khấu bởi vì nó sợ bắt gặp ánh mắt của người nào đó. Giọng hát rong trèo cao lên, một sự im lặng đang bao trùm tất cả trừ tiếng đàn du dương cùng tiếng hát. Không quá sôi nổi chỉ dịu dàng nhưng khiến tất cả mọi người chìm vào quên lãng.

Tiết mục của nó và hấn thật giản dị nhưng chính điều giản dị đó đã khiến mọi người thích. Những tràng pháo tay giòn giã vang lên như chúc mừng nó và hấn.

_Hai đứa lớp 10 này đẹp đôi thật cậu nhí-Khả Nhi vô thức nói, không chú ý đến sắc mặt tối sầm của Cát Vũ.

Sự nhiệt tình của tất cả mọi người về tiết mục khiến cho 10A1 tự hào về nó và hấn rất nhiều.

_Mày làm tốt lắm-Ana mỉm cười với nó.

Hải Nam cũng gợn ngón tay tỏ ý tuyệt vời dành tặng hấn. Nó thờ phào nhẹ nhõm, định ngồi xuống chiếc ghế cạnh Ana thì như có một luồng gió thổi qua làm nó run người, mắt bắt đầu hoa dần, loạng choạng ngồi xuống ghế, Ana thấy nó như thế như đã biết trước nên đưa tay lên trán nó:

_Nóng quá, mày sốt rồi. Tao đã nói rồi mày phải biết bảo vệ sức khỏe chứ.-nhỏ phát điên

_Tao...không sao mà-nó gượng nở một nụ cười.

_Tao đi lấy xe chúng ta về-nhỏ nói là làm,cầm chiếc áo khoác lên, lấy chiếc chìa khóa từ trong balô đứng dậy nhưng bàn tay của nó đã kéo nhỏ ngồi xuống vị trí cũ.

_Khụ....khụ...Mày còn chưa biểu diễn mà, đừng vì tao.....mà...-nó ho từng tiếng khô khốc.

_Không được-Ana kiên quyết.

_Đề tôi đưa Tuyết Băng về-hấn từ đầu xuất hiện nói.

Nó ngược nhìn hấn ngạc nhiên, còn Ana thì cứ do dự mãi. Vì muốn tốt cho nhỏ nên nó nhẹ khuyên nhỏ:

_Dù gì Lam Phong và tao cũng thi xong rồi.....cậu ấy đưa tao về cũng được. Đừng vì tao mà.....-nó

Ana nhìn chăm chăm vào hấn rồi nói:

_Nhớ chăm sóc cho Băng Băng tốt đó.

Hải Nam nhìn hấn bật cười rồi thì thầm vào tai Ana điều gì đó khiến cho khuôn mặt lo lắng của nhỏ mỉm cười. Sau khi đã quyết định hấn cùng nó đi vào gara trường để lấy xe, hấn dịu dàng choàng chiếc áo khoác đen của mình cho nó:

_Đứng đợi tôi ở đây.

Nó gật đầu, nhìn theo bóng dáng của hấn cho đến khi khuất dần. Trời hôm nay thật lạnh, từng cơn gió như muốn trêu đùa với nó. Dù đã mặc chiếc áo dày cộm của hấn nhưng nó vẫn thấy lạnh.

_Em vẫn như cũ nhí-tiếng nói trầm ấm vang lên, như một phản xạ nó quay đầu lại...là Cát Vũ.

Anh đứng cách nó chỉ chừng hai bước chân. Trái tim nó như muốn vỡ vụn.

_Vào ngày lạnh phải biết chăm sóc mình chứ-anh vừa nói vừa nhìn vào chiếc áo đang choàng trên người nó, ánh mắt tức giận.

_An..về đây làm gì-nó lạnh lùng.

Cát Vũ bất ngờ khi nghe nó hỏi điều này, những hành động của nó từ lúc này đến giờ đều nằm ngoài dự đoán của anh. Cát Vũ bật cười:

_Là để tìm em, người con gái của anh.

_Im đi, tất cả đều là giả dối. Anh và gia đình anh là những người gián tiếp giết chết ba mẹ tôi-nó tức giận.

Lời nói của nó như mũi dao vô hình đâm xuyên trái tim anh, đã biết trước sẽ phải đối diện với nó về vấn đề này và anh cũng đã chuẩn bị tinh thần nhưng không ngờ nỗi hận của nó lại quá lớn.

_Tất cả là hiểu lầm, anh không ngờ....

_Đù rồi, đừng nói nữa. Nếu ngày đó ba anh không hèn nhác trốn sang nước ngoài cùng cả gia đình,mà ở lại báo tin cho ba mẹ tôi về việc làm mà ông ta sắp làm thì đâu có chuyện đó xảy ra. Mọi chuyện diễn ra đối với tôi như một cơn ác mộng, lúc đó tôi đã muốn anh ở bên cạnh tôi, nhưng lúc đó anh ở đâu-nó cười trong đau đớn.

Phải lúc đó anh đã ngồi an toàn trên chiếc máy bay để đi đến với sự sung sướng bỏ rơi nó.

_.....Vậy bây giờ trở về để làm gì-mọi uất ức trong lòng đều được nó giải tỏa, những giọt nước mắt mặn chát lại thì nhau rơi.

Cát Vũ bước về phía nó, ôm chặt nó vào lòng anh thôn thức:

_Bảo bối, em có biết là anh đã tìm em không, em tưởng anh sống sung sướng ư, không hề, mỗi giây mỗi phút anh đều nhớ đến em...Em có biết là anh yêu em nhiều đến thế nào không hả Thiên My.

Nó im lặng không làm gì hết, anh dường như vô hình trước mắt nó hay vì nước mắt đã lấn át tất cả, nó thức tỉnh ngay khi cảm nhận được đôi môi lạnh lẽo của anh đang áp xuống đôi môi của nó. Một cảm giác xa vời, nó bỗng nhớ đến hân, nhớ đến khuôn mặt điển trai của hân những lúc hân chọc nó cười. Ý thức được thức tỉnh nó cố vùng vẫy nhưng cánh tay rắn chắc của anh đang giữ lấy nó rất chặt....

"Bóp...." một tiếng đánh khô khốc vang lên giữa bầu trời, Cát Vũ ôm lấy má phải đang sưng tấy lên vì bàn tay của nó.

_Đồ bỉ ổi-nó lau đi vết tích của nụ hôn, lùi dần xa anh rồi bỏ chạy đi. Giọt nước mắt cứ như những viên pha lê tự do bay trong không trung. Tưởng đâu anh đã biết hối hận mà nói một lời xin lỗi, vậy mà dường như không phải như nó nghĩ. Nó chạy thật nhanh vào đường hầm gửi xe thì thấy hân đang đứng bên cạnh chiếc BMW đen, từ chỗ của hân nhìn về phía nó có thể thấy được tất cả. Khi hân vừa chạy xe ra vô tình bắt gặp nó và Cát Vũ, mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra giữa nó và anh nhưng khi thấy nó khóc làm trái tim hân đau đớn.

Nó nhìn thấy hân như thấy được một điểm tựa vững vàng liền chạy đến ôm hân thật chặt òa khóc. Đây là lần đầu tiên nó khóc trước mặt hân.

_Ngao đừng khóc nữa-hân vuốt tóc nó nhẹ nhàng nói.

Mặc lời nói của hân, nó vẫn cứ khóc....khóc cho đến khi không còn sức. Và hân vẫn đứng đó ôm nó vào lòng, nguyện làm bờ vai cho nó, ai nói hân ngốc hân đều chấp nhận...bởi vì hân đã lỡ yêu nó rất nhiều.

_Anh vẫn sẽ ở đây....khi em "vui chơi" đã mệt, hay có chuyện gì buồn hãy nghĩ rằng có người luôn ở phía sau, sẵn sàng lau nước mắt cho em. Vì thế đừng lạnh lùng với anh nữa....được không?-anh hôn lên tóc nó thỏ thẻ.

Nó giang rộng tay ôm hân, gục đầu lên vai hân mà khóc, cái gật đầu của nó chắc chỉ có mình nó biết.

Cát Vũ khụy xuống nền đất lạnh toát, anh đắm thật mạnh vào cái cây bên cạnh, máu từ lòng bàn tay chảy ra, nó đã chưa tha thứ vậy mà...vì dục vọng mà anh lại làm nó buồn.

_ TẠI SAO?????????

Tiếng hét của anh vang vọng như vậy mãi, tưởng sẽ không có người nghe nhưng phía sau anh có một người con gái ấy đang nhìn anh bằng đôi mắt u sầu. Khả Nhi khóc, cô khóc rất nhỏ, những tiếng nức cứ mãi không thể nào thoát ra. Người con trai trước mặt cô tại sao lại như thế....Không ngờ mọi việc lại diễn ra nhanh đến như vậy nhanh đến nỗi mà người trong cuộc cũng không thể ngờ.

P/s: xin lỗi mọi người Rùa ra chap chậm ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Anh Ngốc Lắm!

Nó lặng im ngồi trên xe của hân, không gian yên lặng đến đáng sợ. Không ai nói với ai câu nào. Cuối cùng nó lên tiếng trước phá tan sự ngột ngạt này:_Anh...

Hân nhìn nó rồi lặng lẽ nói:

_Im lặng..

_Thật sự không phải như anh nghĩ đâu...tôi....-nó cố gắng giải thích chuyện vừa rồi như sợ rằng nếu không giải thích hẳn sẽ hiểu lầm.

Trả lời câu hỏi của nó là khuôn mặt đờ đàng sát khí của hắn.

"KẾT....."

Tiếng xe phanh gấp thật đáng sợ, nó ngồi im như tượng, chưa bao giờ nó thấy vẻ mặt nghiêm túc này của hắn.

_Không ngờ nhóc mıt ưót đến vậy.

Nó muốn té ngựa khi nghe câu nói của hắn. Mọi dự kiến của nó là hắn sẽ tra hỏi Cát Vũ là ai, hay chuyện này là như thế nào nhưng không ngờ hắn lại nói như vậy.

Hắn tiến gần đến nó, gần đến nỗi hơi thở ấm nóng của hắn đang hiện diện trên gương mặt nó:

_Nước mắt nhiều quá. Làm bẩn áo của tôi rồi.

Nó nóng rang cả mặt, vội đẩy hắn ra áp úng:

_Tôi...tôi đền là được chứ gì.

_Nhưng tôi lại không muốn nhóc đền bằng vật chất-hắn ma mị nói.

_Vậy thì phải làm sao?-nó nghi ngờ

_Đền bằng thân thể-hắn cười ranh ma.

Nó nghiêm mặt lập tức thủ thế võ nghiêng răng nói:

_Đừng làm vậy, không là anh sẽ hối hận đó.

Không nghe những lời nó nói, hắn vồ tới nắm chặt hai cánh tay của nó, ấn xuống nệm xe. Bờ môi của hắn đã nhanh chóng tìm thấy môi của nó. Hắn không còn muốn dịu dàng nữa, khoảnh khắc thấy người con trai đó hôn nó, đụng chạm đến là máu trong người hắn sôi sùng sục. Hắn không nghĩ sẽ có ngày bản thân cưỡng ép nó, nhưng thật buồn cười, không thể lường trước được điều gì. Chiếc lưới tham lam của hắn đã lần tìm được lưới của nó. Hắn nhẹ nhõm mıt lấy đôi môi ngọt ngào của nó. Nó không kháng cự, hoàn toàn không, mặc cho hắn tung hoành. Nó nhắm mắt, không hề thấy ghét hắn mà ngược lại còn muốn vỗ về sự tức giận nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh của ai kia. Trong kí ức của nó đã từng có nụ hôn mùi bạc hà này, dịu dàng lắm khác xa với sự mãnh liệt này. Nó nằm im không kháng cự vì nó biết nó đang trao nụ hôn cho người mà nó yêu thương và tin tưởng nhất. Khi cả hai mất hết khí oxi không chịu được nữa hắn mới buông nó ra, nhưng lại ôm chặt lấy nó. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó nó cảm giác như có những giọt nước đang thi nhau rơi xuống người nó. Lạnh buốt và đau đớn. Hắn nhắm mắt lại tự do tận hưởng cảm giác này, không biết là tưởng tượng hay sự thật, hắn đã nghe nó thì thầm bên tai:

_Xin lỗi...rất nhiều...

_____Tôi là đại phân cách xóa bỏ hiểu lầm_____

Buổi sáng hôm nay trong lành, khác xa với những buổi sáng khác là vì hôm nay giáng sinh đã tới.

"Reng....reng"

Tiếng chuông đồng hồ cứ kêu mãi, ngày càng thúc giục vội vã. Nhưng hình như người con gái đang vui mình trong chăn không có ý định tắt đồng hồ.

_Tuyết Băng! Sao không tắt đồng hồ kêu mãi vậy-Ana vò tóc bực bội bước vào nói.

Tuyết Băng vẫn nằm đó, không trả lời, qua lớp chăn mỏng hai gò má của nó ửng hồng. Trán lấm tấm mồ hôi. Nhỏ bước đến đưa tay lên trán nó hốt hoảng:

_Nóng quá.

_Tao....không...sao-nó thì thầm một mõi.

_39 độ! Mày....Tao hết nói nổi mày luôn đó-Ana giận dữ, tay đang cảm nhiệt kế với số độ của nó.

"Khụ...khụ" nó ho khan vài tiếng, gắng gượng ngồi dậy trấn an nhỏ:

_Mày đi học đi...Tao không sao...Khụ...khụ

_Hôm nay tao sẽ nghỉ để chăm sóc mày-nói là làm nhỏ đi lấy một chiếc khăn định lau hạ sốt cho nó

Nhưng bàn tay của nhỏ bị nó nắm thật chặt, hơi ẩm từ tay nó truyền sang nhỏ:

_Không phải hôm nay có buổi thi học sinh giỏi hóa mà mày mong đợi ư.

_Haizzz mặc kệ. Mày vẫn là quan trọng nhất đối với tao-nhỏ thờ dài.

Người ta thường nói kẻ mềm lòng và yếu thế không bao giờ thắng. Đúng vậy sau một hồi tranh cãi, nhỏ cũng khuất phục nó, đành vác balo lên và đi học. Nhưng trước khi đi nhỏ căn dặn:

_Tao sẽ về sớm. bác quản gia đã nấu cháo cho mày ăn rồi đó. Thuốc ở trên bàn không uống là đừng trách tao.

_Biết rồi...mày đi đi...nói mãi-nó úp mặt vào gối kiên quyết đến cùng.

Ana ngậm ngùi đến trường mặc dù rất lo cho nó.

TRƯỜNG HIGH SCHOOL

_Đại ti đầu rồi sư ti-giọng của Huy ngọt như đường tở về quan tâm

_Băng Băng đang bị ốm nên hôm nay sẽ nghỉ học.

"BỘP"

Một tiếng động vang lên, tất cả đều hướng tầm mắt ra ngoài cửa chỉ thấy Hải Nam đang cầm một cái cặp trong khi đã mang một cái rồi.

_Oh hoàng tử đang muốn chăm sóc công chúa đây- đồng loạt 10A1 liếc nhìn nhau cười.

Ana cũng không biết nói gì chỉ đứng nhìn Hải Nam lắc đầu.

Nó đang mê man trong cơn sốt, cả người đang nóng hừng hực. Nó có cảm giác như mình đang đi trong một hoang mạc rộng lớn không có người không có bóng mát. Chỉ có nó và một vùng cát mênh mông. Chợt nó nhìn thấy một bãi biển ngay tại hoang mạc này, như người chết đuối vớt được phao cứu sinh nó nhanh chân chạy đến bãi biển đó, một dòng nước mát đang chảy trong huyết quản của nó thật dễ chịu. Lam Phong đưa tay lên trán nó, đã đỡ sốt. May thật hẳn chăm chú nhìn khuôn mặt từng hồng vì sốt của nó, một nụ cười đang hiện diện trên đó. Không biết nó đang mơ gì mà trong gương mặt rất hạnh phúc. Ấu yếm đắm chìm lên người nó, đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ rồi bước xuống nhà.

_Cảm ơn thiếu gia đã chăm sóc cho cô chủ- bác quản gia già nở nụ cười hiền hậu

_Bác chỉ cho tôi làm món ăn cho người bệnh ăn nhé- hẳn nói

_Dạ thưa việc đó cứ để tôi làm. Cậu đã chăm sóc cho cô chủ rồi mà

_Không tôi muốn tự tay nấu cho cô ấy ăn- hẳn kiên quyết

_Dạ được nếu vậy tôi sẽ hướng dẫn tận tình cho thiếu gia- bác quản gia già cười

Chưa bao giờ hẳn thấy nấu ăn lại khó đến vậy. Một tô cháo thôi cũng mất gần 2 tiếng đồng hồ. Bụng sản phẩm đã hoàn thành cùng khăn hạ sốt lên cho nó mà tin hẳn đập nhanh không thể dừng được. Bước vào phòng nó vẫn miên man trong giấc ngủ, chắc do mệt quá. Hẳn cũng không muốn đánh thức nó chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống giường lặng lẽ ngắm nó ngủ. vén sợi tóc mai của nó ra sau, tự dưng hẳn muốn hôn nó. Một cảm giác bồn chồn trong người hẳn nổi dậy. Nhưng lại nhớ đến đôi môi người con gái hẳn iu lại từng bị tên con trai khác không phải hẳn đụng vào, đôi mắt hẳn rực lửa như có sự thôi thúc mạnh mẽ. Chỉ còn cách 1cm nữa thôi nhưng hẳn cảm thấy mình thật hèn hạ. Nó có là gì của hẳn đâu mà hẳn có quyền ghen có quyền hôn chứ.

_Chắc nhóc nghĩ tôi là một người tốt, một người không đố kỵ không ganh ghét. Tôi từng là một đứa con trai không có trái tim, mọi cô gái tiếp cận tôi chỉ vì tôi có tiền tôi đẹp trai. Tôi đã từng rất hận mẹ tôi nên lớn lên tôi chưa từng dành tình iu cho ai cả vì tôi sợ lại đau thêm lần nữa. Nhưng chắc ông trời đang trừng phạt tôi vì đã gửi em đến. Buồn cười là tôi lại iu em, iu rất nhiều. Cảm ơn em vì đã cho tôi cảm giác yên bình. Tôi không cần em đáp lại tình cảm của mình, chỉ cần em hạnh phúc tôi cũng sẽ hạnh phúc.

Không hiểu hôm nay tại sao hẳn lại nói được những lời như thế. Mọi suy nghĩ trog lòng đều được giải tỏa nhưng chỉ dám nói khi nó đang ngủ. Hẳn bật cười, đã lâu rồi hẳn không thấy yên bình đến thế, chỉ cần nhìn nó mỗi ngày nói chuyện với nó mỗi ngày là đủ lắm rồi.

_Có ai nói anh là đồ ngốc chưa.

Tiếng nói thật nhỏ nhưng lại có sức ảnh hưởng đến hẳn đến vậy. Nó đang mở to đôi mắt nâu cả phê của mình nhìn hẳn.

_Nhóc tỉnh lúc nào vậy- hẳn cười đau khổ

_ Vừa đúng lúc nghe hết lời tâm sự của anh- nó chớp chớp đôi mắt ngây thơ

_ Haha đó là lời thoại thôi mà. Nhóc đừng quan tâm. À tôi có nấu cháo cho nhóc ăn nè, mau hết bệnh để còn đền cái áo cho tôi nữa.

_ Áo gì? Tôi đã phải đền bằng... không nhớ hả- nó nghiêng răng khi nhớ lại.

Hắn mỉm cười đau khổ lần nữa, cố lấy lại thanh danh bằng tô cháo nghi ngút khói cùng hương thơm đem đến cho nó.

_ Đúng là cháo bác quán gia làm ngon thật. Anh có muốn thử không- nó hớn hờ mút một muỗng cháo đến trước mặt nó.

_ Nhóc nghĩ đây là cháo bác quán gia làm- hẳn chăm chú

_ Tất nhiên, chỉ có bác quán gia mới làm ngon như vậy thôi- nó đáp

Gương mặt hắn chợt nở nụ cười tươi như hoa bằng bát cháo nó ăn không thừa lại một chút gì nói:

_ Để tôi đi lấy thuốc.

Vừa nói xong hắn phi thẳng xuống nhà. Đợi hắn đi khỏi nó mới mỉm cười, bước xuống giường tiến đến chiếc máy camera đã được đặt từ trước lấy trong đó ra một cuộn băng.

_ Anh ngốc quá Lam Phong. Sao không hiểu em cũng có cảm giác giống anh chứ. Hai chúng ta cứ chơi trò mèo vờn chuột như thế này đến chừng nào hả anh.

Đôi lời của tác giả:

Xin lỗi các bạn vì Rùa ra truyện chậm trễ(cuối đầu xin lỗi^ ^). Do bận thi học kì hai nên mẹ của Rùa không cho sử dụng máy tính nên Rùa không up truyện được. Cuối cùng thi cũng xong và cũng đến hè rồi Rùa hứa mỗi ngày sẽ đăng một chap như lời xin lỗi gửi đến tất cả các bạn. Cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi truyện của Rùa trong suốt mấy tháng qua, mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ Rùa đừng bỏ Rùa nhé ><. Rùa sẽ cố gắng thật nhiều, mong độc giả cho nhận xét, nếu ném gạch cũng đừng ném qua tay nhé:)).

Lời cuối xin cảm ơn các bạn rất rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh Nguyện Làm Ông Già Noel Của Em

_ Thừa cô chủ, cô có điện thoại từ bà chủ ạ- bác quán gia già tay cầm chiếc điện thoại đưa cho nó. _ Vâng con nghe mẹ- nó rời mắt khỏi chiếc laptop chăm chú nói chuyện. Ana cũng tắt ti vi để tránh làm ồn.

_ Chúc hai cô con gái của mẹ giáng sinh vui vẻ- bà Hoa giọng dịu dàng.

_ Con cảm ơn mẹ ạ- nó mỉm cười hạnh phúc. Từ khi ba mẹ mất nó rất may mắn khi được mẹ nhận nuôi và cho nó tình thương như thế này.

_ Quà của mẹ và ba mẹ Ana gửi sang hai con nhận được chưa.

_ Chắc cũng sắp sang rồi ạ. Cho con gửi lời cảm ơn đến ba hai mẹ hai. Con sẽ cố làm xong tài liệu của công ty mình rồi gửi qua cho mẹ sớm ạ- nó lật tài liệu vừa xem vừa trò chuyện.

_ Giáng sinh mà con gái, mẹ không cần gấp đâu. Hôm nay hãy đi chơi thư giãn cùng Ana đi. Con làm nhiều việc quá rồi. chào con nhé, thư ký nhắc nhở đến giờ họp rồi. Khi nào rảnh mẹ sẽ bay qua thăm hai đứa- bà vội vã cúp máy khi nghe người trợ lý kể bên nhắc đã đến giờ họp hội đồng.

_ Vâng chào mẹ- nó cúp máy. Định sẽ lao vào chiếc laptop ngay để làm việc cho xong thì Ana đã nhanh hơn hỏi nó:

_ Mẹ nói gì vậy?

_ Sẽ có quà giáng sinh cho hai đứa mình- nó nhoẻn miệng cười với nhỏ

_ woa quà giáng sinh đã quá. Vậy là ba không quên cô con gái rượu này rồi- nhỏ ngồi bó gối trên sofa cười không ngớt.

Nó lắc đầu khi thấy tình trạng của Ana nhưng cũng không ngăn được nụ cười.

"RENG...RENG...RENG"

Tiếng chuông biệt thự reo vang, thổi thức người bên trong nhà ra mở cửa. Bác quản gia từ trong bếp chạy ra xem là ai. Bây giờ tất cả người hầu đều đã ra về duy chỉ có mình ông phải làm việc cho đến 9h tối mới được ra về.

_Chào hai thiếu gia, cô chủ của tôi đang ở trong.

Như có linh cảm từ trước, Ana xoay người nhìn về phía cửa, nhỏ nhảy xuống sofa bay tới ôm chầm lấy Hải Nam, làm cậu bật cười xoa đầu nhỏ:

_Nhớ chồng đến thế sao. Mới gặp lúc sáng mà

_Tuồng cho người ta leo cây trong ngày giáng sinh rồi chứ. Ủa mà vợ chồng gì ở đây- nhỏ cố tình làm mặt lạnh

_Thôi mà, lời thương rồi làm sao, vợ vô tâm quá- cậu nũng nịu

_Được rồi vợ cũng iu chồng- nhỏ lấy tay bẹo má cậu ra đáng một người chị hơn một người vợ.

Hắn và nó không hẹn mà cùng lác đầu vì tính trẻ con sến của Hải Nam và Ana.

_Cái này nên dùng phần mềm này sẽ thống kê nhanh hơn- hắn từ đâu tới hiện ngang lấy máy của nó chỉnh sửa dữ liệu.

_Đó như thế sẽ vừa nhanh vừa trình bày đẹp nữa- hắn trả máy cho nó giọng đầy tự tin.

_Cám ơn- nhưng nó lại lạnh lùng như thế.

_Bây giờ là giáng sinh đó. Không lẽ mày định làm việc suốt sao-nhỏ cũng hiện ngang không kém gì hắn giật phắt cái laptop của nó và kèm theo một nụ cười thách thức.

Tôi là dài phân cách cùng nhau đi chơi giáng sinh

Đứng trước mặt Ana là Tuyết Băng trong trang phục của sát thủ. Đầu đội chiếc nón lưỡi trai kiểu ngạo. Mái tóc tím buông thõng hai vai. Chiếc áo khoác đen kết hợp cùng chiếc quần bó sát lộ nên đường cong chết người.

_Mày định mặc đồ này đi chơi giáng sinh sao- nhỏ cố gắng nhấn mạnh từng chữ.

Sau khi nó gật đầu nhỏ không nói gì chạy qua phòng mình. Khi về trên tay còn kèm theo một chiếc váy trắng hết sức đánh iu nhưng đối với nó là một thâm kích.

_Mặc đi. Nếu không tao không dám chắc laptop của mày sẽ nguyên vẹn.

Nó chán nản cầm chiếc váy đi vào phòng tắm. Gì chứ trong cuộc đời nó ghét nhất là mặc váy nhưng vì em laptop đành khuất phục. Ana thật biết điểm yếu của nó.

Ở dưới lầu Hải Nam hết nằm lại ngồi, hết ngồi lại đứng. Chỉ có riêng hắn là bình tĩnh ngồi đọc tạp chí.

_Chúng ta đi được rồi- Ana từ trên lầu bước xuống cùng nó.

_Vợ à sao.....- lời nói bị đứt khúc khi cậu nhìn nhỏ. Trông nhỏ y hệt thiên thần. Chiếc đầm hồng bó sát cơ thể thật khiến người ta muốn phạm tội. Hắn cũng đang trong tình trạng lơ đãng. Gì thế này nó đang mặc váy, thấy ánh mắt của hắn cứ nhìn chăm chú làm khuôn mặt của nó cũng bất giác ửng hồng.

Vừa đến công viên giải trí cặp đôi Ana và Hải Nam đã nhanh nhẹn tách đôi làm hắn và nó bắt buộc phải song hành cùng nhau trong đêm nay. Cả hai đi bên nhau nhưng không dám nói câu nào, không khí trầm và ngột ngạt hẳn.

_Chúng ta chơi tàu lượn siêu tốc nhé- hắn nói phá tan không gian khó thở

Nó gật đầu nhẹ, cũng may hắn là người mở lời trước nếu không nó cũng chẳng biết phá vỡ không khí đáng ghét đó bằng cách nào.

_Aaaaaaa

Hắn và nó không hẹn mà cùng hét lên khi ngồi trên tàu lượn siêu tốc với độ cao ngất trời này. Từ khi xuống tàu lượn nó cứ cười mãi, dường như tâm trạng cũng đỡ căng thẳng hơn.

_Chúng ta đi ngôi nhà ma đi- nó bất giác nắm tay hắn lôi đi.

Nó cứ dẫn hắn đi chơi hết cái này đến cái khác đến khi mệt mới chịu dừng lại. Nhẹ nhàng ngồi xuống đưa trên chiếc ghế xích đu và ăn một que kem cũng đủ khiến người ta thấy bình yên.

_Nhóc thích được quà gì trong ngày giáng sinh- hần vừa ăn kem vừa nhìn nó hỏi

_Nếu như anh hứa không cười tôi sẽ nói- nó nhìn về hướng không vô định

Đợi khi hần gạt đầu nó mới nói:

_Lúc nhỏ tôi rất thích được ông già Noel tặng quà nhân ngày giáng sinh. Anh biết không mẹ tôi nói nếu như muốn có quà phải thật ngoan nên tôi đã cố gắng làm một đứa bé ngoan nguyên cả năm. Nhưng khi lớn lên rồi mới biết những món quà mà tôi nhận được là do ba mẹ tặng. Thật ngu ngốc khi tin có phép màu trên đời này- nó cười nhạt.

Hần im lặng một lúc lâu rồi chột đứng dậy:

_Đợi ở đây nhé. Không được đi đâu hết.

Nói rồi hần bỏ nó lại khi vừa nói sau.

Và bây giờ nó hết đi lại đứng hết đứng lại ngồi. Nhìn chăm chú vào đồng hồ đến phát cáu. Hần dám để nó ngồi đợi nửa tiếng, mặc dù trong lòng đang đấu tranh rất dữ dội: tội sao mày lại chờ anh ta, anh ta cho mày leo cây rồi. Đồ ngốc sao không về nhà đi chứ.

Mặc kệ tất cả nó vẫn ngồi chờ cho đến khi "tùng" điện thoại báo tin có tin nhắn:

"Đến quảng trường ngay đi"

Nó thở dài không biết hần định làm gì đây, nhưng vẫn cố gắng đứng dậy đi đến quảng trường. Hình như cơ thể của nó không làm theo lí trí nữa rồi.

Quảng Trường Khu Vui Chơi

Tất cả nó nhìn thấy chỉ là một khoảng không tối đen như mực. Thật mâu thuẫn giờ này đáng lẽ quảng trường phải đông lắm chứ. Hôm nay là Noel cơ mà.

_Lam Phong- nó gọi khẽ tên hần trong màn đêm

"BỤP BỤP BỤP....."

Chợt pháo hoa từ đâu tới nổ vang cả bầu trời không sao. Nó ngược lên nhìn.... Đẹp thật những tia pháo hoa đủ màu sắc đang tạo hình ở bầu trời rộng lớn.

Oh Baby I..

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the One

Yak hai ther yu kheo hai ther yu

Yang ni taleod pai

Ther nan tham hai chan feel good khang nai

Teon thi ther han ma ti chan

When you give me your smile

Chan no ther tham hai chan teong wanwai

Yak beok kap ther wa ther narak tham ngai

Keo chan kong mai di peo samrap ther

Yak ja hai ther tang jai

Tae mai ru wa ther ja rab man ao wai

Oh Baby I

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the one

Yak hai ther yu kho hai ther yu

Yang ni taleod pai

I love the way you call my name, oh Babe

Oh tuk krang ti yu krai ther I go crazy

Yak ja rak ther thang jai

I just want to give you my love

Oh Baby I

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the one

Yak hai ther yu kho hai ther yu

Yang ni taleod pai

Oh Baby I

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the one

Yak hai ther yu kho hai ther yu

Yang ni taleod pai

Oh Baby I

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the one

Yak hai ther yu kho hai ther yu

Yang ni taleod pai

Oh Baby I

Think that I'm falling in love with you

Mod tang hoajai yok hai ther ti samkhan

You are the one

Yak hai ther yu kho hai ther yu

Yang ni taleod pai

Một giọng hát ấm áp truyền thẳng đến mọi cơ quan của nó. Không cần quay đầu lại nó vẫn có thể biết giọng hát ấy của ai.

_Anh yêu em Tuyết Băng. Anh nguyện làm ông già noel của em suốt đời em có bằng lòng làm bà già noel của anh không-hắn bước đằng sau nó giọng nói

hết sức chân thành sau khi đã hát xong một bài.

_Đồng ý đi- cả một đám đông từ đầu xuất hiện cổ vũ nhiệt tình cho hắn.

Nó nhìn kĩ lại một lần nữa mới để ý toàn là dân chúng 10A1 có cả Ana và Hải Nam đang thì thầm to nhỏ nhìn nó cười.

Nó từ từ quay đầu lại, hắn đang đứng trong một vòng tròn hình trái tim, mặc bộ đồ ông già Noel hết sức dễ thương, trên tay cầm một bó hoa, không phải hồng cũng chẳng phải lan mà là oải hương. Ánh mắt màu hổ phách của hắn nhìn nó đông đầy tình cảm. Cũng như hắn 10A1 đang nín thở để chờ đợi câu trả lời từ nàng công chúa này.

_Đại ti à đừng phụ lòng đại ca như thế chứ-Huy từ đầu chen chân vào. Và kết cục của cậu nhóc là bị cả đám con gái lẫn con trai 10A1 đánh túi bụi vì tính bà tám.

_Giờ phút thiêng liêng của người ta mà thiệt tình-Ana lấ đầu thở dài. Với cái tính của nó nếu không thích chắc phát ngôn ra một câu khiến hắn tổn thương lắm đây. Nhỏ quá hiểu nó mà.

_Anh không bằng người khác. Lúc nào cũng xấu tính, lạnh lùng, cộc cằn, tính tình thất thường nhưng anh yêu em. Nếu em không chấp nhận cũng không sao, chỉ cần em hạnh phúc.....

Hắn phải dừng câu nói vì bị chặn bởi nụ hôn ngọt ngào của nó.

_Mặc kệ, đồ ngốc em cũng yêu anh- nó

Câu nói của nó khiến tất cả mọi người có mặt choáng ngợp. Không ngờ nữ hoàng lạnh lùng kiêu ngạo lại có thể nói những lời này.

_Cái gì em vừa mới nói gì anh nghe không rõ- hắn sững sốt không dám tin vào hiện thực.

_Trời ơi trời bà nói là bà yêu ông đó một ghê- tiếng nói của ông tám lại lần nữa phát ra, kết cục cũng đủ hiểu.

Một ông ghê, đang lăng mạn à ^^

Nó giựt lấy bó bông oải hương trên tay hắn nói:

_Chấp nhận rồi nhé. Vậy ông già Noel có chuẩn bị quà cho bà già Noel chưa- nó nói tình bơ.

_Có chứ- hắn nhanh nhẹn lấy ra một hộp quà nhỏ màu trắng, bên trong là chiếc nhẫn bạch kim vô cùng sang trọng.

Nhẹ nhàng thôi không cần gấp gấp chiếc nhẫn cuối cùng cũng an phận trên ngón tay của nó.

_woa chúc mừng chúc mừng nha- Huy không chờ cơ hội để tám xuyên lục địa.

Nhưng bất chợt thấy ánh mắt của mọi người cậu nhóc cười hi hi thêm vào:

_Tôi nói đúng mà phải không?

_Đúng nên mới không bị ăn đòn-Hải Nam đút hai tay vào túi quần đáp, nhưng ánh mắt lại đem hướng về phía hắn ra hiệu làm rất tốt.

_Vừa rồi nhé muốn tháo cũng không được đâu-hắn nháy mắt tình nghịch, tính nghiêm túc ban nãy bỗng biến đâu mất.

_Bây giờ đôi ý cũng không được luôn- hắn nhìn nó nói như đinh đóng cột.

_Biết rồi đồ ngốc- nó cười

_Sao em dám nói bạn trai của mình là đồ ngốc-hắn

_Em chỉ nói sự thật thôi ple ai kêu anh ngốc chi- nó nhìn gương mặt của hắn đang biến sắc thấy rất vui

_Để anh trừng phạt em vì dám nói anh ngốc- hắn cuối xuống hôn lên đôi môi của nó không quên cắn nhẹ một cái.

_Hết gọi anh là đồ ngốc nhé- sau khi vụng trộm xong có kẻ đã chạy mất dạng. Nó xoa xoa đôi môi bị hắn cắn tức giận nói với theo:

_Trần Lam Phong là con heo ngốc.

_Anh là heo thì em cũng là heo - tiếng của kẻ nào đó vọng tới. Như được chân thêm lửa nó giậm chân nói quyết liệt:

_Có giỏi anh đứng lại coi

Có lẽ hai nhân vật chính của chúng ta diễn quá sâu mà không để ý còn có nhân vật phụ nữa. Thần dân 10A1 đứng mỗi người trạng thái biểu cảm riêng.

_ Hôm nay tôi sẽ mời các cậu đi ăn thịt nướng cực ngon luôn nhé. Để nhường sân khấu cho hoàng tử công chúa nữa- Hải Nam cười nói.

_ Hoan hô đi thôi mọi người- quả không hổ danh 10A1 nhắc đến đồ ăn là quên hết mọi thứ. Ana âu yếm khoác tay Hải Nam nói:

_ Vậy là nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành rồi

_ Đúng vậy bà xã. Bây giờ là đến lượt chúng ta ăn mừng vì hai kẻ cứng đầu bướng bỉnh đã tìm được nhau...

Cuối cùng gió và băng cũng đã tìm được nhau, nhưng có lẽ oan gian vẫn là oan gia nhĩ^_. Người ta từng nói thương nhau lắm cắn nhau đau mà, chắc tình iu của gió và băng không biết có tạo nên lốc xoáy không đây. Muốn biết mời các bạn đọc chap sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Sập Bẫy(1)

Trong một căn phòng rộng lớn nhưng tràn ngập mùi sát khí. Chỉ có ánh sáng của ánh trăng yếu ớt chiếu lên gương mặt của Tuyết Băng. Trên tay nó cầm một chiếc thiệp màu hồng đã bị nhàu nát rất nhiều. Tiếng chuông điện thoại reo lên: _Ngày mai chúng ta sẽ đến buổi tiệc lúc mấy giờ?

_ 21h00, đối tượng sẽ là Dương Nhật Tuấn.

Sáng...

Nó bước từ trên lầu xuống, đã thấy Ana ngồi yên vị trên chiếc bàn ăn.

_ Có sữa cho mày đây-nhỏ nháy mắt.

Nó lặng lẽ ngồi xuống ghế:

_ Tôi nay sẽ thực hiện kế hoạch.

_ Coi bộ sắp có trò vui rồi-nhỏ cười thầm.

Khi màn đêm đã buông xuống, cũng là lúc tất cả mọi thứ được bắt đầu. Tuyết Băng trong chiếc váy đen bó sát, khoét ngực quyến rũ và lộng lẫy cùng Kelvin và Ana bước vào buổi tiệc. Buổi tiệc này là để chúc mừng sinh nhật lần thứ 58 của chủ tịch Dương Nhật Minh. Đa số khách mời đều là những người có tiếng tăm trên lĩnh vực kinh tế. Trong đó không thể thiếu bà Nguyễn Hoàng Ngọc Hoa chủ tịch của tập đoàn SS nổi tiếng. Vì có một vài việc bận nên bà đã kêu nó đi với tư cách con của bà. Tất cả đèn trong phòng đều tắt đi, để làm nổi bật người đang phát biểu trên sân khấu. Ông Dương Nhật Minh nói:

_ Cảm ơn tất cả quý vị đã đến với buổi tiệc sinh nhật lần thứ 58 của tôi. Tôi hứa sẽ phát triển công ty thật tốt. Và mỗi năm sau nữa tôi cũng sẽ đều tổ chức sinh nhật như thế này, cũng như mừng thành công của công ty Delisu.

Tất cả các phóng viên đều chăm chú ghi chép và chụp hình liên tục, mọi người vỗ tay vang dội.

"Đúng là tên cáo già. Ông sẽ phải yên nghỉ ở độ tuổi 58 này, người chủ tịch của Delisu sẽ là tôi."

Trong bóng tối nó với gương mặt sắt lạnh nhìn lên sân khấu, nơi ông Nhật Minh đang đứng.

_ Hấn ta kia- Kelvin tay cầm ly rượu tay còn lại chỉ về hướng của Nhật Tuấn. Hấn ta đang đứng cạnh các đương kim tiểu thư danh giá, phần son nặng kị. Nó hờ hững cầm ly rượu bước về phía Nhật Tuấn.

_ Diễn tốt nhé Băng Băng.

Nó vẫy tay về phía sau ý không thành vấn đề. Kelvin nạm chặt bàn tay lại, khuôn mặt lo lắng nhìn về hướng nó.

_ Kelvin anh thích Ji Jây(biệt danh của nó) hả?

Kelvin quay lại nhìn nhỏ đầy ngạc nhiên, nhưng rồi anh cũng hờ hững đút hai tay vào túi quần nói:

_ Đúng vậy, tôi thích cách kiên cường của cô ấy. Thích sự lạnh lùng của cô ấy và rất thích cô ấy nữa kia. Nhưng tôi biết tôi đã chậm một bước rồi...

Ana nhìn Kelvin lắc đầu. Đúng là không ổn mà.

_A...xin lỗi anh-nó nói rồi nhìn lên Nhật Tuấn.

Tuyết Băng cố ý để rượu của mình đổ lên người của hắn ta. Ngay từ giây phút nó ngược lên nhìn thì Nhật Tuấn đã bị mất hồn.

_Em..em là Tuyết Băng.

_Vâng không ngờ anh lại nhớ tới em như vậy? nó cười e thẹn.

"Đồ cáo già háo sắc. Chính tội đồ sẽ giúp người chết."

_Trùng hợp quá, sau lần đó anh muốn gặp em mà cũng không được-Tuấn gãi đầu nói.

Chợt tiếng nhạc lại vang lên, tất cả đôi nam nữ đều đã có cặp và họ đang sánh đôi cùng nhau.

_Nhảy cùng anh chứ-Nhật Tuấn chìa tay về phía nó, chờ đợi.

Nó gật đầu, để bàn tay của mình vào bàn tay hắn.

22h00.

Sau khi tạm biệt Nhật Tuấn và để lại số điện thoại để liên lạc thì nó vội vàng ra về. Khi đã yên vị trong xe, Tuyết Băng nhìn về phía diễn ra buổi tiệc với ánh mắt thích thú:

_Bấm đi Kelvin...

"Bùm...bùm...bùm"

Tiếng nổ vang trời xuất hiện, phá tan không khí náo nhiệt của buổi tiệc. Tất cả các vị khách đều hoảng loạn.

_Đều tra xem kẻ nào dám phá buổi tiệc của Dương Nhật Minh ta.

_Cha à, cũng như lần trước con nhận được một bức thư-Nhật Tuấn cầm bức thư đến trước mặt ông ta.

_Lại gì nữa đây- ông ta gất lên giận dữ.

"Cuộc chơi của chúng ta chính thức bắt đầu. Nợ máu phải trả bằng máu. Tôi sẽ đòi lại những gì đáng lẽ thuộc về gia tộc họ Hoàng của chúng tôi. Lần sau thì không nhẹ như thế này đâu, tôi sẽ lấy máu của ông.

Chúc ông may mắn...

Kí tên:

Hoàng Thiên Minh(tên ba nó)."

_Không.. Không thể như thế được... Hắn ta chết rồi mà.....

Ngay tại biệt thự của Lam Phong và Hải Nam. Hắn đang ngồi trên sofa xem ti vi, Hải Nam cũng không kém, lười nguyên cái laptop chơi game.

"Tin mới nhận tại buổi tiệc sinh nhật lần thứ 58 của chủ tịch Dương Nhật Minh đã bị kẻ lạ mặt dấu tên cài bom. Hiện tại chưa xác nhận được số người bị thương và mục tiêu của kẻ lạ mặt này."

_Mày cũng quan tâm đến những tin này nữa à-Hải Nam chen vào.

_Không, tại tao thấy kẻ đánh bom chuyên nghiệp quá thôi.

_Hoàng Thiên My, em thật khác xưa....

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sập Bẫy (2)

Sau màn chào hỏi hào phóng của Tuyết Băng, chủ tịch Dương Nhật Minh đã điều động cả đội cảnh sát giới điều tra việc này. Nó nở một nụ cười lạnh lùng "cảnh sát giỏi sao, nực cười"

_Băng Băng à, tên đó hẹn mày mấy giờ vậy?

Ana tay cầm đĩa trái cây bước ra từ nhà bếp, hỏi nó.

_17h chiều, đi ăn tối rồi đi dạo luôn.

_Mày nên cẩn thận với hắn.

_Cáo dù giỏi đến đâu cũng không hạ được sư tử.

Nó cười rồi nhẹ nhàng lấy một trái quýt, bóc vỏ ăn tự nhiên.

_Ê con này quýt của tao mà.

Nhỏ tức giận hét âm lên, nhưng may là nó có chuẩn bị tai nghe nên coi như thoát nạn.

Đúng 17h00 Dương Nhật Tuấn đã có mặt tại nhà hàng Pháp sang trọng, nơi hắn hẹn gặp nó. Với nhan sắc của hắn thì dù sắc đá như nó cũng sẽ đổ ngay. Hôm nay Nhật Minh đã bao nguyên cái nhà hàng này, kể cả rạp chiếu phim. Lần đầu gặp nó, hắn nghe trái tim mình đập liên hồi. Những đứa con gái mà hắn từng gặp kè chỉ đẹp nhưng không sắc xảo và quyến rũ như nó. Với lại nó cũng là con của bà chủ tịch có danh tiếng ở Pháp cũng như trong ngành này. Thật là môn đăng hộ đối mà. Mải mê với suy nghĩ của mình, Nhật Minh không hề hay nó đã đến và đứng sau.

_Anh đến sớm quá?

Câu nói của nó kéo Nhật Tuấn trở về hiện tại. Hắn quay đầu lại, sững sờ. Người con gái đứng trước mặt hắn là thiên thần.

Ngoài cửa nhà hàng.

Hai tên bảo vệ đứng chặn trước cửa. Kelvin vò đầu, bức tóc, đã theo nó đến tận đây mà lại không được vào. Dõi ánh mắt lo lắng vào bên trong, anh lặng lẽ đến quán cà phê đối diện để dễ quan sát và bảo vệ nó hơn.

"Ting...ting...ting"

Nó lái xe vào gara thì nhận được tin nhắn của Ana:"Tao ra ngoài với Hải Nam một chút".

Tuyết Băng lắc đầu bước ra ngoài xe. Không ngờ Nhật Tuấn lại sập bẫy nhanh đến vậy, chỉ sau mấy giờ đồng hồ cá đã chui vào rọ. Tính về nhà báo cho nhỏ biết, nhưng xem ra với tình hình này nó lại cô đơn rồi. Vừa vào nhà, một mùi hương bay thẳng vào mũi nó. Nhỏ đi chơi không lẽ về sớm vậy. Nó mỉm cười bước vào bếp:

_Sao mày.....

Câu nói bị bỏ lửng vì nó bây giờ quá bất ngờ. Lam Phong đang đứng trong bếp, tay cầm cái chảo lại đeo tạp dề hình chú thỏ bông voi cùng đáng iu:

_Anh...làm gì ở nhà em vậy..?

Hắn tính làm cho nó bất ngờ. Vì lúc cùng Hải Nam đến, định rủ nó và nhỏ đi chơi. Nhưng nhỏ lại nói nó bận việc nên không có ở nhà. Và thế hắn chợt nghĩ ra ý tưởng nấu cho nó ăn

_Cám ơn anh.

Nó nở nụ cười thật tươi, cầm đĩa gấp lấy gấp để. Tuy đã ăn ở nhà hàng cùng Nhật Tuấn nhưng đối với nó món hán làm là nhất.

_ Nghe Ana nói em bận việc.

_ Em có một chút việc.

Lam Phong chau mày, hán gấp nguyên con tôm đã bóc vỏ bỏ vào bát nó hỏi:

_ Việc gì mà lại ăn mặc gọi cảm như vậy?

"Sặc"

Nó ho lia lia, không ngờ hán lại hỏi ngay câu này. Uống một chút nước hán đưa, nó nhìn hán cười:

_ Việc linh tinh thôi.

_ Khi em mặc chiếc váy đó, đến anh cũng muốn phạm tội.

Hán ghé sát, thì thầm vào tai nó. Nó đỏ bừng mặt, vội đẩy hán ra:

_ Em...em ăn tiếp đây.

Cứ thế, nó vẫn cứ ăn, nhưng trong lòng thấy bức rức. Bởi vì hán cứ nhìn chăm chăm nó.

_ Em ăn no rồi. Cảm ơn anh nha.

Khuôn mặt Lam Phong dần ra, chợt hán tiến đến và..."Chụt"

Một nụ hôn lên môi nó.

_ Đó là hình phạt. Vì em đã khách sáo với anh và...

"Chụt"

Nụ hôn thứ hai in ngay lên mặt nó.

_ Hình phạt thứ hai, dấm mặt chiếc váy gọi cảm đó vào buổi tối lại ra đường mà không có anh.

Nó trừng mắt nhìn hán không còn gì để nói. Đây có được coi là cưỡng hôn không vậy.

_ Ai cho anh cưỡng hôn em hả, đồ con heo kia.

Lời nói kèm với hành động, nó đứng dậy vò mái tóc mềm của hán rối tung.

Lam Phong nắm lấy tay nó, kéo mạnh làm nó ngã ngay vào lòng hán. Và chuyện gì đến cũng đến, kẻ bướng bỉnh sẽ bị trị tội. Một nụ hôn sâu, nhưng dịu dàng. Nó nhắm mắt lại, tận hưởng hình phạt của hán. Hình như càng ngày nó càng thích con heo ngốc này mất rồi.

_ Á...

Nó kêu lên thảm thiết, ôm lấy cái cổ trắng ngần đã bị hán cắn.

_ Sao anh cắn em hả.

_ Đánh dấu chủ quyền. Nếu muốn em có thể cắn lại anh.

Sao hành động này giống mấy con đó quá vậy. Nó liếc nhìn kẻ phạm tội đang đắc ý, dẹp cái suy nghĩ đó. Nó lao đến đè hán ra, cắn một phát lên má hán. Nhưng người ta nói, kẻ yếu thế hơn sẽ không bao giờ thắng. Và đúng như thế, nó đã bị hán hành hạ lại.

_ Trần Lam Phong, anh chết với em.

Trong đêm khuya thanh vắng, tiếng của hán và nó như xé toạc cả mọi thứ. Không còn nỗi buồn hay sự cô đơn nữa.

Tuyết Băng đứng ngay phòng 213, nơi nó hẹn gặp Nhật Tuấn.

"Cốc...cốc...cốc."

Nó bước vào bên trong, căn phòng thật đẹp với diện tích lớn.

Nhật Tuấn đang ngồi trên bàn ăn, với các cao lương mỹ vị nhìn nó với ánh mắt ham muốn.

_Em ngồi đi.

Nó kéo ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống.

_Em đã suy nghĩ về lời đề nghị kết hôn với anh chưa?-ánh mắt chờ mong.

Nó e thẹn gật đầu:

_Tất nhiên em đồng ý rồi. Chỉ có anh mới xứng đáng với em.

Khỏi cần nói, hần ta cũng hiểu được câu trả lời của nó ngay từ hôm qua, khi mà nó hẹn gặp ở khách sạn.

Sau bữa ăn tối, Nhật Tuấn nhìn sâu vào đôi mắt của nó. Hần ta bước đến gần nó, vuốt ve khuôn mặt trắng như thiên sứ của nó.

_Tuyết Băng à, anh muốn có em. Muốn có em ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Nó cười rồi từ từ cởi khuy áo cho Nhật Tuấn. Hần ta ngạc nhiên không tin vào mắt mình, nhưng sau đó cũng bật cười rồi bế bổng nó lên, đi vào phòng.

Đặt nó xuống, như không thể chờ đợi được hần vỗ tới. Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ngọt ngào của nó, bàn tay thì vuốt ve cánh tay nó, cảm giác như được lên mây. Chợt, đầu hần quay cuồng, gục xuống vai nó chờ con đau đầu đi qua. Nhưng không cảm giác khó chịu này ngày càng hiện rõ... và hần ngất đi trên vai nó.

Tuyết Băng nhích người về bên phải, với thân hình to lớn của Nhật Tuấn thì đứa con gái như nó cũng bằng không. Bước xuống nhìn, nó bước vào toilet lao đi dấu vết bản trên môi, cũng như thuốc mê. Nó cười nhếch mép:

_Sập Bẫy.

"Cốc...cốc...cốc"

"Đến đúng lúc lắm"

Tại bến cảng

Nhật Tuấn đang đứng cạnh con xe màu đen của hần ta. Trên tay cầm một điều thuốc, trong có vẻ hần đang chờ ai đó.

Chợt có một chiếc xe tải đến. Một người đàn ông to cao cùng chiếc va li đen bước về phía Nhật Tuấn.

_Ông tới lâu quá đó. Cho tôi xem tiền đi.

Hần vút điều thuốc xuống đất, nói.

_Vậy anh cũng hãy cho chúng tôi xem hàng trước đã.

Hai chiếc va li được mở ra, nhưng được đóng lại ngay lập tức. Họ trao va li đen cho nhau và kết thúc bằng cái bắt tay.

_Tất cả bỏ vũ khí xuống. Công an hình như quốc gia đây.

_Như vậy là sao hả?

Người đàn ông vừa nãy mặt mày biến sắc, bên cạnh Nhật Tuấn cũng không tốt hơn chút nào. Từ mọi phía cảnh sát bao ra bốn phía.

_Tôi là Lâm Chí Thiện, chúng tôi đã theo dõi anh về việc mua bán ma túy này. Anh còn chối.

Nhật Tuấn khụy xuống đất, mọi thứ coi như xong.

_Còn nữa với tội danh hiếp dâm trẻ em chưa đủ tuổi vị thành niên, cộng với tội này tôi nghĩ anh không nhẹ đâu.

Hần ngược mặt lên nhìn viên cảnh sát không tin vào những gì được nghe. Ông Chí Thiện đưa một sắp hình cho Nhật Tuấn coi, ngay sau đó nhận được khuôn mặt trắng bệch của hần.

_Hôm qua sở điều tra nhận được bức thư cùng những tấm hình này. Bức thư đó có ghi" nếu muốn bắt hãy đến bến cảng."Chúng tôi không biết người gửi là ai, nhưng cũng cảm ơn họ vì đã một phần loại bỏ cái xấu cho xã hội.

_ Dương Nhật Tuấn đã bị bắt.

Tuyết Băng cúp máy, trên gương mặt lạnh lùng nở một nụ cười ma quái. Nó nhìn lên trên tường, tiện tay lấy một con dao. Tầm hình của Nhật Tuấn bị gạch dấu chéo. Nó nhìn sang bức hình bên cạnh... nụ cười nửa miệng lên hiện lên.

_ Bây giờ đến lượt bà.

_ Chủ tịch... Chủ tịch nguy rồi cậu Nhật Tuấn đã bị bắt rồi.

_ Giết nó đi.

Ông Dương Nhật Minh ngồi ung dung trên ghế, trên tay cầm một tẩu thuốc, ra lệnh.

_ Nhưng...

Tay quản lý không ngờ thái độ của ông ta như thế. Tại sao lại điềm đạm như vậy.

_ Tao cho mày 3s....

_ Dạ vâng.

"Đánh lẽ tao định khừ mày không sớm vậy đâu Nhật Tuấn. Nhưng thứ vô dụng như mày chết đi.

Bên ngoài cánh cửa, mẹ của Nhật Tuấn khóc nức nở, bà khụy xuống. Một tay ôm lấy ngực, con đau tim của bà lại phát tán rồi.

_ Nhật Tuấn ơi....mẹ xin lỗi con. Tha thứ cho mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mất Lòng Tin Tuyệt Đối

Hôm nay là thứ hai, tất cả học sinh trường Hight School phải ngồi nghe thầy hiệu trưởng giảng đạo. Thầy mới nhậm chức chưa được bao lâu, nhưng rất có tâm với nghề. Tuy thầy nói nhiều vậy thôi chứ thầy yêu học trò hơn thầy hiệu trưởng vừa rồi. Sau tiết mục chào cờ, tập thể lớp 10A1 còn phải hứng chịu sự ru ngủ của ông thầy thần ngủ. Bài giảng của thầy rất hay, nhưng lại khiến học sinh chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Đã vậy môn thầy dạy còn là môn sử.

Lam Phong nằm úp mặt xuống bàn, hôm qua hần lỡ chơi game đến tận khuya nên bây giờ buồn ngủ không thể diễn tả. Hần cứ nằm đấy ngủ ngon lành, lại còn khẽ cười khúc khích. Hình như mơ gì đó vui lắm.

Tuyết Băng bên cạnh nhìn qua, nó khẽ lắc đầu nhưng không nén được cười. Hần ngủ nhìn rất dễ thương, mái tóc phủ xuống. Hàng lông mi khẽ động đậy, y hệt một đứa con nít. Nhẹ nhàng lấy cuốn sách che trước mặt hần, nó cười rồi quay lên bảng tiếp tục nghe giảng.

Ba tiếng trống trường vang lên như ngày giải phóng miền Nam thống nhất đất nước. Tất cả học sinh ào ra như bầy ong vỡ tổ. Kẻ thì đi chơi, kẻ thì vào căn tin. Còn những đứa một sách thì vào thư viện.

Lam Phong tỉnh giấc, hần khẽ vươn vai. Không ngờ có thể ngủ được như vậy. Nhìn quanh lớp hình như mọi người đã ra chơi hết rồi. Nhưng nhìn lại phía trên mình thì... Hải Nam đang ngồi đó, nhìn hần bằng ánh mắt khó đoán.

_ Tao ngủ hết tiết sử luôn hả.

Hần giả bộ ngây thơ hỏi, cậu chỉ gật đầu.

_ Hah thật, tao ngủ vậy mà thầy với ông giám thị không biết gì.

"Bốp"

Cuốn sách tự do bay đến bên cạnh Lam Phong, hắn vừa mới tỉnh ngủ lại bị ấn sách nên gắt lên:

_ Cái thằng này....

_ Mày ngủ được đến giờ là nhờ Tuyết Băng đó. Cậu ấy lấy sách che cho mày nên ai nhìn vào cũng tưởng mày chăm chỉ. Đừng vội đắc ý.

Đến bây giờ hắn mới ngêch mặt ra. Không tin vào tai mình, mọi lần nếu hắn ngủ nó sẽ làm mọi cách để hắn thức, hoặc dùng cách thô bạo hơn là mách thầy. Vì nó ghét nhất ai cản trở hoặc làm ồn trong lúc nó tập trung.

_ Thôi dẹp bộ mặt ngây thơ của mày đi. Tại mày mà tao không cùng vợ tao đi ăn sáng nè.

Hải Nam mặt hầm hầm trách móc. Cuối cùng cũng biết lí do, cậu tức giận này giờ.

Hắn phì cười, lôi cậu đi.

_ Mày lôi tao đi đâu vậy?

_ Đi căn tin

Có như vậy mặt kẻ nào đó mới nguội lại một chút.

Lạ thay căn tin hôm nay vắng tanh, không một bóng người. Mọi khi vào giờ này thì đông như kiến không chui lọt được.

_ Cô ơi sao hôm nay vắng vậy.

Cậu nhìn quanh hỏi.

_ Vắng đâu. Mới hồi nãy đông lắm, nhưng nghe tin hot boy lớp 12 đánh học sinh 10A1. Nên tụi nó kéo đi coi rồi.

Hắn và cậu nhìn nhau, rồi cả hai cùng chạy ra sân trường.

Đúng như dự đoán, sân trường đông nghẹt người. Hắn khó khăn lắm, mới tiến sâu vào bên trong. Nó đang đứng ngay chính giữa, bên cạnh là Ana. Có cả nhóc Huy nữa, nhưng mặt của Huy bây giờ bị bầm tím, môi còn có vết máu. Đối diện là Cát Vũ.

_ Tại sao anh lại đánh bạn tôi?

Nó nhìn Cát Vũ, nhấn mạnh từng chữ. Anh khế cười nhếch mép, dùng ánh mắt dụ dỗ:

_ Bởi vì nó dám nói vợ chưa cưới của anh là bạn gái của thằng hot boy lớp 10 Trần Lam Phong.

Cả trường được dịp ồ lên. Huy tức giận gắt lên:

_ Ai nói với anh tí ti Tuyết Băng là vợ chưa cưới của anh. Ngay từ khi bước vào trường này, tôi đã thấy anh có ý đồ. Những món quà vào mỗi buổi sáng là của anh luôn đúng không.

_ Đúng vậy. Vì Cát Vũ này biết Tuyết Băng thích gì.

_ Anh mắc cười quá à. Kể thử ba như anh thì được gì. Cả trường này ai không biết Tuyết Băng và Lam Phong là cặp đôi vàng của trường. Chỉ có anh là mù....

_ Im đi, ai là kẻ thứ ba. Đã cướp vợ của người khác mà còn nói- rồi anh nhìn nó như mong chờ câu trả lời.

" vậy Lam Phong không phải người đến trước sau"

" ôi trời chuyện này là gì vậy? Tình tay ba"

Lại có chuyện để cả trường bàn tán. Nó nhìn về phía nhóc Huy, cậu nhóc cũng nhìn nó như mong đợi nó phủ nhận điều mà Cát Vũ nói. Nhưng nó lại không nói gì. Điều mà Cát Vũ nói không hề sai, từ nhỏ nó và anh đã có đính ước. Nhưng cái đính ước trẻ con đó thì làm được gì. Vậy mà bây giờ anh lại đem ra dọa nó.

_ Khải Huyền, em đưa Chấn Huy đến phòng y tế đi.

Khải Huyền gật đầu, bước đến dìu Chấn Huy. Nhưng cậu nhóc không cam lòng mình bị nhục như thế.

_Tỉ mau nói gì đi chứ?

_ Chấn Huy à, anh đừng làm tỉ thêm khó xử nữa. Anh đừng có trẻ con nữa-Khai Huyền gắt lên, chỉ có cô mới trị được tính này của Chấn Huy.

Ana đứng bên cạnh, lo lắng nhìn nó.

_Tôi không phải người đến trước, nhưng cô ấy là người cuối cùng của tôi.

Lam Phong từ trong đám đông xuất hiện, hần đi đến cạnh nó. Nắm lấy bàn tay run run của nó, siết chặt. Cát Vũ nhìn mà không kìm được, bay đến đám vào mặt hần:

_Mày tự tiện như vậy là đủ rồi.

Nó hốt hoảng, vội lau đi vết máu trên mặt hần:

_Anh có bị sao không?

Cát Vũ im lặng, anh rất ghét nhìn thấy cảnh tượng này. Lúc trước nó cũng dành sự dịu dàng này cho anh mà, chẳng lẽ hết rồi sao.

_Anh thôi đi. Lòng tin của tôi dành cho anh đã hết từ lúc anh bỏ đi rồi. Đừng khiến mọi chuyện thêm rắc rối nữa, tôi mệt rồi.

Nói rồi nó quàng tay hần lên vai, diu hần đi trong sự hỗn loạn của mọi người xung quanh.

Lam Phong quay đầu lại, nhếch mép cười. Cú đâm đó, đối với hần tránh rất dễ dàng. Nhưng vì muốn xem khi hần bị vậy, nó sẽ tỏ thái độ như thế nào.

Tất cả mọi người chỉ nhìn thái độ thôi cũng đủ hiểu tình cảm nó dành cho ai. Cát Vũ tức giận:

_Nhìn gì, giải tán đi.

Khi chỉ còn mình anh trên sân trường rộng thênh thang, lần đầu tiên anh biết thế nào là đau đớn. Phải chỉ lúc trước anh đừng rời bỏ nó đi thì chắc bây giờ sự dịu dàng, quan tâm đó đã dành cho anh.

_Anh ngốc quá Cát Vũ.

Tác giả đăng chương mới để phủi bụi đây ahhihi ><. Mong các bạn ủng hộ. Có ai muốn tác giả viết nguyên một chap dành cho Ana và Hải Nam không nhĩ???

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bắt Cóc

Trong quán bar đông nghẹt người, với tiếng nhạc DJ sôi động. Những cô cậu ảm thỏa sức lắc lư điên cuồng theo điệu nhạc. Có một chàng trai ngồi khuất vào bóng tối, cầm ly rượu với màu đỏ đến nhức mắt, chàng trai đó khẽ cười rồi đưa lên môi. _Cát Vũ anh thôi đi.

Khả Nhi đi đến lạnh lùng hất ly rượu trong tay Cát Vũ ra, ánh mắt đau đớn.

_Khả Nhi em đến đây làm gì?

Khả Nhi ngồi xuống bên cạnh anh, rót đầy ly rượu uống. Cát Vũ không mấy ngạc nhiên lắm. Mười mấy năm qua cảnh tượng này luôn diễn ra. Cô lúc nào cũng ở bên anh, lo lắng cho anh và yêu anh rất nhiều. Nhưng trái tim của anh đã dành cho người con gái khác. Anh cảm thấy mình không xứng đáng để cô phải hi sinh như vậy.

_Khả Nhi, em đừng như thế nữa.

_Em không muốn nghe. Em không cần biết, chỉ cần em yêu anh là đủ.

Cát Vũ im lặng không nói gì. Không phải vì rượu mà vì anh đau.

Khó khăn lắm, Khả Nhi mới dìu được Cát Vũ ra xe. Đây là công việc mà cô vẫn luôn thường làm. Đưa anh vào xe, cẩn thận thắt dây an toàn cho anh. Khả Nhi nhìn Cát Vũ không khỏi rung động, cô đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt anh. Chợt cô cảm thấy má mình rất ấm, thì ra nước mắt đã chảy từ bao giờ. Cúi người xuống gần anh, nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn, khoảng khắc này cô mong ngừng lại. Bất chợt cánh tay của anh ôm cô vào lòng, anh hưng dữ ngấu ngiến lấy đôi môi của cô. Mắt cô mở to vì ngạc nhiên, chắc chắn đây là một giấc mơ rồi. Nụ hôn vẫn bùng cháy, làm mọi thứ xung quanh như được tiếp thêm lửa.

_ Thiên My, anh yêu em

"Choang", trái tim cô như có ngàn vết cứa vào, chúng cứ thi nhau rỉ máu. Giấc mộng đẹp đẽ đã bị anh phá vỡ. Lại là cái tên đó, cái tên đã khiến anh ngày nhớ đêm mong, cái tên khiến cô chỉ ở vị trí là bạn trong lòng anh. Nhưng cô không cam lòng thoát khỏi nụ hôn này, tuy biết nó không dành cho mình, nhưng cô cứ tham lam một lần vậy. Đau đớn...

Tuyết Băng vươn vai thức dậy. Nhẹ nhàng bước đến bên ô cửa sổ, kéo chiếc rèm trắng sang một bên. Mặt trời đã lên cao, bên dưới bác quản gia đang cặm cùi cắt tỉa cây. Thật bình yên. Nó bước xuống nhà, tất cả người hầu đã chuẩn bị thức ăn sáng. Ngồi vào bàn, nó lấy miếng sandwich trên bàn hỏi cô người hầu bên cạnh:

_ Cô lên gọi Ana dậy giùm tôi.

_ Dạ thưa cô chủ, tiểu thư đã ra ngoài từ sớm. Cô ấy nói là đi với cậu Hải Nam, bảo cô chủ không cần lo.

Tuyết Băng khẽ lắc đầu tiếp tục thưởng thức bữa ăn sáng thơm ngon.

_ Thưa cô chủ có điện thoại.

Bác quản gia cầm lấy chiếc điện thoại đưa đến bên nó.

_ Em dậy rồi đó à?

Nó đứng bật dậy, giọng nói này là...

_ Cát Vũ...

_ Em nhận ra anh qua giọng nói à, anh vui lắm. Vậy giọng nói này em biết không?

_ Đồ tôi thả tôi ra.

Nó như chết lặng. Nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, cất tiếng lạnh lùng.

_ Anh định làm gì Ana hả?

_ Anh có làm gì đâu, mục tiêu của anh là em. Ngay bây giờ em hãy đến khách sạn ToTo, nếu chậm trễ anh không biết mình sẽ làm gì nữa.

Nó lạnh người, vội khoác chiếc áo đen, cầm lấy chìa khóa xe hơi bước vội.

_ Cô chủ, cô đi đâu vậy?

_ Có ai hỏi tôi đi đâu thì bác cứ nói là có công việc nhé.

Nói rồi nó nhấn ga lao xe đi thẳng.

Khách sạn To To

Tuyết Băng bước ra khỏi xe, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng. Vừa bước đến cửa khách sạn, nó đã bị chặn lại bởi hai tên mặc đồ đen cao to, vạm vỡ.

_ Xin mời tiểu thư Thiên My đi theo tôi.

Hai tên đó dẫn nó vào một phòng của khách sạn. Sau khi khoá trái phòng lại và đẩy nó vào, hai tên đó gật đầu rồi lui ra ngoài.

Trong phòng tối quá, vì bất ngờ nên nó không nhìn rõ mọi thứ. Chợt có một bàn tay tóm lấy nó, ép nó vào tường. Hai tay của nó bị trói chặt, một cảm giác sợ hãi bắt đầu xâm chiếm lấy trái tim nó. Môi của nó đau rát, nó đang bị cưỡng hôn. Nụ hôn khiến nó cảm thấy ghê tởm, thô bạo. Nó chợt nghĩ đến Lam Phong.

"Tách"

Ánh đèn được bật lên, sáng cả căn phòng. Cát Vũ vuốt lọn tóc của nó mỉm cười:

_Em đến sớm quá.

Tuyết Băng lạnh lùng nhìn anh, đưa tay lau đi vết bẩn trên môi:

_Ana đâu?

_Em vội vậy. Chúng ta không nói gì sao?

Anh nhún vai đi đến ngồi trên ghế sofa.

_Tôi không có đủ thời gian, mau thả Ana ra.

Nó bắt đầu tức giận, nó không thể để nhỏ có chuyện gì được. Cát Vũ cười nhếch mép, vói tay lấy điều khiển và....

Trên màn hình ti vi rộng lớn là hình ảnh của nhỏ. Hai tay nhỏ bị trói đến nổi bầm tím, cả thân người của nhỏ bị treo lên. Đôi chân nhỏ nhấc ngày nào, bây giờ bị xích chặt lại. Bên dưới nhỏ là một hồ nước. Tuy bị thương nhưng ánh mắt của Ana vẫn rất kiên cường, nhỏ hét toáng lên:

_Mau thả tao ra. Tội mày mà dám làm gì Tuyết Băng thì đừng trách tao

"Chát...chát"

Những đòn roi cứ không ngừng giáng xuống nhỏ. Mắt Tuyết Băng đã bắt đầu ướt lệ. Cho dù cả thế giới có sập, hay bị ghim một viên đạn vào tim, nó cũng không cảm thấy đau. Nỗi đau lớn nhất là nó nhìn thấy những người mình yêu thương đau khổ.

Nó chạy đến bên cạnh Cát Vũ, ánh mắt nhìn anh tha thiết:

_Tôi xin anh...hãy thả Ana ra. Cô ấy không có lỗi.

Cát Vũ thoả thích khi nhìn thấy nó cầu xin mình. Lấy tay nâng mặt nhỏ lên, định đặt lên đó một nụ hôn nhưng nó tránh né. Anh cười gian xảo:

_Em có biết dưới đáy hồ là gì không? Là cá sấu đấy. Nếu em không nghe lời anh thì biết rồi đó...

Lời nói đi kèm với hành động, Ana đã được đưa xuống, chỉ còn cách mặt hồ 5m. Khuôn mặt nhỏ giờ đây đã biến sắc.

_Haha tao không sợ đâu. Không gì có thể làm Ana này sợ.

Nhưng nó lại khác, nó như ngừng thờ:

_Anh muốn gì cũng được, hãy mau thả Ana ra.

Cát Vũ cười thích thú. Anh khoanh tay ra chiều suy nghĩ:

_Anh chỉ có hai điều kiện mà thôi.

_Là gì?

_Mày đã được thả tự do đi đi

Ana bỗng dưng được thả tự do. Đám người đó đã cho nhỏ đi, không cần phải trao đổi.

_Tại sao lại thả tao.

_Đã có tiểu thư Thiên My thế chỗ mày. Đại ca tao chỉ cần tiểu thư mà thôi.

Nhỏ như chết đứng khi nghe lời nói của tên đó. Một tên khác tằng vào mặt của tên vừa rồi hét lớn:

_Mày ngu dốt vậy. Ai cho mày nói với nó đại ca hẹn tiểu thư ở khách sạn To To để thê mận cho nó.

"Im lặng"

Nhỏ cười to, vội chạy đi không quên để lại câu nói:

_Có ai nói mày ngu chưa hả?

#%^***+0%0%0%

_Tao nói gì sai hả-tên vừa rồi mặt còn ngu ngơ.

_Tao cũng không biết nữa, thôi kệ nó đi dù sao cũng hoàn thành nhiệm vụ thả nó.><

Ana ngồi trên taxi mà cứ luôn miệng bảo bác tài chạy cho thật nhanh.

_Lam Phong hả, Tuyết Băng bị Cát Vũ bắt rồi.

Nó lạng cảm khi nghe điều kiện của Cát Vũ. Nhưng vì sự an toàn dành cho nhỏ nó không sao.

Anh tiến lại gần nó, nhẹ nhàng bế nó lên đặt trên giường:

_Từ lúc 5 tuổi anh đã muốn chiếm thân thể em. Không ngờ ngay lúc này lại thành sự thật.

Tuyết Băng như một tảng băng, thân xác nó nằm đây, nhưng linh hồn của nó lại đang ở bên người con trai đó. Cát Vũ cắn nhẹ lên vai nó, giọng tà mị:

_Anh đã đặt vé máy bay, ngày mai chúng ta sẽ đi Mỹ. Đương nhiên tiệc đính hôn cũng sẽ tổ chức ở đó.

Tiệc đính hôn. Ba từ này lúc nhỏ nó rất thích nghe, thích nhất là từ lời nói mà Cát Vũ thốt ra. Nó từng mơ rằng, nó sẽ là một cô dâu xinh xắn đứng bên cạnh chú rể đẹp trai là anh đây. Còn bây giờ nó vẫn muốn làm cô dâu xinh xắn đó, nhưng chú rể đã từ lâu không phải là anh nữa rồi.

Cát Vũ say đắm nhìn nó, anh cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn sâu. Anh tham lam mút lấy đôi môi của nó, cắn nhẹ làm chúng sưng đỏ.

_Em đẹp lắm Thiên My...

Anh bắt đầu hôn khắp người nó. Bàn tay vuốt ve cánh tay mềm mại, có thể giết chết người của nó. Anh không nhận được nữa, vội vã cởi bỏ tất cả quần áo trên người ra, đè lên nó. Tuyết Băng nhắm chặt mắt, một giọt nước mắt rơi xuống. Nó đang khóc, nó đang run sợ. Thời khắc này nó chỉ còn nhớ đến Lam Phong, yêu hắn lâu như vậy rồi mà đến cả nụ hôn nó cũng chưa chủ động. Toàn là hắn cả. Vậy mà bây giờ lần đầu tiên của nó lại sắp mất. Đau buồn hơn nữa, là không phải trao cho hắn. Nước mắt cứ thế tuôn trào.

Cát Vũ đau đớn khi nhìn thấy nó như vậy, nhưng anh mặc kệ. Ép buộc nó như thế, lời nó đi đăng kí kết hôn, chỉ có như vậy nó mới ở bên anh.

_Ngoan, anh yêu em rất nhiều.

Nó đã không biết trân trọng thời gian ở bên hắn. Để giờ đây, người nó muốn gặp nhất bây giờ cũng không thể gặp được.

"Xin lỗi anh, Lam Phong"

Tác giả đăng chương phui bụi đây ><

Nay tác giả có một vài quyển tiểu thuyết còn mới toanh mún bán lại, bạn nào thấy hứng thú thì liên hệ tác giả nhé

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngàn Làn Yêu Em

Tuyết Băng nhắm mắt, hai tay nó đã bấu chặt vào nhau. Cát Vũ bắt đầu cởi từng chiếc khuy áo trên người nó ra. Anh bắt đầu thấy hoa mắt vì thân thể trắng nõn nà của nó. Chỉ còn một nút nữa thôi, anh sẽ thấy được chốn thần tiên của nó."Rằm"

Cánh cửa phòng như có một lực tác động lên, nó đổ xuống rồi gãy ra làm đôi.

Lam Phong vội vã bước vào trong. Ánh mắt như rực lửa khi thấy cảnh tượng trên giường. Vì khóc quá nhiều nên nó đã ngất đi lúc nào, nhưng lúc ngất đi nó đã vô tình nhìn thấy bóng dáng của hắn, người con trai mà nó yêu, người con trai mà nó thiết tha muốn gặp ngay lúc này.

Hắn lao tới như một con vĩ thú, nắm áo của Cát Vũ nhấc lên, bàn tay của hắn không thương tiếc, giáng một cú đấm vào khuôn mặt điển trai của Cát Vũ. Ana từ phía sau chạy đến bên nó. Nhỏ khóc đến đỏ cả mắt:

_ Con điên này, ai bảo mày thế chỗ cho tao hả. Sao cứ thích làm người khác lo lắng thế.

Hải Nam ôm chặt Ana vỗ về. Cũng đều tại cậu mà ra. Khi ở trong khu mua sắm đã bắt cần để bọn chúng bắt giữ Ana:

_ Đều là lỗi của anh.

Nhỏ lắc đầu, nước mắt cứ thế tuôn trào:

_ Tại em ham mua sắm nên mới vậy. Em còn làm anh bị thương nữa mà.

Vừa nói nhỏ lo lắng nhìn vết thương trên mặt cậu.

Bên này hắn liên tiếp đánh Cát Vũ, mép môi đã bắt đầu rỉ máu.

_ Tao nói mày rồi. Một khi mày dám đụng vào người con gái tao yêu, tao sẽ không để yên cho mày. Thằng chó chết, mày có biết làm như vậy sẽ tổn thương cho cô ấy lắm không hả?

Vừa nói hắn nắm cổ áo Cát Vũ lôi lên, đấm vào bụng anh một phát thật đau. Nhưng anh cũng đã bắt đầu kháng cự, anh vật hắn xuống liên tiếp trả đòn:

_ Tao làm vậy cũng chỉ vì yêu cô ấy mà thôi. Chính mày... Chính mày là kẻ khiến cô ấy rời xa tao.

Hai người cứ thế tạo ra vết thương lên nhau. Hải Nam muốn tiến đến để giúp hắn nhưng trên đường đi hắn có nói " Tao sẽ trực tiếp xử lý chuyện này. Mày và Ana chỉ việc bảo vệ cô ấy cho tao mà thôi"

Cát Vũ chưa bao giờ thấy Lam Phong điên tiết như vậy, khả năng đánh của anh cũng đành thua hắn. Không cam lòng giao nó cho người khác, anh cầm chai rượu vang trên bàn đập vào đầu hắn, hãy để anh chơi hèn một lần nhưng chơi hèn sẽ có được nó.

_ Không...

Phòng cấp cứu đang sáng đèn. Tất cả y tá cứ luân phiên nhau ra vào, mọi người đều rất bận rộn với ca cấp cứu này

Chợt có một người y tế bước ra hỏi:

_ Ai có cùng nhóm máu với bệnh nhân Nguyễn Hoàng Tuyết Băng.

Ana vội lau đi nước mắt, đứng dậy:

_ Hãy lấy máu tôi.

_ Mời cô đi theo tôi để xác nghiệm. Bệnh nhân đang mất rất nhiều máu ở phần đầu cần truyền máu ngay lập tức.

Hải Nam đi đến bên cạnh hắn. Cậu đặt tay lên vai Lam Phong nói:

_ Mày cũng đừng nên tự dằn vặt bản thân như vậy. Cô ấy không sao đâu.

Hắn bỗng bật cười lớn, nụ cười khiến chua xót. Nước mắt đã bắt đầu rơi:

_ Đáng lẽ người ở trong đó là tao chứ không phải Tuyết Băng. Tao là thằng tệ nhất trên đời này, người mình yêu cũng không bảo vệ được nữa.

Hắn cúi đầu xuống, mặc cho mọi người nói mình yếu đuối. Mà cũng phải hắn chưa bao giờ phải khóc, nhưng hôm nay hắn đã khóc vì nó. Nếu nó xảy ra chuyện gì thì hắn không biết phải làm sao nữa. Bất lực.

_ Cô Ana cô làm sao vậy.

Tiếng y tá vang vọng, Hải Nam quay đầu lại. Nhỏ đang ngất đi, khuôn mặt xanh không còn sức sống. Cậu vội chạy đến bế bổng nhỏ, gào lên:

_ Mau gọi bác sĩ.

Mưa... Ngoài trời mưa như trút nước. Bầu trời xám xịt như màu của cõi lòng hắn vậy.

_ Chết tiệt...

Hắn đắm vào trong bức tường, máu tuôn ra từ các kẽ ngón tay.

_ Nghe nói cậu ca sĩ nổi tiếng từ Mỹ về Cát Vũ tự tử tại nhà đó. Cậu ta cắt tay của mình ngâm vào bồn tắm.

_ Bạn gái tin đồn Khả Nhi của cậu ta khóc quá trời kìa.

Hai cô y tá vừa đi vừa bàn luận rôm rả. Chuyện này chắc chắn sẽ được báo chí đăng trên trang nhất đây.

Lam Phong cười thành tiếng, chuyện này là sao chứ.

Hắn bước vào phòng bệnh. Trên tay cầm một bó hoa oải hương mà nó thích nhất. Tiến đến cắm cẩn thận vào trong lọ hoa. Hắn mỉm cười, đã thay gần bảy bó hoa rồi mà nó vẫn chưa chịu dậy.

"Rẹt"

Chiếc màn được hắn mở ra. Căn phòng được ánh sáng buổi sáng chiếu vào, xui đi không gian u tối.

_ Này ngốc...em làm gì mà ngủ suốt một tuần vậy. Anh biết em rất buồn, nhưng hãy nghe anh lần này thôi. Mở mắt đi mà. Sắp đến ngày 14-2 rồi đó, em không dậy ai làm sô-cô-la cho anh ăn đây. Nếu em không tỉnh dậy, anh biết làm sao đây Hà? Nếu em chết anh cũng sẽ theo em luôn đó. Đừng mong thoát khỏi anh....Nhóc... mau tỉnh lại đi.

_ Em làm sô-cô-la không ngon đâu đó.

"Hà"

Hắn ngơ ngác nhìn lên, thấy nó đang nhìn hắn chăm chăm, miệng cười tươi.

_ Em...em tỉnh hồi nào vậy.

Hắn ngã xuống đất, mắt mở to hết cỡ ngạc nhiên.

_ Em tỉnh từ lúc anh nói đến câu...gì nhỉ. À em buồn bình...

Chưa để nó nói hết câu, hắn đã đứng dậy đặt lên môi nó một nụ hôn.

_ Ngốc...anh nhớ em lắm. Tại sao lúc đó em lại làm như vậy.

Hắn gất lên, ánh mắt nhìn nó đau đớn. Nó cười,:

_ Em không biết nữa. Chỉ biết là lúc đó nên làm vậy thôi..

Hắn ôm chặt lấy nó, chưa bao giờ hắn cảm thấy vui như vậy:

_ Ngốc... Từ nay đừng làm như vậy nữa, anh lo lắm. Anh sẽ không để em gặp nguy hiểm nữa.

Nó hạnh phúc lắm, nó đã đặt lòng tin đúng ở người con trai này.

_ Mà ai cho anh gọi em là ngốc hả. Em buồn hồi nào.

Nó nhắm mắt, khoanh tay chu mỏ trông rất đáng yêu.

"Chụt"

Hắn hôn lên môi nó, cười híp mắt, lấy tay xoa đầu nó:

_ Đèn cho em đó.

_ Ai thêm chứ, Lam Phong là đồ ngốc.

_ Em nói nữa anh hôn bây giờ ha ha ha.

Căn phòng bệnh vốn âm u, tràn ngập nỗi buồn. Nhưng giờ đây nó đã được thay thế bằng những nụ cười trong phút chốc.

Đúng vậy, ngàn lần yêu em, yêu em đến khi nào anh biến mất khỏi thế gian này, anh mới ngừng yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Trái Tim Của Cát Vũ

Khả Nhi được Tuyết Băng đưa đến một căn biệt thự rất lớn. Tuy có hơi lạnh lùng nhưng cô biết nó rất tốt. Bên cạnh nó còn có một cô gái trẻ tóc vàng và một ông quản gia: _Bác vào làm cái gì nóng cho cô ấy uống đồ lạnh đi-nó nói chậm rãi.

Sau khi kể tất cả mọi chuyện của nó và kế hoạch trả thù cho Khả Nhi nghe, nó rút lại một câu ngắn:

_ Cô có muốn tham gia không? Cả hai chúng ta đều có lợi. Tôi trả thù và giành lại được công ty, cô cũng sẽ giúp gia đình yên nghỉ.

_ Được tôi đồng -không cần suy nghĩ nhiều, Khả Nhi gật đầu đồng ý ngay, vì bây giờ trong lòng cô chỉ tràn đầy thù hận.

Ana làm quen với Khả Nhi rất nhanh, một phần tính nhỏ trẻ con nên thấy người nào dễ thương sẽ cảm mến ngay. Tối hôm đó, Khả Nhi được nó và nhỏ tiếp đãi rất chu đáo. Cô cũng cảm thấy vui, nhưng có điều Tuyết Băng vẫn còn giữ khoảng cách với cô quá, còn Ana đã bắt đầu thân thiết. Nhỏ đã gọi cô bằng chị vì dù gì cô cũng hơn hẳn hai tuổi.

Tối hôm đó, cô pha một ly cà phê sữa thơm ngon đem lên tận phòng Tuyết Băng, vì nghe Ana nói nó phải làm việc vào ban đêm rất nhiều.

"Cốc...Cốc"

_ Vào đi.

Nó lạnh lùng nói. Trên tay còn đang cầm một sấp tài liệu. Cô bụng khay cà phê đến cười với nó:

_ Chị có pha cà phê cho em đây.

_ Cảm ơn.

Nó vẫn không ngược lên nhìn cô, chỉ chăm chú vào chiếc máy laptop. Mãi mà vẫn không thấy Khả Nhi có ý định bước ra ngoài, nó ngạc nhiên hỏi:

_ Còn gì à.

Khả Nhi lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu.

_ Chuyện của Cát Vũ đúng không? Chị yên tâm tôi chỉ xem anh ấy như anh trai mà thôi. Với lại tình cảm mà anh ấy dành cho tôi là ngộ nhận của quá khứ. Vì vậy chị không cần phải lo, tôi cũng đã có bạn trai rồi.

Khả Nhi mừng đến phát khóc, ôm chầm lấy nó. Nếu nó nói nó yêu Cát Vũ thì cô sẽ rút lui, nhưng nó đã nói là nó không yêu anh.

_ Tại sao em lại biết nhiều về chị thế?-cô ngạc nhiên nhìn nó chăm chú.

_ Không chuyện gì là Tuyết Băng này không biết. bây giờ chị cứ gọi tôi là Tuyết Băng, chừng nào tiện ra mặt tôi mới dùng đến tên thật của mình.

Khả Nhi gật đầu, cô cảm thấy nó thật dễ gần và thân thiện. Lúc trước cô nghĩ nó là một đứa con gái chanh chọe, lạnh lùng luôn nói những câu khiến người khác tức giận. Nhưng bây giờ gặp gỡ, được ở chung một nhà cô mới thấy cô nhóc này thật dễ thương. Tuy lạnh lùng là vậy, nhưng khi thân rồi mới biết. Khả Nhi vui vẻ về phòng của mình. Mới đầu cô cảm thấy bỡ ngỡ, nhưng sau khi tiếp xúc với mọi người cô cảm thấy mình thật may mắn. Ana dễ thương thân thiện, Tuyết Băng tốt bụng luôn giúp đỡ cô còn bác quản gia như một người cha thật sự.

Cô ngã xuống giường, chiếc giường ấm thật. Mưa cứ rơi không ngừng, giờ chỉ còn một mình, cô bỗng thấy nhớ mẹ. Tại sao mẹ cô lại chết như vậy chứ, mẹ cô có lỗi gì. Nhưng bây giờ cô không cho phép mình yếu đuối như vậy, đó là những lời Tuyết Băng đã nói với cô. Nhắm mắt cho nỗi buồn trôi đi, nước mắt đã được kim chèn để không rơi.

"Ting...Ting...Ting"

Cô mở điện thoại lên xem, là tin nhắn của Cát Vũ. Cô có nằm mơ không? Thường ngày đều do cô chủ động gọi, nhắn tin cho anh, nhưng sao hôm nay anh lại chủ động như vậy:

"Anh đã xin bác sĩ xuất viện. Mai anh lại làm phiền em đến nhà chăm sóc anh rồi. Cảm ơn em vì tất cả, ngủ ngon"

Khả Nhi mỉm cười, nếu là mơ thì cô mong đừng tỉnh dậy. Chỉ đơn thuần là tin nhắn bình thường nhưng cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Cát Vũ tay cầm điện thoại, anh cứ nhìn vào màn hình không rời. Đã bao giờ anh biết chờ đợi tin nhắn từ cô. Khi vừa mới thoát chết tình dục, anh đã thấy cô nằm bên cạnh. Đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều, quần áo dính đầy máu của anh, cô vẫn chưa thay. Cánh tay nổi mẩn đỏ do bị muỗi đốt. Cô lo lắng cho anh đến nỗi khi ngủ cô còn gọi tên anh:

_Cát Vũ...xin anh đừng bỏ rơi em..

Anh khóc, lần đầu tiên anh khóc vì một cô gái không phải nó. Trái tim như bị bóp chặt, đau lắm khi phải nhìn cô thế này. Cô hi sinh vì anh quá nhiều. Cúi người xuống thật gần, anh hôn lên những giọt nước mắt còn chưa khô của cô. Ngay từ lúc đó anh đã có cảm giác với cô...

"Ngủ ngon. Em sẽ phải làm phiền anh nhiều đó. Yêu anh"

Tin nhắn hồi âm từ cô thôi cũng khiến anh mừng đến phát khóc. Anh cứ sợ cô sẽ không còn quan tâm anh nữa, sau những lần anh xem cô như vô hình. Cát Vũ cần phải chấm dứt những chuyện rắc rối này, anh đã làm cho hai người con gái phải đau. Hóa ra anh trẻ con đến vậy. Tình yêu đã làm anh mù quáng. Mấy năm nay anh cứ tìm kiếm, theo đuổi một người con gái, một tình yêu mà từ lâu đã không giành cho anh. Anh thật ngu ngốc khi cứ mãi tìm kiếm mà vô tình bỏ qua một người con gái đã hết lòng yêu anh, hi sinh vì anh. Đã đến lúc Cát Vũ phải làm theo trái tim của mình.

Khả Nhi nấu một tô cháo thơm phức đem đến cho Cát Vũ, cô dịu dàng:

_Anh ăn đi, xem có ngon không?

Cát Vũ gạt đầu, sau khi ăn miếng cháo đầu tiên, anh nhăn mặt làm cô phát hoảng:

_Không ngon à...- giọng cô buồn buồn.

_Không phải không ngon mà là rất ngon.

Anh mỉm cười nhìn cô, tiếp tục ăn tô cháo. Chưa bao giờ anh cảm thấy ăn món bình thường mà lại ngon đến vậy.

_Anh biết đùa từ lúc nào vậy-cô nhìn anh ăn hỏi.

_Từ lúc biết mình thích em.

Anh vẫn hồn nhiên vừa ăn vừa nói. Cô gạt đầu nhưng bỗng nhìn anh hỏi:

_Anh nói gì?

_Không có gì-anh lắc đầu cười.

Nếu bây giờ nói thật với cô về tình cảm chắc cô sẽ cho anh giả dối. Anh ghét khi cô hiểu lầm anh không được nó chấp nhận tình cảm thì chuyển qua cô. Thôi thì cứ từ từ thích cô, bắt đầu làm cô tin anh. Cát Vũ cũng thầm cảm ơn nó, cũng nhờ nó anh mới quyết định vững vàng như vậy.

Hai tiếng trước.

Cát Vũ ngồi trong quán cà phê, anh chậm rãi khuấy ly cà phê vừa mới được bung ra.

_Anh tới lâu chưa ?

Nó bước vào, ngồi đối diện với anh. Có nằm mơ anh cũng không nghĩ rằng nó lại hẹn anh như vậy. Sau khi gọi một ly nước ép, nó bật cười khi nhìn thấy gương mặt sợ hãi của anh:

_Em có làm gì anh đâu?

_Anh....xin lỗi Thiên My. Anh đã ích kỷ muốn giữ em là của riêng mình. Nhưng không ngờ lại khiến em bị thương.Em hận anh cũng không sao, anh chấp nhận-tiếng anh nhỏ dần, từ lúc nó bước vào, anh không dám ngắt đầu lên đối diện với nó.

_Lúc trước em rất hận anh, nhưng em hận anh không phải nói chuyện đó. Cứ để nó qua đi, em muốn nói về chị Khả Nhi.

_Khả Nhi? Tại sao em quen cô ấy?

Sau khi kể toàn bộ chuyện của Khả Nhi, nó nhìn anh:

_Chị Khả Nhi yêu anh rất nhiều. Em chỉ xem anh như một người anh trai thôi. Anh nên dừng lại đi, vì em biết thứ tình cảm mà anh giành cho em chỉ là ngộ nhận của quá khứ mà thôi. Bây giờ chị ấy chỉ còn một mình trên thế giới này, đã đến lúc anh phải làm gì đó. Một người con gái mà có thể hy sinh nhiều như vậy...duy nhất chỉ có một mình chị Khả Nhi.

Cát Vũ im lặng, anh nhìn chăm chăm vào ly cà phê nóng hổi:

_Cám ơn em đã giúp anh quyết định đúng đắn...em gái.

Nó mỉm cười, đây mới đúng là một Cát Vũ mà nó quen biết.

_Nhưng muốn trả thù lão ta, em và Khả Nhi lại là con gái..

_Anh không cần lo, em chỉ viện lý do để chị ấy ở nhà em thôi. Em muốn tự tay mình...giết chết hắn ta.

_Không được, anh biết em chỉ mạnh mẽ bên ngoài còn bên trong...

Nó nhìn ra ngoài khung cửa sổ, uống một ngụm nước cam, nó nhặt quyết:

_Một khi em quyết định thì không ai thay đổi được. Cám ơn anh vì buổi hẹn này, ít ra em cũng làm được một điều tốt cho chị ấy.

Nói rồi nó đứng dậy chào Cát Vũ, bước ra ngoài.

_Anh thấy cậu ta rất tốt đó, có thể bảo vệ cho em. Có điều chắc cậu ta vẫn còn hận anh lắm.

Cát Vũ vò mái tóc, mỉm cười nói với theo nó.

Tuyết Băng bật cười vì ít ra tính trẻ con của anh cũng khiến nó nhớ về thời thơ ấu. Khi một mình ngồi trên xe, nó không khởi động cứ để như thế. Tình yêu mà Lam Phong giành cho nó không gì sánh được. Nhưng có lẽ nó không còn được ở bên hắn nữa rồi. Sắp đến ngày đó, ngày mà nợ máu phải trả bằng máu. Làm sao mà nó có thể sống khi không có hắn đây? Nó cười một mình, hãy cho nó ích kỉ được hạnh phúc bên hắn một ít thời gian nữa thôi. Rồi sau đó, nó sẽ cho hắn được tự do, cho hắn không phải đau lòng khi mà nó không còn ở thế giới này nữa. Ông trời thật bất công với nó, đã có lúc nó muốn dẹp bỏ thù hận để được bên hắn mãi mãi. Nhưng lý trí và lòng hiếu thảo của một người con không cho phép nó làm như vậy.

Trời cứ mưa hoài, mưa từ lúc sáng đến tận bây giờ. Nước mưa bắn lên cửa kính ô tô của nó. Mọi người tất bật chạy đua trong cơn mưa. Duy chỉ có nó là vẫn như thế. Trốn tránh mưa trong chiếc xe, bây giờ nó không muốn về nhà sớm, về nhà nó phải cố gắng vui vẻ để mọi người không khỏi lo lắng. Chỉ khi một mình, nỗi buồn và nỗi cô đơn bao trùm lấy nó. Nó không mạnh mẽ, nó khóc nhiều lắm nhưng chắc không ai biết được.

_Lam Phong..

Các bạn ơi, Rùa hứa sẽ cố gắng kết thúc truyện nội trong tháng 7 này. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ ạ, đừng bơ tác giả mà tội nghiệp ^_^. Khi nào rảnh tác giả sẽ đăng 4 chương cho các bạn theo dõi, để nhanh hết truyện hơn.

Mong các bạn ủng hộ Rùa cũng như Tuyết Băng và Lam Phong nhé *_*

Thân ><

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Valentine Rắc Rối

Đồng hồ trên tường điểm 3h00 phút. Bầu trời tối đen như mực, mọi người vẫn còn nằm trong chiếc chăn ấm áp. Vậy mà bên trong biệt thự Hoa Hồng đèn đã được bật sáng, lại còn có cả những tiếng hét kinh hoàng:_Không được, Tuyết Băng.

Nó ngơ ngác nhìn Khả Nhi, trên tay vẫn đang cầm lọ đường chuẩn bị bật nắp.

_Em muốn thanh sô-cô-la có vị mặn sao?

Khả Nhi bất lực, khoanh tay nhìn nó lắc đầu. Nhưng chưa được bình tâm thì cô phải chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng. Ana đang định cho cả một lọ tiêu vào trong thành phần sô-cô-la:

_Ana đó là lọ tiêu mà.

_Ấy, em nhầm thành lọ muối rồi hi hi-nhỏ cười đến không thấy mặt trời.

Sau một hồi vật vả với nó và nhỏ thì cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ cao cả, đó là hướng dẫn hai cô nàng làm sô-cô-la. Nó bực bội ngồi lên sofa:

_Chưa bao giờ em phải làm cái thứ vớ vẩn này. Cứ mua sô-cô-la ở ngoài tiệm có sao đâu.

_Nhưng nó không có ý nghĩa cô nướng-cô xoa đầu nó, cầm tách trà nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Ana.

_Đúng rồi, chắc hẳn Hải Nam sẽ thích lắm đây.

Nhỏ lại cười toe toét khi nghĩ đến khuôn mặt của cậu khi nhận được món quà do nhỏ làm đầu tiên.

TRường Hight Schol.

Nó ngáp dài ngáp ngắn bước xuống xe, chưa bao giờ nó cảm thấy buồn ngủ đến như vậy. Vì Lam Phong mà nó đã thức dậy sớm đến nỗi gà còn chưa thức để tự tay làm quà valentine cho hắn. Nhưng không sao, bù lại chắc chắn hắn sẽ cảm động đến nỗi khóc luôn ấy chứ.

Trường hôm nay đông đến kì lạ, tất cả học sinh tụm lại một chỗ. Khó khăn lắm nó mới lách được vào trong đám đông. Hắn đang đứng đó, bên cạnh là Hải Nam còn đối diện thì khỏi hỏi là cô gái với mái tóc đuôi gà dễ thương. Trên tay còn cầm một hộp sô-cô-la xinh xắn. Đường như nó không nhìn lắm, cô gái đó là hot girl khối 11 tên là Bảo Trân, từng là hot girl của trường nhưng từ khi nó đến học thì cô ả đã không còn giữ được chức này.

_Nhỏ đó đang tặng quà cho chồng mày kia-Ana khoác tay nó cười nói.

_Vụ này gay à nha-Khả Nhi cười, góp ý.

Nó nở một nụ cười lạnh lùng, cổ tình đứng khuất vào đám đông, xem hắn xử lí như thế nào.

Hắn cười nhếch mép, đưa tay nhận chiếc hộp. Ngay lúc đó, trai tim nó như chết lặng. Mọi người trong trường lại được dịp găm rú lên. Bảo Trân mặt đỏ đến tận tai e ấp nói:

_Câu đồng ý làm bạn trai mình nha.

Thế là cả trường, nam lẫn nữ lấy điện thoại giữ lại tất cả cảnh tượng vừa rồi. Đây chắc chắn sẽ là tin nóng hổi đây. Hắn lại cười mà không biết rằng nụ cười đó ảnh hưởng đến như thế nào đối với bảo Trân. Bóc chiếc hộp ra, hắn nheo mắt thì ra là một chiếc bánh kem vị đào, mùi vị mà hắn chúa ghét.

_Xin lỗi bạn, nhưng bánh mùi đào là thứ mình ghét nhất.

Nói rồi hắn không tiếc tay ném chiếc hộp xuống đất, nháy mắt tỉnh nghịch. Bảo Trân lúng túng, gượng cười:

_Tớ có thể làm vị khác cho cậu mà.

_Xin lỗi, nhưng chắc mình phải để dành bụng để ăn sô-cô-la của vợ mình rồi-hắn cười.

_Là Nguyễn Hoàng Tuyết Băng đúng không-Bảo Trân cay cú.

_Nếu cậu biết rồi thì đừng có tán mình nữa. Như người ta nói cây đã đổ một lần thì không thể đổ nữa. Với lại nếu cô ấy mà biết, mình sợ sẽ không có sô-cô-la mà ăn mất-hắn thành thật đến đáng yêu.

Bảo Trân cười chua chát, lại là nhỏ đó. Lúc nào cũng thua nó.Bảo Trân quát lên:

_Tại sao lúc nào cũng là cô ta hả? Con nhỏ đó có gì hay chứ, nó chỉ là một đứa bình thường. Nhà mình giàu hơn nó mà, ba mình là tổng giám đốc của công ty bất động sản lớn nhất cái tỉnh này đó....

Một tràng cười thâm vang lên. Gia thế của Bảo Trân mà lại đi so sánh với nó, thật đúng là không biết điều.

Nó cười thâm, quay người bước về phía lớp học trong im lặng. Quả thật nó đã đặt lòng tin đúng vào hắn.

Giờ ra chơi, hắn loay hoay tìm nó mãi mà không thấy. Vừa có chuông là nó chạy đâu mất, bây giờ hắn rất đói cần lắm thanh sô-cô-la của nó. Khả Nhi tí tởn dạo quanh xuống khối lớp 10, dừng chân tại 10A1 cô bước vào tự nhiên. Ánh mắt đảo quanh lớp:

_Ana em đã nói Lam Phong chưa.

_Thôi rồi mãi mê tặng quà cho Hải Nam mà em quên mất, kì này nó đợi chắc sẽ giết em quá-nhỏ đang hớn hờ chột sắc mặt biến sắc.

Lam Phong chạy thật nhanh về phía vườn trường. Ánh mắt lo lắng nhìn đồng hồ, không phải nó đợi lâu quá mà bỏ đi chứ, như vậy sô-cô-la của hắn thì làm sao.

_Lam Phong..

Bảo Trân đang ở trước mặt hắn, về mặt buồn bã, chợt cô ta chạy đến ôm chầm lấy hắn buồn lời ngọt ngào:

_Anh thật là, lúc này em biết mà. Tại có cô ta nên anh không nhận quà của em đúng không, bây giờ lại đến tìm em. Rõ ngốc mà...

"Bịch"

Âm thanh chói tay vang lên ở đằng sau. Hắn vùng mạnh ra khỏi cái ôm của Bảo Trân ngoáy đầu nhìn lại. Nó đang đứng đó, ánh mắt thất vọng. Chiếc hộp đựng sô-cô-la rơi xuống đất.

_Không phải như em nghĩ đâu, anh.

_Tôi thật quá nông cạn mà, tôi còn nghĩ đã đặt lòng tin vào đúng người. Anh làm tôi thất vọng quá.

Nói rồi nó quay mặt bỏ đi nhưng bị hắn kéo lại, hắn ra sức giải thích:

_Em phải tin anh chứ, tại cô ta...

_Tôi còn tưởng rằng Ana chưa nói cho anh biết là tôi đợi ở vườn trường chứ. Không ngờ anh lại đi nhận sô-cô-la của cô ta. Gì chứ tôi ghét nhất là thứ lừa dối, sô-cô-la gì chứ, nực cười.

Nói rồi nó dậm nát thối sô-cô-la, mặc dù cứng rắn vậy thôi nhưng trái tim nó đau lắm.

Lam Phong tức giận, vung tay lên định đánh Bảo Trân:

_Cô đúng là thứ hồ ly tinh. Nếu như cô không phải là con gái thì tôi đã cho cô ăn vài bạt tay rồi.

_Anh tức giận với em chỉ vì cô ta sao. Em có gì không bằng cô ta chứ.

_Cô ấy thanh cao hơn cái thứ dơ bẩn như cô nhiều-nói rồi hắn thẳng thừng quay đi đuổi theo nó.

_Em sẽ sửa đổi mà-Bảo Trân nắm lấy tay áo hắn van xin.

_Đừng làm dơ áo tôi, cô không cần nổi đầu-hắn vùng mạnh tay Bảo Trân xuống, khiến cô chói với ngã khụy xuống.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi, cô có gì không bằng nhỏ đó chứ. Điện thoại lại báo có cuộc gọi. Bảo Trân gạt đi nước mắt, trả lời:

_Giết con nhỏ đó đi, nó đang ở một mình đó.

Cúp máy, cô ta cười đê tiện.

_Tuyết Băng, tao sẽ lấy lại mọi thứ. Mà chờ chết đi.

Tiếng cười của cô ta vang vọng khắp hành lang. Trong bóng tối, dáng của một chàng trai quay lưng bước đi, anh khẽ cười trên tay cầm một chiếc máy quay...

Nó nhún ga lao đi, không ngờ nó lại mạnh mẽ mà nói những lời vừa nãy với hắn. Nhưng giờ sao nó muốn khóc quá. Cả chục cuộc gọi nhờ vả tin nhắn của hắn, nhưng nó mặc kệ. Bây giờ nó không muốn nghe lời giải thích gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên, lần này không phải là hắn mà là Cát Vũ:

_Bây giờ em không...

_Nghe anh nói đã, em lái xe về trường lại đi. Anh sẽ làm sáng tỏ mọi việc, Lam Phong thật sự không như em nghĩ đâu.

_Sao cơ....

Bạn đang đọc truyện *Sự Lạnh Lùng Của Em Làm Trái Tim Anh Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.